

Minh Nguyệt Thiên Lý

Contents

Minh Nguyệt Thiên Lý	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	55

Minh Nguyệt Thiên Lý

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu đồng nhân, sinh tử, ngược thân, HE. Editor: Long NhiBắc Tổng, Khai Phong phủ. Đêm, trăng treo g

1. Chương 1

Bắc Tống, Khai Phong phủ.

Đêm, trăng treo giữa trời.

Bao Chứng lặng lẽ khép trang sách lại, Công Tôn Sách đã bước vào cửa phòng.

“Đại nhân, trời đã khuya, nên đi nghỉ đi.” Công Tôn Sách lặng lẽ đứng một bên, ân cần nói.

“Đúng vậy, trời đã khuya.” Bao Chứng chậm rãi đặt sách xuống, nói, “Không biết vì sao, hôm nay không buồn ngủ, xem đêm nay khí trời thanh sáng, ánh trăng mê người, ta thực sự là ngủ không được.”

“Nguyệt tại vân trung du, nhân ảnh bàng địa tảo (Vầng trăng dạo bước trong mây, bóng người sóng vai chạy trên đất).” Công Tôn Sách cũng hiếm thấy có thi hứng, ngâm nga hai câu thơ.

Đúng vậy, yên tĩnh như thế này, trong mắt chúng nhân phủ Khai Phong, hiếm thấy biết bao.

Ngày ngày tiếp nhận hết vụ án nan giải này lại đến vụ án hóc búa khác, có thể bình thần ngắm trăng như vào giờ khắc này, là xa xỉ biết nhường nào.

Đột nhiên, Triệu Hồ gõ cửa đi vào: “Bao đại nhân, sứ giả trong cung đến.” Lời nói chưa dứt, một thái giám cũng đã vào cửa: “Bao đại nhân, hoàng thượng mật chỉ, tuyên Bao đại nhân lập tức tiến cung diện thánh.”

Hoàng cung.

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Bao Chứng dập đầu, còn chưa đứng dậy, đã nghe thấy thanh âm gấp gáp của Nhân Tông.

“Bình thân, Bao khanh, tháng trước Bát Hiền vương phụng chỉ đến Đại Lý quốc chúc mừng lễ đại hôn của vương thế tử Đại Lý, nhưng hôm nay, trẫm đột nhiên nhận được tin, nói Bát Hiền vương không hề tham gia đại lễ, mà từ sau khi tiến vào quốc giới Đại Lý thì mất tích.”

Bao Chứng ngạc nhiên, Đại Tống và Đại Lý, thời gian gần đây tương giao rất tốt, sứ giả hai bên qua lại, cũng chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, thế nhưng, vì sao lần này Bát Hiền vương lại gặp biến cố? Bao Chứng nhìn sắc mặt lo lắng của Nhân Tông, nhất thời rõ ràng mục đích lần này vội vã triệu mình tiến cung, đường đường một vương gia Đại Tống mất tích, tuy biết là mất tích ở Đại Lý, song cũng không có chứng cứ xác thực là có liên quan tới Đại Lý, nếu như trực tiếp giao thiệp với Đại Lý, nhất định sẽ gây nên bất hòa giữa hai nước, vì lẽ đó: “Theo hoàng thượng, việc Bát Hiền vương mất tích lần này, vương thất Đại Lý không hay biết, ý hoàng thượng là...”

“Do đó chuyện này, không thể cùng quốc vương Đại Lý trực tiếp giao thiệp, bằng không có khả năng sẽ tạo nên hoài nghi giữa Đại Tống và Đại Lý quốc, mà Bát Hiền vương lại là hoàng thúc của trẫm, trẫm cũng không hy vọng chuyện này có quá nhiều người biết, cho nên, trẫm hi vọng Bao khanh có thể vi phục tư phóng (cải trang) đến Đại Lý quốc, mượn danh tuần tra Đại Lý, âm thầm điều tra việc này.” Nhân Tông lo lắng nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng khẽ run lên trong lòng, nhưng cũng không thể cự tuyệt: “Thần tuân chỉ.” Nhưng trong lòng nghĩ thầm, vì sao là ta?

“Bao khanh, lần này đi Đại Lý, đường xá xa xôi, còn có rất nhiều tình hình chưa biết, Triển hộ vệ xuất thân giang hồ, có thể mượn lực hảo hữu giang hồ điều tra việc này.” Nhân Tông dường như nhận ra nghi vấn trong lòng Bao Chứng, nhẹ giọng nói.

Quả thế, Bao Chứng sáng tỏ trong lòng: “Hoàng thượng nói phải. Muốn ngầm điều tra việc này, không thể dựa vào lực quốc gia, xác thực có thể dựa vào lực giang hồ.”

Trên mặt Nhân Tông thoáng lộ ra một nụ cười: “Nếu vậy việc này không nên chậm trễ, Bao Khanh người cũng mau mau lên đường đi.”

“Thần tuân chỉ!”

Sáng sớm hôm sau, người Khai Phong phủ đã chuẩn bị tốt hành trang, chuẩn bị xuất phát. Vì tránh tai mắt của người khác, hoàng thượng đã truyền chỉ, đề cao công lao của Bao Chứng đối với Đại Tổng, đặc ân cho ngài hồi hương tu sửa mộ tổ, quang diệu môn mi, Triển Chiêu, Công Tôn Sách tùy tùng bảo vệ. Lập tức có thể khởi hành.

Triển Chiêu đứng bên con ngựa, vận một bộ đồ lam, dáng vẻ mỗi một, đêm qua y vừa điều tra xong một vụ án từ Mạc Bắc trở về. Bây giờ, lại phải hộ tống Bao đại nhân đi đến biên giới phía Nam.

Tuy rằng mệt mỏi, nhưng ánh mắt y vẫn kiên định dõi theo Bao Chứng, người này, ngay từ khi mình quyết định theo ngài dẫn thân vào quan môn, cũng đã lập một lời thề cho đến hết đời, thề rằng vì một mảnh thanh thiên này, nguyện dốc hết thấy mọi sức lực.

Nghĩ đến đây, ánh mắt y lại sáng lên mấy phần. Gương mặt tuần tú, thần tình kiên nhận.

“Triển hộ vệ, đêm qua tận khuya người mới phá án trở về, không bằng ngồi xe cùng bản phủ, trên đường đi tranh thủ nghỉ ngơi một chút cho lại sức.” Bao Chứng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Triển Chiêu, lòng đau xót, đứa nhỏ này, lúc nào cũng một lòng nhào vào công sự, nhưng xưa nay lại chẳng săn sóc bản thân tử tế chút nào.

“Đại nhân.” Người nói thiết diện Bao Công, mà không hay biết, tấm lòng người kia cũng hết sức chân thành, Triển Chiêu thấy lòng thật ấm áp, “Thuộc hạ đã quen cưỡi ngựa, lại phụng chỉ hộ vệ hành trình của đại nhân, mời đại nhân lên xe.”

Bao Chứng biết Triển Chiêu nói một không nói hai, ân cần dặn dò thêm mấy câu, rồi lên xe.

Khởi hành.

2. Chương 2

Qua hơn nửa tháng, trời cao khí sáng, càng đi về phía Nam, nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Cây cối cũng không còn cành cao lá nhỏ như ở Khai Phong phủ, mà chuyển thành thân to lá rộng bản.

Một tiếng ngựa hí vang lên, người đi đường dừng xe xuống ngựa.

“Lão gia, đã đến Đại Lý quốc.” Một nam tử mặc áo lam đứng trang nghiêm bên cạnh xe, cung kính cất tiếng nói.

Người này chẳng phải ai khác, chính là Khai Phong phủ Triển hộ vệ.

Bao Chứng vén rèm xe lên, ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy sơn thanh thủy tú, phong cảnh hài hòa.

Suốt dọc đường đi, vì để che giấu tai mắt, ba người cải trang vi hành. Bao Chứng hiển nhiên giả trang làm một thương nhân lão gia, Công Tôn Sách là trưởng phòng tiền sinh (người ghi chép sổ sách kế toán), còn Triển Chiêu chính là hộ vệ kia.

“Người nói phong cảnh Đại Lý rất đẹp, quả nhiên không sai.” Bao Chứng mỉm cười gật đầu, nhiều năm nhậm chức ở Khai Phong phủ, cục cung tận tụy, đã rất lâu rồi chưa có tâm tình vui vẻ thư thái đi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Tuy rằng lần này cũng mang theo trọng trách, nhưng mà, non nước nơi đây lại có sức cuốn hút động lòng người đến nhường này, cũng nên hảo hảo hưởng thụ một phen.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, nhiều năm qua như vậy, thật sự rất hiếm khi có thể nhìn thấy đại nhân nở một nụ cười nhẹ nhõm như lúc này, trông thấy, lại không kìm được cũng mỉm cười theo.

“Lão gia, phía trước có một khách điểm, chúng ta có thể nghỉ trọ ở đây, sau đó bàn bạc kỹ càng.” Công Tôn Sách nhìn hai người mỉm cười, trong lòng khe khẽ thở dài, vừa nãy nhân lúc Bao Chứng chớp mắt trên xe ông đã tính một quẻ, nhưng lại là quẻ lành ít dữ nhiều. Chỉ mong, đây chỉ là mình lo xa mà thôi.

“Được, Triển hộ... Không, Hùng Phi, chúng ta đến khách điểm phía trước nghỉ lại đi.” Bao Chứng cúi đầu, vừa rồi, mình suýt chút nữa lại gọi sai, Nam hiệp Triển Chiêu đại danh trên giang hồ quá lớn, nên đành lấy tên tự.

“Vâng!” Triển Chiêu cúi đầu khẽ vái.

Xe ngựa lại tiếp tục tiến lên.

Điền Hồ khách điểm.

Một ấm trà xanh đặt trên bàn, hương thơm lan tỏa.

“Trà ngon, trà ngon!” Bao Chứng cười khê, khách điểm này tuy nhỏ, nhưng điểm trà không thô, cẩn thận thưởng thức, không ngờ rằng lại là Phổ Nhị thượng hạng.

“Khà khà, khách quan quả là hiểu biết, đã đến Đại Lý chúng ta, đương nhiên phải uống trà Phổ Nhị, có điều tiểu điểm cũng không phải tự nhiên mà dâng lên thứ trà thượng hạng này, đây là do vị đại gia ở đằng kia mời ba vị khách quan uống đó.” Tiểu nhị cười theo.

Về mặt Triển Chiêu trầm đi, thu lại nụ cười trên môi, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén, nhìn theo ngón tay của tiểu nhị, nhưng không khỏi sững người: Là hân!

Chỉ thấy một nam tử mặc áo trắng quay đầu lại nở nụ cười, mặt đầy vẻ giảo hoạt. Người kia không phải ai khác, chính là oan gia chuyên đối đầu với Triển Chiêu, “Cầm Mao Thủ” Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhắc theo ấm trà, đi tới bên bàn Bao Chứng, hân hơi chấp tay chào hỏi Bao Chứng, nhưng ánh mắt lại lưu luyến trên mặt Triển Chiêu: “Vị khách quan kia thật hung ác, mặt lộ đầy vẻ sát khí.” Ngôn từ của hân sắc bén, thể nhưng giọng điệu rõ ràng là đang bỡn cợt.

“Bạch Ngọc Đường, tại sao ngươi lại ở đây?” Căng thẳng trong lòng Triển Chiêu hơi giãn ra, rồi lại trở nên lo lắng, sợ rằng Bạch Ngọc Đường kia lại tiết lộ thân phận của ba người họ.

“Ha ha, vị khách quan kia nói chuyện quả là buồn cười, nơi này là khách điểm, ta muốn ăn cơm ở trọ, đương nhiên phải ở lại chỗ này.” Bạch Ngọc Đường cố ý xuyên tạc ý của Triển Chiêu.

“Ngươi!” Triển Chiêu bị giọng điệu trơn tru đốp lại, càng thêm phần ảo não, “Ta là nói, ngươi tại sao lại ở Đại Lý.”

“Ha ha, vị khách quan kia lại càng buồn cười hơn, Đại Lý lại không phải hậu viện nhà ngươi, ngươi có thể tới, sao ta không thể tới?” Bạch Ngọc Đường vung tay lên, mở quạt giấy, nhàn nhả phe phẩy tạo gió.

Lần này Triển Chiêu bị chặn họng nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn đành im lặng không lên tiếng nữa.

Bao Chứng nhẹ nhàng cười, hai đứa bé này, cứ vừa gặp mặt nhau là lại cãi vã, có lúc còn dùng cả đao kiếm mà nghênh đón nhau. Thế nhưng đôi khi nhìn lại, cũng có thể xem là một loại lạc thú.

Công Tôn Sách vuốt râu, cười nói: “Bạch thiếu hiệp, lão gia nhà chúng ta cũng muốn biết, là nguyên nhân gì có thể khiến chúng ta gặp mặt ở Đại Lý.” Một câu nói, không chút biến sắc, cũng đã ám chỉ, lần này ba người Khai Phong phủ cải trang xuất hành, không có Bao đại nhân, không có Triển hộ vệ.

Bạch Ngọc Đường không phải kẻ ngốc, vừa nghe là biết ý tứ trong lời nói. Đùa giỡn với Mèo con là một chuyện, nhưng quay sang Công Tôn Sách vẫn là cung kính: “A, chỉ vì sắp đến sinh nhật đại ca, mấy huynh đệ chúng ta muốn đi tìm lễ vật, gần đây đại ca rất ưa thích Đại Lý Phổ Nhị, Bạch mỗ thấy dạo này nhàn rồi, nên tự mình đến nơi này tìm mua chút Phổ Nhị cho đại ca, thuận tiện bán phỏng mấy người bằng hữu.” Khóe mắt hân liếc qua Triển Chiêu một chút, giống như đang nói, Bạch gia gia ngươi cũng không phải người không hiểu lễ nghi, đã thấy Triển Chiêu đang uống trà cũng không thèm ngẩng đầu lên, không khỏi giận dỗi trong lòng, “Không biết lão gia cùng tiên sinh tới đây làm gì?”

Lời vừa hỏi ra, Triển Chiêu vội ngẩng đầu lên, đang định ngăn cản, lại nghe Công Tôn Sách nói: “Chúng ta lần này tới thăm một vị cố hữu. Chỉ tiếc vãn thâm bất tri xứ, vị cố hữu này cũng không biết đã đi nơi nào.”

Một câu nói, thoạt ngoại hữu thoạt, Triển Chiêu gật đầu, Công Tôn tiên sinh quả nhiên là Công Tôn tiên sinh.

“Bạch đại hiệp đến sớm hơn chúng ta mấy chục ngày, mong rằng Bạch đại hiệp có thể chỉ điểm một chút cho chúng ta.” Công Tôn tiên sinh lại bổ thêm một câu.

Bạch Ngọc Đường cười khê: “Nếu có chuyện Bạch mỗ có thể dốc sức, tiên sinh xin cứ nói.”

Lần này, ngay cả Bao Chứng cũng liếc nhìn Công Tôn Sách, tiên sinh này, sao bỗng dừng lại chủ động như vậy, hơn nữa, lại còn có thể không chút biến sắc đã lôi kéo được Bạch Ngọc Đường tương trợ.

“Vậy học sinh trước hết đa tạ Bạch đại hiệp.” Công Tôn Sách cười nói, lần này nhiều nguy hiểm, thêm một người, cũng tức là thêm một phần an toàn, huống chi, lại thêm “Cầm Mao Thủ” Bạch Ngọc Đường.

3. Chương 3

Đêm.

Trong phòng Bao Chứng đèn vẫn chưa tắt, ba người Khai Phong phủ và Bạch Ngọc Đường ngồi vây quanh bàn, như đang chờ người.

“Bạch Ngọc Đường, người đêm khuya gọi chúng ta lại đây, là muốn chờ người nào?” Triển Chiêu ngồi bên Bao Chứng, nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Mèo Con thối nhà người, sốt ruột cái gì, ta chẳng qua là nhờ người ta giúp các người tìm người, bây giờ người ta có tin tức, người chẳng lẽ không nên đến chờ?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, không biết tại sao, chỉ cần vừa nhìn thấy y là muốn đùa bỡn y, “Hay là, Mèo Con thối nhà người không tin năng lực làm việc của Bạch gia gia người?”

“Người!” Triển Chiêu cứng họng, Bạch Ngọc Đường tuy lúc nào cũng mồm miệng láu lỉnh, nhưng quả đúng là hành sự cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa, mặc dù mình hay tranh cãi với hắn, nhưng xưa nay cũng chưa từng hoài nghi hắn điều gì.

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên trong đêm khuya nơi góc khúc hành lang.

Bạch Ngọc Đường nghiêng mình đến bên cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Chỉ thấy một chàng thanh niên vận dị phục màu trắng, mặt hơi ngăm đen, thấp bé mà cứng cỏi. Hắn nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, cười khê lấy lễ tiết người Hán mà chấp tay: “Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường ôm quyền: “Đoàn huynh.” Nghiêng người để hắn vào phòng.

Sau đó mọi người cùng hàn huyên giới thiệu, người này là hảo hữu của Bạch Ngọc Đường ở Đại Lý, tên là Đoàn Nguyên Tư.

Tiếp kiến Bao Chứng Triển Chiêu Công Tôn Sách xong, năm người lại ngồi xuống.

“Đoàn huynh, lần này lại làm phiền huynh.” Bạch Ngọc Đường khách khí nói.

“Việc của Bạch huynh chính là việc của Đoàn mỗ, huống chi Đoàn mỗ đã ngưỡng mộ thanh danh Đại Tổng Thanh Thiên từ lâu, lần này hữu duyên được gặp, thực sự là có phúc ba đời.” Đoàn Nguyên Tư này trình độ Hán Văn thực là không tồi.

Bao Chứng cười khê: “Lần này có tráng sĩ giúp đỡ, tin rằng chúng ta có thể mau chóng tìm được vương gia.”

“Chuyện liên quan đến Bát vương gia, Đoàn mỗ đã từng nghe qua, tháng trước đại hôn của Thế tử chúng ta, mời Đại Tổng đến dự lễ, nhưng trong hôn lễ không hề xuất hiện sứ giả của Đại Tổng, cũng không hề nghe tin báo vương gia tiến vào lãnh thổ Đại Lý, trong lòng quốc vương có chút không vui, nhưng vì Đại Lý và Đại Tổng luôn luôn giao hảo, vì thế cũng không nói thêm gì, cũng vui vẻ lo làm hỉ sự, không truy hỏi thêm nữa. Do đó có thể thấy, quốc vương cũng không hay biết Đại Tổng vương gia đã đến Đại Lý. Nói cách khác, Đại Tổng vương gia hẳn là mất tích trên đường đến Đại Lý.”

“Nói như vậy, muốn tìm được vương gia, chúng ta phải tìm kiếm ở khu vực sơn dã biên cảnh Đại Lý.” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Chỉ là, chúng ta cũng không rõ, vương gia mất tích vì lý do gì?”

“Hôm nay Đoàn mỗ nhận được tin tức, khu vực vương gia mất tích, hẳn là nơi ẩn thân của đám giặc cỏ Dương Thành Khánh, Dương Thành Khánh kia vốn là một tiểu quan của Đại Lý quốc, năm ngoái hẳn từ quan, tập hợp một nhóm kỳ nhân và giặc cỏ, làm loạn ở biên cảnh, xưng là sẽ có ngày thành lập một tân Đại Lý quốc. Quốc vương phái binh vây quét qua mấy lần, nhưng lần nào cũng không có đường về, dần dà, cũng đổi công làm thủ, chỉ cần chúng không làm ra đại sự gì thì cũng không phái binh nữa. Nếu Đoàn mỗ đoán không sai, Đại Tổng vương gia hẳn là bị bọn chúng bắt.”

“Bọn chúng bắt Bát vương gia làm gì kia chứ?” Bao Chứng cau mày nói.

“Đại nhân, nếu như bọn họ muốn đoạt quyền, bắt cóc Bát vương gia, e là muốn dùng làm con tin để uy hiếp vương thất Đại Lý, nếu không có lẽ chúng sẽ giết chết vương gia, gây chiến tranh giữa Đại Tổng và Đại Lý, sau đó... thừa nước đục thả câu!” Công Tôn Sách nói.

“Một quốc gia to lớn mà không làm gì được mấy tên sơn tặc?” Bạch Ngọc Đường vung quạt lên, lại phát hiện Triển Chiêu liếc nhìn hắn vài lần.

“Bạch huynh lời ấy sai rồi.” Đoàn Nguyên Tư nói, “Thủ hạ của Dương Thành Khánh cũng không phải là một đám người ô hợp, bọn chúng không chỉ võ công cao cường, hơn nữa...”

“Có người!” Triển Chiêu đột nhiên thối tất nển, liền nghe được có tiếng động truyền vào từ bên ngoài cửa sổ, giống như có người đang từ từ chạy đi xa, Triển Chiêu nâng kiếm, vụt ra ngoài cửa sổ, Bạch Ngọc Đường bỏ lại một câu: “Đoàn huynh, phiền chăm sóc Bao đại nhân.” Rồi cũng bay ra theo sát Triển Chiêu.

4. Chương 4

Bóng đen phía trước tháo chạy, đằng sau, một thân ảnh lam sắc và một thân ảnh bạch sắc theo sát không rời.

Bước chân Triển Chiêu nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại trầm xuống, người kia là ai? Tại sao lại muốn nghe trộm? Lễ nào hẳn là do Dương Thành Khánh sắp xếp? Tại sao chúng ta vừa mới đến Đại Lý, đã bị người theo dõi? Tất cả, nhất định phải bắt bằng được kẻ kia để hỏi cho rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại vận khí, bước nhanh hơn.

Chỉ một lát nữa là đã đuổi kịp, thế nhưng người kia chợt lóe lên, biến mất không còn để lại chút dấu vết.

Triển Chiêu ngạc nhiên, dừng bước lại.

Đây là công phu gì?

“Mèo Con thôi, sao ngươi không đuổi theo?” Mới vừa dừng bước lại, Bạch Ngọc Đường đã đến phía sau, hẳn nhìn Triển Chiêu đứng ở đó đành chỉ truy đuổi, không khỏi cuống lên.

“Bạch huynh, người kia biến mất rồi.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, nhìn quanh bốn phía, thì ra bọn họ đã đuổi đến một khu rừng rậm, trong rừng đều là thực vật thân to lá rộng, đúng là nơi ẩn thân tốt.

Bạch Ngọc Đường sững sờ: “Chẳng lẽ chúng ta trúng kế điệu hổ ly sơn?”

Lúc này trên mặt Triển Chiêu cũng lộ vẻ lo lắng, nhưng bình tĩnh nghĩ lại, nói: “Ta thấy không giống lắm, chúng ta không biết lai lịch của đối phương, đối phương cũng có lẽ không hiểu rõ chúng ta, coi như người kia là thủ hạ của Dương Thành Khánh, tin rằng cũng là đến tìm hiểu tin tức, hơn nữa, chúng ta ở trong phòng nghe thấy, chỉ có một mình kẻ này.”

Bạch Ngọc Đường gật gù, không khỏi liếc mắt, Ngự Miêu quả nhiên là Ngự Miêu, không chỉ võ công cao cường, hơn nữa tâm tư còn rất kín đáo.

“Nhưng con người không thể biến mất tăm như thế được, vì vậy, nhất định là hắn vẫn đang trốn ở nơi nào đó.” Triển Chiêu nói tiếp. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào nơi người kia vừa biến mất, chậm rãi đi tới, chân đạp lên đám lá rơi phủ trên mặt đất, càng thêm khê khằng không có lấy một âm thanh.

Một chốc sau, y dừng lại ở một chỗ, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nơi này tuy cũng phủ đầy lá rụng giống như chỗ y đứng, nhưng màu sắc của lá cây có hơi khác biệt, Triển Chiêu cười khê: “Bạch huynh, ở đây.”

Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy tới, cẩn thận nhìn, nói: “Chỗ này, nhất định chính là mật đạo kẻ kia đào tẩu.” Dứt lời, đưa tay phủi lá cây đi.

“Chậm đã, cẩn thận có bấy.” Triển Chiêu kéo tay hắn, cầm kiếm chậm rãi gạt lá cây ra, quả nhiên, có một bè tre ở phía dưới, chậm rãi nhấc bè tre lên, lối vào địa đạo từ từ lộ ra trước mắt, quả nhiên, Triển Chiêu thở dài trong lòng: “Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào lối vào địa đạo kia, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy sự tình có vẻ quá mức thuận lợi, nghe Triển Chiêu gọi một tiếng, đột nhiên như dự liệu được cái gì, kéo tay Triển Chiêu: “Tránh ra.”

Kinh nghiệm giang hồ của Bạch Ngọc Đường xưa nay rất dày dặn.

Quả nhiên, một đám khói trắng bay lên, hai người ngã ra mặt đất, ngất đi.

Không biết bất tỉnh bao lâu, Bạch Ngọc Đường từ từ tỉnh lại, nhìn ngó chung quanh, vẫn ở trong rừng cây; giật giật tay chân, vô sự; hơi dễ khí, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nhưng trong cơ thể lại có thêm một luồng nóng kỳ dị đang chuyển động tán loạn.

Hắn quay đầu, liền nhìn thấy Triển Chiêu hây còn nằm bên mê man, vừa rồi trận khói kia bay lên, Triển Chiêu vừa vịn ở ngay giữa đám khói.

“Mèo Con, Mèo Con, Triển Chiêu, Triển Chiêu.” Hắn ngồi dậy nâng Triển Chiêu lên tựa vào người mình, lay lay, Mèo Con này có chín cái mệnh, người cũng không thể xảy ra chuyện gì a. Hắn cuống lên, tay tăng thêm sức mạnh.

Một lát sau, người trong lòng thở hắt một hơi, mở mắt ra: “Chuyện gì thế này?”

“Hô” Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, “Không có chuyện gì là tốt rồi, vừa nãy, e rằng chúng ta trúng phải khói mê.” Hắn nhẹ giọng nói, nhưng đột nhiên cảm thấy, thân thể Triển Chiêu dựa vào mình mềm mại như vậy, mình lại có loại dục vọng không cách nào giải quyết nổi, khát khao dâng lên đến phát hoảng.

Triển Chiêu nhìn về mặt kỳ quái của Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, người làm sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính y cũng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nóng rực không chịu nổi, ánh mắt cũng trở nên mờ mờ lung, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ, đó không phải khói mê.

Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu, nhìn sắc mặt y dần đỏ ửng, dục vọng bất chợt vọt lên trong lòng càng làm thế nào cũng không ép xuống được, trong bụng giống có một đám lửa, cứ như vậy bốc cháy phừng phừng.

“Bạch huynh, người thả ta ra trước đã...” Triển Chiêu khê run lên, định vươn người ngồi dậy, nhưng lại nhận ra mình không tránh thoát được cái ôm của Bạch Ngọc Đường, y cả kinh, lại phát hiện, bản thân mình cũng không muốn giãy giụa thoát ra. Nóng quá, vì sao lại nóng thế này, y đưa tay lên, không tự chủ được kéo nhẹ cổ áo xuống.

Bạch Ngọc Đường hít vào một hơi, Triển Chiêu nằm trong lòng khê động thế kia, không khác nào đốt một cây đuốc trong người hắn. Cúi đầu, lấy môi phủi kín. Một bàn tay luồn thẳng vào giữa hai chân Triển Chiêu.

“A!” Trong đầu oành một tiếng, Triển Chiêu mở to mắt, đưa tay muốn gỡ tay Bạch Ngọc Đường ra, lại bị Bạch Ngọc Đường trói chặt lại.

Hơi thở nóng rực của Bạch Ngọc Đường vẫn vít quanh chóp mũi, chước người như vậy, Triển Chiêu chỉ thấy dòng nhiệt chạy trong cơ thể kia như muốn nổ tung, không nhin được nhắm chặt mắt lại.

Nụ hôn vừa kết thúc, hai người đã thở hổn hển không dứt.

“Bạch Ngọc Đường, người tại sao có thể?...” Triển Chiêu mở mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, y tự nói với mình không thể, nhưng mà, sức nóng kỳ dị kia đã chậm rãi ăn mòn lý trí của y.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt Triển Chiêu, ánh mắt ấy lại như có một loại mê hoặc không nói nên lời. Này ôn nhu như ngọc phiến phiến quân tử, giờ phút này lại có loại yêu khí không sao tả được, dụ hoặc chính mình.

“Mèo Con! Lúc này người còn muốn ta làm quân tử sao?” Không nhin được, giọng nói của Bạch Ngọc Đường cũng mềm nhũn ra, sức nóng kia đã sắp phá hủy mình rồi.

Bàn tay đặt giữa hai chân Triển Chiêu bắt đầu chậm chậm xoa nắn.

5. Chương 5

Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu vội vàng kêu, không tự chủ được cong người lên, tay Bạch Ngọc Đường vừa xoa, đã thấy bụng dưới bùng lửa, mà vật giữa hai chân kia lại lập tức trở nên căng nóng, “Bạch Ngọc Đường, người.”

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu cắn nhẹ một cái vào tai Triển Chiêu, môi quyến luyến trên khuôn mặt y không rời, “Bây giờ, người có làm thế nào cũng không từ chối được.” Dứt lời, lại hôn lên bờ môi Triển Chiêu. Chiếc lưới linh động bá đạo cạy mở răng môi Triển Chiêu, trượt vào trong khoang miệng y, quần lấy lưới y.

“A” Triển Chiêu xấu hổ khôn cùng, chỉ có thể nhắm mắt lại, được lắm Nam hiệp Triển Chiêu, khâm tứ Ngự Miêu, vậy mà lúc này... không kiềm chế được mà đáp lại, tay Bạch Ngọc Đường châm lửa khắp cơ thể, thiêu cháy mình, sắp không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Y siết thật chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường, vừa then vừa ngượng.

Khẽ tựa mình, lại phát hiện ra có thứ gì đó vừa cứng vừa nóng như lửa ở ngay sau lưng.

Thân thể cứng đờ, y đương nhiên biết đó là cái gì.

“Mèo Con, thả lỏng chút.” Bạch Ngọc Đường không kiềm nổi dục vọng muốn bạo phát trong cơ thể, chậm chậm cởi y phục của Triển Chiêu ra, tay, tuần tra tới lui trên thân thể Triển Chiêu, rồi nắm lấy vật đã cương cứng hùng hực của Triển Chiêu, chậm rãi xoa nắn.

“Híc, Bạch, Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu lại không nhin được ưỡn người lên vịn vịn, nhưng lại cọ vào vật cương nóng của Bạch Ngọc Đường, khiến cho Bạch Ngọc Đường thở dốc dồn dập.

Thứ xuân dược giết người này.

Bạch Ngọc Đường cắn chặt răng, lúc trước còn sót lại một chút ý chí, sợ tổn thương Triển Chiêu, nhưng mà con Mèo Con chết tiệt kia lại dẫn vật mình như này, lý trí cuối cùng cũng tan sạch, Bạch Ngọc Đường vươn mình đặt Triển Chiêu lên y phục dưới thân, cởi quần áo, da thịt nóng bỏng dán chặt vào lưng Triển Chiêu, phân thân ngang tàng chà xát vào cặp đùi thon trắng nõn.

Động tác kia mãnh liệt tựa như bão tố, theo động tác đó, vật cứng dưới khó cũng ma sát với y phục, càng khơi lên dục vọng sâu thẳm.

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu nắm chặt y phục, lúc này, y đã không thể nói được là khát khao hay là thẹn nhục.

“Mèo Con, Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu, cắn lên bắp vai Triển Chiêu, hẳn muốn nói hẳn muốn, muốn tới mức sắp phát điên rồi.

Đột nhiên, hắn tách hai chân Triển Chiêu ra, vật dựng sừng sững mạnh mẽ lao thẳng vào cơ thể Triển Chiêu.

“A a” Triển Chiêu ghì chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường, đau vãi mồ hôi, “Bạch, Bạch Ngọc Đường, người.”

“Mèo Con.” Đột nhiên được thân thể Triển Chiêu nuốt trọn rồi cắn chặt, Bạch Ngọc Đường cũng không nhìn được bật ra thành tiếng, nằm trên lưng Triển Chiêu, cảm nhận cảm giác tiêu hồn ấy, cảm nhận từng mạch máu trên vật cứng nóng kia thoải mái đập nhịp nhàng. Không nhìn được, không nhìn được, chậm chậm, đưa đẩy.

“A!” Triển Chiêu nắm chặt y phục dưới người, cảm giác khó ở vừa phai dần đi, lại có một cảm giác dạt dào khác kéo tới, đau đớn khó chịu lại càng như tan biến trước dục vọng như lửa kia. Càng lúc càng khoan khoái, càng lúc càng khao khát nhiều hơn, “A!” Y cắn chặt môi, lòng cả kinh, lúc này, tiếng rên của y lại pha lẫn thêm chút thỏa mãn.

Tiếng kêu ần ỉn kia của Triển Chiêu mạnh mẽ kích thích Bạch Ngọc Đường, hắn dung đưa thân thể, tay còn vòng tới phía trước, nắm chặt lấy vật thô to đã bắt đầu ẩm ướt dính dấp của Triển Chiêu, khẽ cắn vào vai Triển Chiêu: “Mèo Con, dừng cần, ưm?”

“A” Triển Chiêu ngược cổ lên, mở to đôi mắt mờ mịt, thân thể chuyển động không ngừng theo tiết tấu mãnh liệt của Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường.”

Y không biết phải diễn tả cảm giác cuồng loạn lúc này của bản thân ra sao, chỉ có thể không ngừng gọi tên Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thúc mạnh một cái, tay cũng bóp mạnh: “Con mèo thôi nhà người, đã đến lúc này rồi, còn làm bộ chính kinh như thế.”

“A” Triển Chiêu không biết phải vùng vẫy làm sao, cảm giác tiêu hồn này e rằng sắp khiến mình phát điên thật rồi, “Ngọc Đường, Ngọc Đường.” Y thân thiết kêu tên Bạch Ngọc Đường.

“Hanh ừm.” Bạch Ngọc Đường lúc này cũng đã quên hết thấy, cắn chặt răng, dầm rút mãnh liệt, nội bích chặt kín kia, bây giờ đã không còn khó khăn như lúc vừa tiến vào mà ẩm ướt trơn trượt hơn hẳn, thân thể Mèo Con dĩ nhiên có mị lực lớn đến vậy, quả thực khiến cho mình muốn đắm chìm vào, tiết tấu kia, càng lúc càng trở nên cuồng dã.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, mồ hôi, ở trong khu rừng khuya này mặc sức tuôn tràn.

Mãi đến khi, Triển Chiêu thất thanh kêu lên, phóng đầy chất dịch màu trắng nóng rực ra tay Bạch Ngọc Đường.

Mãi đến khi, Bạch Ngọc Đường ôm chặt lấy Triển Chiêu, đem tất cả chất lỏng kích tình của mình, phun vào trong cơ thể run rẩy của y.

Mãi đến khi, Triển Chiêu nhắm nghiền mắt, y nắm thật chặt tay Bạch Ngọc Đường, đến cả đốt ngón tay cũng trắng bệch, thể rồi, rơi vào mê man.

6. Chương 6

Suốt một đêm không nói chuyện.

Nhóm người Bao Chứng ở khách điểm đợi đến hừng đông, mới nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở về.

Hai người một trước một sau đi vào khách điểm, vẻ mặt cũng rất kỳ quái, bạch y của Bạch Ngọc Đường dính đầy đất cát, trên đầu Triển Chiêu cũng dính ít lá cây.

Bao Chứng lo lắng nhìn dáng vẻ hai người, có thể khiến cho Triển hộ vệ lúc nào cũng sạch sẽ thanh tịnh biến thành bộ dáng này, nhất định là hai người đã chiến đấu vô cùng ác liệt với tặc nhân kia.

“Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp, cực khổ rồi.” Bao Chứng ân cần hỏi han.

“Đại nhân.” Triển Chiêu hành lễ, lại đột nhiên không biết nói gì nữa, chuyện này, bạch y phải nói thế nào? Khi tỉnh lại y nhận thấy mình đã mặc y phục đẳng hoàng, nhìn quanh không thấy Bạch Ngọc Đường, thế nhưng y biết là Bạch Ngọc Đường đang trốn trong rừng cây, nói vậy hẳn cũng không muốn đối mặt với mình để tránh lúng túng khó xử. Chỉ là bây giờ trở về khách điểm, nói không gặp cũng không được. Mà phía Bao đại nhân, phải nói thế nào?

Bạch Ngọc Đường bấy giờ đứng sau lưng Triển Chiêu, cũng chỉ chấp tay chào, không nói một câu. Tuy Bạch gia lang bạt giang hồ nhiều năm, thế nhưng cùng nam nhân... vẫn là lần đầu tiên, hướng chỉ nam nhân đó còn là Ngự Miêu Triển Chiêu, hầy, cứ nghĩ đến là đầu lại đau.

Công Tôn Sách ở một bên thấy Triển Chiêu muốn nói lại thôi, Bạch Ngọc Đường dáng vẻ đăm chiêu, biết là sự tình có gì đó, nói: “Đại nhân, Triển hộ vệ cùng Bạch thiếu hiệp lần theo tặc nhân một đêm đã mệt mỏi, không bằng để bọn họ về phòng nghỉ ngơi trước, nghỉ xong lại nói.”

“Cũng tốt.” Bao Chứng nhìn sắc mặt Triển Chiêu hơi nhợt nhạt, gật đầu nói.

Rửa mặt xong, khi gặp lại đã đến giờ cơm trưa.

Năm người ngồi vây quanh một chiếc bàn, yên lặng ăn cơm, ngay cả Đoàn Nguyên Tư là người không biết gì cũng nhận ra ngày hôm nay Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có gì đó không ổn, chỉ là, rốt cuộc là không ổn chỗ nào, tạm thời không nhìn ra được.

Vẫn là Triển Chiêu rất bình tĩnh, nếu cứ lạnh nhạt như thế này, sợ là mọi người đều biết là đang giận dữ, buông đũa xuống, y nói: “Đại nhân, tối hôm qua chúng ta đuổi tới rừng rậm, người kia liền chui xuống đất đi mất, thuộc hạ phát hiện, hẳn chạy thoát bằng một bí đạo.”

“Ồ!” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu, đứa nhỏ này có thể mở miệng, phỏng chừng là tâm tình không vui cũng qua rồi, “Triển hộ vệ có biết, bí đạo đó thông hướng nào?”

“Đại nhân, vì khu rừng kia quá quý dị, vừa mở bí đạo ra thì có một trận khói tỏa lên, vì lẽ đó, thuộc hạ và... Bạch huynh không đi vào bí đạo.” Triển Chiêu cúi đầu không liếc Ngọc Đường.

“Đúng vậy Bao đại nhân.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Ta e sợ có bẫy, cho nên, không truy kích.”

“Cũng tốt.” Bao Chứng gật đầu, có Bạch Ngọc Đường ở đây, Triển hộ vệ hình như cũng bắt đầu không liều mạng nữa, “Bất luận như thế nào, chúng ta vừa đến đây, chưa quen tình hình, an toàn trở về là quan trọng nhất.”

“Đúng,” Đoàn Nguyên Tư cũng nói tiếp, “Trước khi các người trở về ta vừa định nhắc nhở các người, thủ hạ Dương Thành Khánh không chỉ võ công cao cường, hơn nữa đối với ám khí, độc dược, trận thuật đều phi thường tinh thông, trước đây quốc vương phái người đi vây quét, không có chỗ nào mà không trúng bẫy rập và ám hại của đối phương.”

Triển Chiêu thở dài một hơi, trong lòng thâm nghĩ, bản lĩnh phóng độc bỏ thuốc này, chúng ta đã được kiến thức.

Đang nghĩ, lại nghe Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm: “Bản lĩnh phóng độc bỏ thuốc này, chúng ta lần này đã được kiến thức.”

Triển Chiêu kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường biết mình lỡ lời, muốn đổi giọng đã không kịp, cả một bàn đều nhìn hẳn, hẳn sững sốt một chút, liền tục giải thích: “Ta là nói, ta là nói, chúng ta sợ dĩ không đuổi theo, là bởi vì đám khói trắng kia bay lên, chúng ta liền té xỉu, hóa ra là khói mê.” Dứt lời, hẳn vội vàng và hai miếng cơm, cười một cách mất tự nhiên.

Bao Chứng lại thâm nhủ, thì ra Triển Chiêu lại giấu chuyện này: “Triển hộ vệ, các người nên chú ý chút.”

“Vâng, đại nhân.” Triển Chiêu trừng Bạch Ngọc Đường một cái, đáp, “Xem ra dựa vào lần này, e rằng Dương Thành Khánh đã biết hướng đi của chúng ta, bây giờ, kẻ địch ở trong tối chúng ta ở ngoài sáng, càng lúc đại nhân càng phải cẩn thận mới phải.”

“Đúng!” Công Tôn Sách bấy giờ mới lên tiếng, “Nếu Dương Thành Khánh đúng là muốn bắt cóc con tin để uy hiếp, như vậy, đại nhân lần này tới Đại Lý, vừa vặn lại là lựa chọn không tồi.”

“Bản phủ hiện đang lo lắng, Dương Thành Khánh biết chúng ta muốn tới giải cứu vương gia, liệu có thể gây bất lợi cho vương gia hay không?” Bao Chứng cau mày.

Mấy người khác nghe xong, trong lòng vô cùng cảm động.

“Đại nhân, hiện tại chúng ta cần phải cố gắng thương nghị, tranh thủ trước khi Dương Thành Khánh hành động, tìm ra chỗ ẩn thân của bọn chúng.” Công Tôn Sách nói.

“Bao đại nhân, nếu có chuyện cần đến Bạch mỗ, cứ việc lên tiếng.” Bạch Ngọc Đường ôm quyền vái chào. Khóe mắt liếc qua Triển Chiêu, thấy hình như y cũng đang liếc hắt.

“Đoàn mỗ cũng vậy. Tuy rằng Đoàn mỗ không phải người Hán, nhưng có thể tận lực dốc chút sức mọn vì Bao đại nhân, cũng nghĩa bất dung từ.” Đoàn Nguyên Tư nói.

Bao Chứng gật đầu, ôm quyền.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, đoàn người Bao Chứng dời sang biệt viện ven hồ Nhĩ Hải của Đoàn Nguyên Tư.

Đoàn phủ này, ở Đại Lý cũng được xem như có tiếng. Lúc xưa tổ tiên Đoàn Nguyên Tư có công trọng đại với Đại Lý quốc, Đại Lý vương cảm tạ bèn khâm tứ cho nhà họ Đoàn một tòa phủ đệ. Biệt viện nằm bên bờ Nhĩ Hải, là khi gia gia Đoàn Nguyên Tư cưới nãi nãi hắt —— một nữ tử người Hán thì cho xây dựng, bên trong tinh xảo, đều thiết kế dựa theo kiến trúc của người Hán, tuy không lớn, nhưng bù lại vô cùng trang nhã.

Việc tra án lần này không phải sự tình một chốc một lát, cho nên ở lại lâu dài chón khách điểm kẻ đến người đi thì không được an toàn cho lắm. Để tiện cho đoàn người Bao Chứng, Đoàn Nguyên Tư bèn sai người quét tước dọn dẹp lại biệt viện để không này.

“Đoàn huynh, Bạch mỗ tại đây xin cảm tạ.” Dàn xếp yên xuôi tất cả, Bạch Ngọc Đường ôm quyền nói.

“Bạch huynh không nên nói như vậy, chuyện của huynh cũng là chuyện của ta, huống chi, lần này là giúp Bao đại nhân.” Đoàn Nguyên Tư cười nói.

Ngũ nghĩa vang danh thiên hạ, Bạch Ngọc Đường giao du rộng lớn, quả nhiên không giả. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không khỏi nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, vừa vặn Bạch Ngọc Đường quay đầu cười khê, hai mắt chạm nhau, Triển Chiêu lập tức quay mặt qua chỗ khác, vội vã trở về phòng.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, cười trộm. Đột nhiên lại sững sờ, giống như muốn cho mình một cái tát, Bạch gia người từ bao giờ lại thích cười ngây ngô y như đàn bà vậy.

Bố trí ổn thỏa mọi việc xong, mọi người Khai Phong phủ và Bạch Ngọc Đường liền bắt đầu điều tra hành tung của đám Dương Thành Khánh.

Nhắc tới cũng kỳ quái, mới vừa điều tra, thuộc hạ dưới quyền Dương Thành Khánh lại giống y như lập tức biến mất khỏi Đại Lý, không hề xuất hiện quấy nhiễu sinh sự, đến ngay cả trinh thám cũng chẳng phải đến tên nào.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường mỗi ngày đều ra ngoài tìm hiểu, hai người này, không hổ là hảo hán hành tẩu giang hồ, tuy rằng đêm đó có xảy ra chuyện, nhưng hai người đều lấy đại cục làm trọng, không vì vậy mà nảy sinh khúc mắc, dần dà mèo chuột lại bắt đầu tranh hơn thua.

Chỉ tiếc, dù sao cũng không phải ở bản địa của mình, hai người dùng hết khí lực, cũng không tra ra được gì. Ngay cả bí đạo hôm hai người gặp nan, cũng biến mất trong khu rừng rậm kia.

Đoàn Nguyên Tư cũng thăm hỏi nhờ vả giang hồ hảo hán khắp nơi ở Đại Lý, vậy mà cũng không thu hoạch được gì. Xem ra, đám Dương Thành Khánh này quả nhiên không phải đám người ô hợp bình thường.

Sự tình như thế có xu hướng trở nên bình lặng, nhưng tất cả mọi người đều biết, càng bình lặng, sự tình thường càng gay go.

Sự yên bình ấy cứ thế trôi qua hơn một tháng.

Sáng hôm đó, mọi người rời giường ăn điểm tâm sang, nhưng lại không thấy Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ trời vừa sáng đã ra ngoài điều tra sao?” Bao Chứng quay đầu sang hỏi Công Tôn Sách ngồi bên cạnh.

“Đại nhân, học sinh cũng không thấy Triển hộ vệ ra ngoài.” Công Tôn Sách cũng cảm thấy kỳ quái, Triển Chiêu làm việc xưa nay không khi nào là không bấm báo, bình thường bất luận ra ngoài vào lúc nào, đều sẽ đến tự nói với mình một tiếng.

“Ha ha, nói không chừng Mèo con kia hiện tại còn đang say giấc nồng.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười nói, “Mèo con không phải là ngày ngủ đêm kiếm ăn sao?”

“Bạch thiếu hiệp thật biết nói đùa.” Công Tôn Sách cười nói, “Triển hộ vệ xưa nay cứ đến giờ Mão là rời giường luyện công, suốt nhiều năm qua, chưa từng ngưng nghỉ. Học sinh còn chưa từng thấy Triển hộ vệ ngủ nướng.”

“Ha ha” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Không phải vậy làm sao một chút động tĩnh đều không có. Không phải đang ngủ, lẽ nào đang luyện công, nói luyện công cũng được, có điều luyện chính là công phu ngủ.”

“Vậy, để học sinh đi xem xem.” Công Tôn Sách chuyển hướng Bao Chứng nói.

Bao Chứng gật đầu, gần đây Triển Chiêu vừa phải điều tra, lại vừa phải bảo vệ mình, trong ngoài bận bịu không thể ngơi nghỉ, hôm qua nhìn thấy y, có vẻ tái đi mấy phần. Thực sự là làm khó đứa nhỏ này, chờ làm rõ vụ này, hảo hảo để y nghỉ ngơi.

Công Tôn Sách đứng dậy định rời đi, đã thấy Triển Chiêu vào cửa.

Hôm nay y mặc vào một thân hồng y, nhưng lại càng làm vẻ tái nhợt tiêu tụy lộ rõ hơn, ánh mắt mang theo vẻ mệt mỏi.

“Triển hộ vệ, người đi đâu? Mọi người vừa mới nhắc tới người.” Công Tôn Sách nói.

Triển Chiêu ôm quyền: “Đại nhân, đại khái là hôm qua làm việc xong có hơi mệt mỏi, Triển Chiêu hôm nay dậy muộn.” Nói, ngồi xuống.

“Ha ha, ta đã nói rồi, Mèo Con hẳn là ngủ rất ngon đây.” Bạch Ngọc Đường cười cợt, tiến đến trước mặt Triển Chiêu, “Mèo Con thôi, có muốn Bạch gia giúp người tỉnh ngủ chút không?”

Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường, không nói lời nào.

“Triển hộ vệ, có phải thân thể người không khỏe? Gần đây, người bị liên lụy rồi.” Bao Chứng lo lắng hỏi han.

“Tạ đại nhân quan tâm, không đáng lo.” Triển Chiêu vươn thẳng người, xốc lại tinh thần. Kỳ thực, y cũng cảm thấy kỳ quái, mấy ngày nay, không biết làm sao, càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi, thật giống như cả người rất dễ mất sức. Sáng sớm hôm qua luyện công, vừa vận khí, cảm thấy bụng dưới đau lạ thường, tối trở về, lại mệt đến mức vừa đặt mình xuống là ngủ, ngủ một giấc đến tận khi trời sáng bạch.

Lẽ nào là bởi không quen với khí hậu? Nhưng mà, đã ở đây yên ổn hơn một tháng trời, đáng ra phải quen với khí hậu rồi mới đúng.

Có thể là khí trời mùa xuân phương Nam khiến người ta mệt mỏi đi.

Cầm đũa lên, Triển Chiêu liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn, tuy rằng phong phú, nhưng mình lại chẳng hề có chút hứng thú nào. Vừa định đặt bát xuống, đã thấy ánh mắt ân cần của Bao Chứng, khẽ mỉm cười, không thể lại khiến Bao đại nhân lo lắng cho mình, trong lòng nghĩ, liền bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

8. Chương 8

Ăn sáng xong, Triển Chiêu lại theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài điều tra, lần này bọn họ quyết định đến khu rừng nọ lần nữa.

Mặc dù mấy lần trước đến xem thì bí đạo kia đã bị người lấp mất, thế nhưng, vẫn luôn cảm thấy giống như có chỗ nào đó chưa tìm ra. Dọc đường đi, Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng lại vây quanh Triển Chiêu trên đũa, Triển Chiêu chỉ trả lời lại một câu rồi cũng không nói nữa, những ngày qua quá mệt mỏi, hao tâm tổn sức tranh cãi miệng lưỡi với hắn làm gì, vẫn là hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức, lát nữa còn phải làm việc.

Khoảng một canh giờ sau, hai người đến khu rừng rậm, đi tới nơi có cửa vào mật đạo kia.

Vừa đến nơi, hai người liền phát hiện ra một chuyện kỳ quái, lá cây trên đất không hề có, giống như vừa được người quét sạch sẽ, nơi vốn dĩ là cửa động kia, lại đặt một tấm bè tre ở đó, như thể đặc biệt chờ người mở lên vậy.

Chuyện gì thế này? Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhặt một cục đá lên, dùng nội lực ném qua, tấm bè tre kia bị bật lên, hai thanh trúc tiên bay vọt ra, bắn xéo sang bên cạnh. Nếu như có người đứng cạnh đó gỡ tấm bè lên, chỉ sợ cứ thế mà đi đời nhà ma.

Hai người nhìn, khẽ thở phào một hơi, nguy hiểm thật.

Lại gần, chính là cửa động mất tích kia, bên trong động âm u tĩnh mịch tỏa ra hơi lạnh.

Triển Chiêu kéo một góc vạt áo lên giắt vào đai lưng, đang chuẩn bị nhảy xuống, lại bị Bạch Ngọc Đường kéo lại.

“Mèo Con thôi, bộ dáng người lúc nào cũng hữu khí vô lực, lỡ may lát nữa xảy ra chuyện gì, Bạch gia ta lại kéo người không nổi.” Bạch Ngọc Đường cười nói, sau đó nhảy vào động trước.

Triển Chiêu trong lòng hơi động, Bạch Ngọc Đường này mồm miệng hơi tệ một chút, nhưng hành xử vẫn là một trang hảo hán, nhảy xuống theo.

Địa đạo này không sâu, cũng không quá rộng, nhưng một nam nhân cao lớn vẫn có thể dễ dàng bò ở giữa, vào sâu ước chừng hai, ba trượng, tầm mắt đã hoàn toàn đen kịt, châm lửa lại không được, Bạch Ngọc Đường bèn lấy trong ngực ra một viên dạ minh châu, trong khoảnh khắc, địa đạo được rọi sáng.

“Hạt châu của Bạch huynh thật sáng.” Nguyên lai Triển Chiêu cũng biết nói đùa.

Bạch Ngọc Đường xoay người lại cười nói: “Chuyện này phải đa tạ Đoàn huynh, Đoàn phủ có rất nhiều mấy món này, huynh ấy nghe nói hôm nay chúng ta muốn tới thăm dò bí đạo nên mới cho ta.”

Triển Chiêu gật gù, hai người tiếp tục bò đi.

Lại tiến lên bốn, năm trượng nữa, địa đạo càng lúc càng rộng ra, hai người đã có thể đứng lên cất bước. Một lúc sau, liền đi tới một cánh cửa đá đóng chặt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chậm rãi đẩy cửa đá ra, một luồng tanh tươi đột nhiên vọt ra, Triển Chiêu lập tức che mũi miệng, nhưng vẫn cảm thấy một cơn buồn nôn xộc tới.

Bạch Ngọc Đường giờ dạ minh châu lên.

Đây là một cái hang lớn trống trải.

Đợi đến khi hai người nhìn rõ cảnh tượng trong động, không khỏi giật nảy mình.

Trong động, ngang dọc tứ tung, tất cả đều là thi thể Tổng binh!!!

Những thi thể này, vừa nhìn là biết đã ở đây hơn một tháng, máu và nước rửa từ xác chết chảy đầy mặt đất, đầu đầu cũng là chuột.

Triển Chiêu phá án đã quen nhìn thi thể, nhưng lần này làm sao cũng không nhìn được đầu vầng mắt hoa, nôn nao cào ruột. Cổ nén cắn chặt răng, nín thở đi vào bên trong động, cẩn thận nhìn kỹ, trong động ước chừng có mười bốn, mười lăm người, đều ăn vận y phục Tổng binh, nhìn đáng sợ, có lẽ là quan binh hộ tống vương gia đến Đại Lý tặng lễ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu tâm cả kinh, vậy còn vương gia? Vừa căng thẳng, cảm giác khó chịu kia cũng giảm bớt không ít.

Vội vã cẩn thận tìm kiếm khắp nơi, Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, không có vương gia, vậy nhưng vừa mới thả lỏng, cảm giác choáng váng buồn nôn kia lại ập tới, Triển Chiêu run rẩy đứng không vững.

“Mèo thối, ngươi làm sao?” Bạch Ngọc Đường kiểm tra những thi thể này xong, quay đầu lại phát hiện ra sắc mặt Triển Chiêu tái xanh tái mét, đứng cũng lắc đầu không vững, bèn lui về bên cạnh y, đáng chết, Mèo Con này bị làm sao vậy.

“Ta không sao.” Triển Chiêu xóc dậy tinh thần đứng vững lại, đúng vậy, mình không có chuyện gì cả, “Bạch huynh, những binh sĩ này, có lẽ là hộ tống vương gia đến Đại Lý, xem ra, bọn họ bị bắt làm tù binh xong bị giết.”

“Vừa nãy ta đã kiểm tra qua động này, không phát hiện cửa ra vào nào khác.” Bạch Ngọc Đường nói, “Xem ra những quan binh kia cũng bị giải vào từ địa đạo, ta thấy chúng ta vẫn nên đi về trước bấm báo với Bao đại nhân đi.”

“Cũng được.” Triển Chiêu gật đầu, nán lại trong động này càng lâu, càng thấy khó thở, vừa định hít sâu một hơi, liền ngửi thấy mùi xác thối khiến người buồn nôn kia.

Cổ kìm nén bò ra ngoài cửa động, Triển Chiêu cảm giác mình sắp ngất đi đến nơi, cắn răng gắng gượng chống đỡ. Ngay khi sắp ra đến cửa động, lại nghe Bạch Ngọc Đường ở đằng trước mắng to một tiếng: “Con mẹ nó, dám làm vậy với Bạch gia người.”

“Bạch huynh, làm sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Cửa động bị lấp rồi.” Bạch Ngọc Đường tức đến nổ phổi nói.

Hả? Triển Chiêu sững sờ, chỉ thấy cơn đau kì dị ở bụng dưới lại ập tới, lắc đầu dựa vào vách động trượt xuống: “Giờ phải làm sao?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy Triển Chiêu đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, cơn giận trong lòng lại lớn thêm mấy phần: “Mèo Con thối, rõ ràng hôm nay ngươi không khỏe, sao còn muốn cùng Bạch gia ra ngoài, ngươi còn sợ ta hành sự không tốt? Đừng có ép Bạch gia phát hỏa! Hỏa?!”

Một chữ, Bạch Ngọc Đường đổi giận thành vui, từ trong lòng lấy ra một thứ, chính là thuốc nổ của Triệt Địa Thủ Hàn Chương, Bạch Ngọc Đường cười nói, “Mèo thối lùi xa ra một chút, xem gia nổ cho hấn biến thành tro bụi.”

Triển Chiêu gật đầu, chậm rãi lùi vào trong hang lớn, chỉ nghe ầm một tiếng kinh thiên động địa, sau đó là tiếng gào của Bạch Ngọc Đường: “Mèo con, ra đi, cửa mở rồi.”

Triển Chiêu bò lên trên cửa động, ở trong bí đạo quá lâu, bất chợt đối mặt với ánh mặt trời khiến y bị chói vội nhắm chặt mắt lại, giẫm lên mặt đất, hít sâu một hơi, nhưng bỗng dừng lại như ngửi thấy mùi xác chết trong địa đạo, liền ngồi thụp xuống nôn thốc nôn tháo.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, chưa từng nhìn thấy Triển Chiêu như vậy bao giờ. Hai bước chạy tới bên cạnh y, vỗ vỗ lưng cho y: “Mèo thối, người đây là làm sao? Mèo thối!”

“Ta không sao!” Triển Chiêu vẻ như ngồi không vững, nắm lấy tay Bạch Ngọc Đường.

“Người cho Bạch gia người là kẻ ngu sao? Như thế này cũng nói là không sao?” Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, “Không sao, hừ, không sao thì đứng dậy cho Bạch gia xem!” Dứt lời buông tay.

Triển Chiêu dồn sức đứng lên, lại đột nhiên bị choáng đến mê muội, mắt tối sầm lại, ngã khụy xuống.

Trước khi mất đi trực giác, y chỉ biết mình ngã vào một vòng tay vững chãi kiên cường.

9. Chương 9

Lúc Triển Chiêu tỉnh lại, nhận ra mình đã trở lại biệt viện Đoàn phủ, đang nằm trên giường mình. Hơi nghiêng đầu, phát hiện Bao Chứng, Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường, Đoàn Nguyên Tư, đều ở trong phòng, thế nhưng về mặt ai nấy đều vô cùng quái dị.

Bao Chứng đứng trước cửa sổ quay lưng lại với mình, mặt hướng ra ngoài, nhưng tay ngài vẫn đặt lên đất trong chậu hoa bên bệ cửa, mà hình như ngài cũng không tự ý thức được điểm này, không hề nhúc nhích.

Công Tôn Sách ngồi bên giường mình, nhưng vẫn cúi đầu, lật tung quyển sách trong tay, trong miệng lầm bầm, cũng không hề phát hiện ra Triển Chiêu đã tỉnh lại.

Đoàn Nguyên Tư ngồi cạnh bàn, đang rót trà vào chén, hương trà thơm ngát kia, là Phổ Nhị thượng hạng.

Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện với Đoàn Nguyên Tư, cầm một ly trà, để ở bên mép, nhưng cũng không hề động đậy, giống hệt như bị người điểm huyệt. Từ trước tới giờ chưa từng thấy ánh mắt hẩn như vậy, như thể đã phát sinh chuyện gì đó khó mà tin nổi.

Làm sao? Chuyện gì lại khiến Bao đại nhân luôn luôn trấn định tự tin mất đi trấn định? Chuyện gì có thể làm Công Tôn tiên sinh luôn luôn bình tĩnh tự nhiên mất đi bình tĩnh? Lại là chuyện gì có thể khiến Bạch Ngọc Đường lúc nào cũng hiểu động liến lẫu ngay người như phỗng?

Chẳng lẽ, là ta bị trọng bệnh gì, sắp không còn sống lâu trên đời? Chẳng trách, gần đây lại có loại cảm giác chưa từng trải qua, chẳng trách... Triển Chiêu nghĩ đến đây, không nhịn được khẽ hít một tiếng.

Một tiếng thờ dài nhẹ nhàng này, nhưng lại giống như một tiếng sét, thức tỉnh tất cả người trong phòng.

Bao Chứng chợt xoay người nhìn sang; Công Tôn Sách đánh rơi quyển sách trên tay; Đoàn Nguyên Tư thả ấm trong tay xuống... Ba người nhanh chóng vây lại. Chỉ có Bạch Ngọc Đường, cái ly trong tay rơi xuống mặt bàn, bắn ướt cả người, nhưng hẩn vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích.

“Triển hộ vệ.” Mọi người trầm mặc, vẫn là Công Tôn Sách mở miệng trước, “Bây giờ người cảm thấy thế nào?”

Triển Chiêu nhìn mọi người, giống như hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Công Tôn tiên sinh, chúng ta cùng nhau cộng sự nhiều năm, có lời gì xin hãy nói thẳng, Triển Chiêu có phải là bị bệnh gì, mệnh... không còn lâu nữa.”

“Triển hộ vệ người nói cái gì, đương nhiên không phải.” Công Tôn Sách cuống lên, không nghĩ tới bộ dáng của mọi người lại khiến Triển Chiêu hiểu lầm như vậy, có điều, nếu như y biết chân tướng, có lẽ so với việc nói rằng y không còn sống lâu nữa còn đả kích hơn.

“Công Tôn tiên sinh đừng gạt Triển Chiêu, nếu như không phải, vì sao sắc mặt mọi người lại trầm trọng như vậy?” Triển Chiêu nhìn về phía Bao đại nhân, “Đại nhân, ngài xưa nay chưa từng nói dối thuộc hạ, ngài hãy nói cho ta đi.”

“Triển hộ vệ!” Bao Chứng chỉ gọi y một tiếng, cũng không biết phải mở miệng ra làm sao.

“Nếu mọi người đều không nói ra được, vậy thì để người ngoài như ta nói đi.” Bỗng dưng, Đoàn Nguyên Tư nói, “Triển đại nhân, người không phải bị bệnh gì, mà là, có thai.”

Một lời nói ra, tất cả lại yên lặng một hồi.

“Có... có thai?” Triển Chiêu trợn mắt lên, “Đoàn huynh, người có phải là không biết rõ tiếng Hán chúng ta, người nói ta... Người...” Y nhìn về phía Công Tôn Sách, nhưng lại thấy Công Tôn Sách gật gật đầu.

Nhắm chặt mắt lại, Triển Chiêu chỉ thấy trong đầu rối tinh rối mù, có thai? Nam hiệp Ngự Miêu Triển Chiêu có thai, lời này nói ra, chỉ sợ người cười rụng cả răng, vậy mà cái chuyện khó tin muốn người cười rụng răng này lại một mực xảy ra.

Tại sao? Y nhớ lại cái đêm trúng khói mê hơn một tháng trước, y cùng Bạch Ngọc Đường... Nhưng mà... coi như là làm chuyện đó, nam nhân sao lại có thể...?

Mở mắt ra, Triển Chiêu vẫn không cách nào tiếp thu nỗi sự việc ly kỳ này, y tựa quây muốn ngồi dậy, nói: “Công Tôn tiên sinh, việc này, sao lại có thể...?” Đang nói chuyện, ánh mắt y liếc về phía Bạch Ngọc Đường, lúc này, Bạch Ngọc Đường đã đứng ở bên giường, vẻ mặt, lại giống như một hài tử mắc lỗi, nhăn nhó lúng túng. Đại khái, Bạch Ngọc Đường cả đời này, cũng chưa từng uất ức như vậy.

“Chuyện này, vẫn để cho Đoàn thiếu hiệp giải thích cho người nghe đi.” Công Tôn Sách vội vã tiến lên đỡ Triển Chiêu ngồi dậy.

“Triển huynh, đêm đó người cùng Bạch huynh bị trúng, không phải khói mê tình bình thường.” Đoàn Nguyên Tư nói ngay vào điểm chính.

Triển Chiêu vừa nghe, cúi đầu, nóng mặt, nói cách khác, chuyện xảy ra đêm đó, mọi người đều đã biết.

“Đoàn huynh!” Bạch Ngọc Đường trừng Đoàn Nguyên Tư một cái, cái tên Nam man này, học nửa đời văn hóa Đại Tống, vậy mà vẫn nói chuyện thẳng thừng như vậy.

Nhưng cúi đầu xuống, lại phát hiện Triển Chiêu đang nổi giận đùng đùng nhìn mình, Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu đi, làm bộ hững hờ nhìn quanh quất bốn phía.

“Các người trúng, là cổ độc của người Miêu.” Đoàn Nguyên Tư nói.

Cổ độc của người Miêu?

“Học sinh từng nghe nói qua cổ độc của người Miêu, là do các loại độc trùng thông qua các phương pháp luyện chế khác nhau mà thành, có bao nhiêu phương pháp luyện chế thì có bấy nhiêu cổ độc, những cổ độc đó đều là độc dược hại chết người, nhưng xưa nay chưa từng nghe nói đến cổ độc có thể làm người mang thai.” Công Tôn Sách nói.

“Công Tôn tiên sinh nói, chỉ là cổ độc bình thường, xác thực, phần lớn cổ độc chỉ là độc dược hại mệnh, thể nhưng, rất nhiều cổ độc bị người thêm vào các loại chú khác nhau, nên cũng có nhiều tác dụng.” Đoàn Nguyên Tư nói, “Đoàn mỗ từng theo theo một vị vu y học qua thuật luyện cổ, ông ta nói, cổ độc, hại người nhất không phải nằm ở chỗ bản thân độc tính của nó, mà ở lời chú nó mang theo. Cổ độc Triển huynh trúng phải là một loại cổ độc dùng cho nữ tử, người trúng cổ, sẽ tình dục đại phát, sau khi giao hoan với người thì sẽ có thai.”

“Nhưng Bạch Ngọc Đường cũng trúng cổ độc, vì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường “Khụ khụ” làm bộ ho khan hai tiếng, lại bị Triển Chiêu lườm trả.

“Có lẽ là bởi Bạch huynh và Triển huynh... khác nhau.” Lần này Đoàn Nguyên Tư nói lấp liếm, nhưng mọi người đều hiểu.

Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, dường như đang cảm khái, may mà không phải ta. Lại đột nhiên phát hiện một ánh mắt sắc bén của Triển Chiêu phi tới.

Lần này, hấn lướt người đi, lùi lại sau lưng Bao Chứng, thò đầu ra thăm dò, trong lòng than, mèo thối, không phải Bạch gia muốn chạy trốn, Bạch gia không phải loại người không chịu trách nhiệm, chỉ là Công Tôn tiên sinh cứ căn dặn mãi, không được kích người.

Triển Chiêu khẽ thở dài, trong đầu vẫn loạn như ma: “Bao đại nhân, thuộc hạ muốn nghỉ ngơi một chút.”

Bao Chứng gật đầu: “Triển hộ vệ, thân thể quan trọng, bất luận thể nào thì cũng có bản phủ ở đây.”

Một câu nói, trong lòng Triển Chiêu lại trào lên một cảm giác ảm áp, người này, giống như cha của mình, lúc nào cũng có thể cho mình một chỗ dựa vững chắc.

“Tạ đại nhân, Công Tôn tiên sinh, người có thể lưu lại được không?” Triển Chiêu lại tiếp tục nhìn Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách gật đầu.

Mọi người liền lùi ra.

10. Chương 10

Công Tôn Sách yên lặng ngồi ở đầu giường Triển Chiêu, lòng lặng lẽ than nhẹ, đứa nhỏ này, từ khi tiến vào Khai Phong phủ, chưa khi nào ngừng qua lại với thương tích, nhưng bao năm trôi qua, y vẫn giữ một tấm chân thành. Bây giờ, lại phải đối mặt với sự tình xấu hổ như vậy. Chẳng cần nói đến y, ngay cả những người ngoài này đây cũng vô cùng không đành lòng.

“Triển hộ vệ, nếu như người không muốn thai nhi này, học sinh lập tức giúp người đi mua thuốc.” Công Tôn Sách không nhận được nói. Tuy ông biết, chuyện này là không thể. Vừa rồi Đoàn Nguyên Tư nói rất nhiều, nhưng có một câu không nói, trúng cổ độc mà có thai nhi thì dùng được thông thường không có cách nào bỏ được, nếu muốn cố tình làm sẩy thai, tất là một thi hai mệnh. Đây chính là chú lực của cổ, nghịch chú mà làm, kết quả chắc chắn là mang tính diệt vong.

“Công Tôn tiên sinh.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Công Tôn Sách, đôi mắt trong trẻo toát ra vẻ kiên định, tay đặt lên bụng mình, “Trước đây Triển Chiêu cảm thấy không có khí lực, đầu choáng váng, đều là bởi thai nhi này, đúng không?”

Công Tôn Sách hơi run run, gật đầu: “Đúng, những bệnh trạng của Triển hộ vệ, chính là... ốm nghén.”

“Thì ra, nó vẫn đang nhắc nhở ta sự tồn tại của nó.” Triển Chiêu nhẹ nhàng nhíu mày, nhưng lúc ngẩng đầu lên lại hết sức bình tĩnh, “Ta muốn giữ nó lại.”

Công Tôn Sách đột nhiên không biết nói thế nào cho phải, vừa nãy Triển Chiêu bảo ông ở lại, ông vẫn đang chuẩn bị các loại ứng đối, cho rằng Triển Chiêu sẽ cầu xin ông phá bỏ thai nhi này đi, cho rằng Triển Chiêu sẽ không biết làm sao nói hết khuất nhục của mình, thậm chí cho rằng Triển Chiêu sẽ tự nói với mình từ giờ y sẽ đi tha hương trốn tránh tất cả... Ông nghĩ đến ngàn vạn khả năng, nhưng lại không nghĩ tới, Triển Chiêu chỉ bình tĩnh mà kiên định nói y sẽ lưu lại đứa bé.

“Triển hộ vệ.” Công Tôn Sách lộ vẻ xúc động nói.

“Dù sao đây cũng là một mạng.” Triển Chiêu chậm rãi nói.

Triển Chiêu biết bao thiện lương, chưa bao giờ đành lòng thương tổn bất kỳ một tính mạng vô tội nào cả.

Công Tôn Sách cúi đầu, nhìn xuống cảm giác muốn chảy nước mắt, lần đầu tiên, bình tĩnh như Công Tôn tiên sinh, dĩ nhiên cũng sẽ có thời điểm muốn khóc. Lúc ngẩng đầu lên, ông chỉnh lại tâm tình: “Vậy học sinh đi giúp Triển hộ vệ kê mấy thang thuốc an thai, hảo hảo giúp Triển hộ vệ người điều trị thân thể.”

Triển Chiêu gật đầu: “Vậy sau này phiền Công Tôn tiên sinh, không biết ngày mai Triển Chiêu có thể tiếp tục ra ngoài điều tra không?” Nói đến điều tra, y đột nhiên nhớ đến cái gì, “Đúng rồi, hôm nay ta cùng Bạch... Bạch Ngọc Đường trở lại rừng cây, có phát hiện.” Vừa nhắc tới vụ án, trên mặt Triển Chiêu lại lần nữa có loại hào quang bức người.

“Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp đã nói với Bao đại nhân, chúng ta đã báo với quan nha Đại Lý, chỉ nói có quan binh Tổng triều bị tặc nhân làm hại rồi vứt xác, không đề cập đến chuyện vương gia.” Công Tôn Sách ngắt lời y, “Yên tâm, đại nhân biết phải làm thế nào.”

Triển Chiêu gật đầu, nhớ đến câu nói của Bao Chứng trước khi đi “Có bản phủ ở đây”, trong lòng yên bình không ít.

“Có điều Triển hộ vệ, ngày mai ngươi không thể ra khỏi cửa.” Công Tôn Sách lại nói, giọng mang chút trách cứ, “Ngươi phải cố gắng tĩnh dưỡng một thời gian, bằng không, có thể thương tới thai nhi.”

“Nhưng mà.” Triển Chiêu biện giải, “Chúng ta đã điều tra lâu như vậy, hiện tại vừa vặn có tin tức, chính là lúc nắm chặt thời cơ lần theo, chúng ta đã để lỡ mất một tháng, vương gia còn trong tay tặc nhân, nhiều một ngày tức là thêm một phần nguy hiểm, Triển Chiêu làm sao có thể ngày ngày nằm trên giường, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu có thể cố gắng chịu được.”

“Triển hộ vệ!” Công Tôn Sách cũng cuống, “Ngươi cố gắng chống đỡ, cũng không được để hài tử theo ngươi bị khổ. Ta nói phải nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi.”

“Được.” Triển Chiêu đột nhiên thoải mái đáp ứng, y biết, nếu để cho Công Tôn tiên sinh cuống lên, sợ là phải cho y một châm, để y ngủ liền mười ngày nửa tháng, “Vậy Triển Chiêu sẽ nghỉ ngơi hai ngày.”

“Hai...” Công Tôn Sách nổi nóng, đứa nhỏ này, làm sao lại hết thuốc chữa như vậy, cứ một lòng nhào vào tra án.

“Tiên sinh, Triển Chiêu bỗng dưng muốn ngủ.” Triển Chiêu không chờ Công Tôn Sách nói đã nằm xuống.

Công Tôn Sách ngăn ra, sau đó không thể làm gì hơn là thở dài một hơi, Công Tôn Sách vô cùng dẽ miệng, dĩ nhiên cũng nói không lại người, đứa nhỏ này, chừng nào biết quan tâm bản thân như quan tâm đến vụ án thì tốt biết mấy.

11. Chương 11

Mặt trời đã lặn đằng tây.

Đến giờ cơm tối, Triển Chiêu đang định rời giường thì nghe thấy tiếng gõ cửa, ngược mắt, cánh cửa kẹt một tiếng mở ra, mùi cơm thơm phức bay vào, bấy giờ Triển Chiêu mới cảm thấy đói bụng.

Nhưng vừa nhìn thấy người bưng cơm vào kia, Triển Chiêu lập tức giận tái mặt.

Người kia chẳng phải ai khác, chính là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lúng túng làm bộ ho khan hai tiếng, chậm rãi bước vào phòng, nghĩ Bạch gia, đời này sợ là còn chưa từng làm chuyện đưa cơm như thế này. Đặt cơm lên bàn, hắn nhìn Triển Chiêu, lại đột nhiên không biết nói thế nào: “Ừm, Mèo thối, ăn cơm.” Một câu nói ra, Bạch Ngọc Đường lại muốn vả cho mình một cái, haizzz, đây vẫn là Bạch gia sao? Quả thực chính là tôn tử của gia, hết cách rồi, ai bảo mình làm sai chuyện.

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu vừa nghe hắn nói thế liền nổi xung không biết đánh đâu cho hả giận, đứng bật dậy làm cho Bạch Ngọc Đường sợ rụt cả người lại, bấy giờ mới giống hệt như chuột thấy mèo.

Triển Chiêu quả thực từ trước tới nay chưa từng thấy cái dáng vẻ nem nép này của Bạch Ngọc Đường — thể gian sợ là cũng chưa từng có ai trông thấy cái dạng đó của Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ một mình ta, lại không nhịn được cười, nhưng ngoài mặt thì vẫn hậm hực.

“Được rồi, Mèo thối, đừng bày cái mặt thối đó ra cho Bạch gia... cho Bạch mỗ xem, nhanh lên một chút, Công Tôn tiên sinh đã dặn, muốn ta coi chừng ngươi ăn hết mấy thứ này.” Bạch Ngọc Đường chỉ vào thức ăn trên bàn, trong lòng thầm nghĩ, khá lắm, người có thai chính là đặc biệt, ăn ngon như vậy.

Triển Chiêu nhìn hần, không nói ra được trong lòng là cảm giác gì. Thế nhưng cái bụng thấy đói là sự thực, đành rầu rĩ không vui ngồi xuống, cầm dưa ăn.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ngồi xuống ăn đồ ăn, lòng thở phào đánh thượt, cũng ngồi xuống, cầm lấy một đôi dưa, khua khua trên bàn, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn lướt qua mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu chỉ cúi đầu ăn cơm, không ngẩng đầu lên nhìn hần, không nhìn ra vẻ mặt gì.

“Khụ khụ” Bạch Ngọc Đường làm bộ hắng giọng, hắc, từ bao giờ lại có cái kiểu bắt đầu giống thuyết thư nhân vậy chứ, “Cái kia, Mèo thối, tuy Bạch gia ta phong lưu, thế nhưng, chuyện đó... ta sẽ chịu trách nhiệm, người cứ yên tâm đi.”

Triển Chiêu ngẩn ra, chậm rãi đặt dưa xuống, mặt vẫn không lộ biểu cảm gì, nhưng ngữ khí thì cứng nhắc: “Bạch thiếu hiệp, mời người đi ra ngoài.”

“Người!” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, cũng không biết hần làm sao lại đột nhiên biến thành thế này, ngọn lửa vô danh phùng một phát bốc lên, đáng chết, tại sao gần đây cứ nhìn thấy con mèo thối này là lại vô duyên vô cớ phát hỏa, “Mèo Con nhà người làm sao lại như vậy? Ta...”

“Đi ra ngoài!” Triển Chiêu lại đứng phắt dậy, lần đầu tiên trong đời, y cảm thấy tâm tình mình sắp mất không chế đến nơi rồi.

“Được, ra ngoài thì ra ngoài! Nơi này không lưu lại gia, tự khắc có nơi lưu gia.” Bạch Ngọc Đường mạnh miệng, haizzz, sao dạo này luôn muốn tự tay đánh mình mấy cái.

Bạch Ngọc Đường bước ra khỏi cửa phòng, Triển Chiêu ngồi xuống, cũng không ai biết y đang suy nghĩ gì.

Thế là, hai người, bắt đầu chiến tranh lạnh.

Thế là, đêm đó, tất cả mọi người đều biết: Hai người cha của hài nhi trong bụng Triển Chiêu lại giận đối.

Hai ngày sau.

Triển Chiêu lại theo thường lệ đúng giờ Mão rời giường, tuy rằng lúc rời giường thì cảm thấy có chút khó chịu, thế nhưng nếu Công Tôn tiên sinh đã nói bình thường, vậy thì chắc là không có vấn đề gì, chỉ là, lúc luyện công, mỗi khi khí chạy qua đan điền, bụng dưới sẽ đau nhói một trận, haizzz, sẽ không phải là những ngày này cũng không thể vận công chứ? Vậy thì thật đúng là gay go.

Ngày hôm nay lại cần bắt đầu điều tra, Triển Chiêu nhẹ nhàng xoa xoa bụng, điều chỉnh đai lưng.

Trên bàn cơm sáng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn không nói lời nào, Bạch Ngọc Đường vốn muốn mở miệng, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt điềm nhiên kia của Triển Chiêu, nhất thời mất sạch hứng thú trò chuyện.

“Triển hộ vệ, hôm nay các người chuẩn bị đi đâu điều tra?” Vẫn là Công Tôn Sách thông minh, phá vỡ cục diện căng thẳng.

“Triển Chiêu hôm nay vẫn muốn đến hang động kia, lần trước chỉ sợ là những tặc nhân đó cố ý bày ra cục diện ấy chờ chúng ta đến phát hiện, ta muốn đi xem xem, nếu bọn chúng có ý định muốn chúng ta tìm đến chúng, vậy thì nhất định chúng sẽ để lại manh mối.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa, Triển Chiêu muốn đi nghiệm thi.” Y lại nghĩ đến hôm nọ thấy mùi xác thối, không khỏi buồn nôn, nhưng mà, tra án, đây là tất yếu.

“Triển hộ vệ nói rất đúng, hôm qua Bạch thiếu hiệp cũng nói như vậy, vì lẽ đó, hôm qua Bạch thiếu hiệp đã đi vào hang động kia điều tra một phen.” Bao Chứng nói tiếp, “Còn kết quả nghiệm thi, Đoàn thiếu hiệp phi thường rõ ràng.”

“Không biết Bạch huynh có thu hoạch gì.” Triển Chiêu đột nhiên chuyển hướng Bạch Ngọc Đường, ngữ khí vẫn trầm tĩnh như vậy.

Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới Triển Chiêu còn có thể gọi hần, suýt nữa phun một ngụm trà ra ngoài, vội vã nuốt trôi, đặt chén trà xuống nói: “Trong động kia ngoại trừ thi thể Tổng binh ra, còn có một ít đao khí, đoán hần là đao khí của Bạch tộc và Miêu tộc Đại Lý thường dùng, không có quá nhiều điểm đặc biệt.

Có điều trên vách động có rất nhiều hình vẽ bích họa, hình lớn nhất là Điểm Thương sơn và Sùng Thánh tự Thiên Tầm tháp.”

Triển Chiêu trầm tư, Điểm Thương sơn và Thiên Tầm tháp đều là thắng cảnh nổi danh của Đại Lý, tại sao lại được vẽ trên bích họa?

“Vậy Đoàn huynh, kết quả nghiệm thi ra sao?” Triển Chiêu quay đầu sang nhìn Đoàn Nguyên Tư.

“Những quan binh kia đều trúng phải cổ độc mà chết.” Đoàn Nguyên Tư nói, “Từ độc trùng bọn họ trúng mà xem, loại cổ độc này không chỉ có thể giết người mà còn có thể khiến người sinh ra ảo giác, vì vậy, chắc hẳn sau khi bọn họ bị quăng vào trong động, do bị ảo giác mà lấy đao khí giết hại lẫn nhau.”

Triển Chiêu cả kinh, trước mắt tựa hồ như nhìn thấy tình cảnh vô cùng bi thảm kia, trong lòng căng thẳng.

“Triển mỗ cần phải bắt được kẻ chủ sự, báo thù cho chúng tướng sĩ.”

“Chỉ là, chúng ta hiện tại vẫn nằm ở thế bị động, tặc nhân kia cho chúng ta một chút tin tức, ta mới có thể biết nhiều hơn chúng một điểm.” Công Tôn Sách nói.

“Cho nên, chúng ta phải điều tra thêm nhiều hơn.” Triển Chiêu nói tiếp.

“Triển hộ vệ, điều tra trọng yếu, thân thể cũng rất quan trọng.” Bao Chứng nói tiếp.

Triển Chiêu ôm quyền, khề vái.

Giải thích: Điểm Thương sơn chính là Thương sơn, a a, không biết thời Tống có phải là gọi cái tên này hay không.

Còn Thiên Tầm tháp, là chủ tháp trong tam tháp của Đại Lý, mới đầu vốn viết là tam tháp, thế nhưng vừa nãy tra tư liệu thì phát hiện ra, ngoại trừ chủ tháp kia là bắt ngờ xây dựng ở thời Đường, hai tháp còn lại đều là sau thời Bao Chứng mới được xây, hã a. Mau mau sửa lại thôi. Nếu không thì thành ra trò cười lớn mất.

12. Chương 12

Sau khi ăn xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt ra cửa.

“A, ngày hôm nay khí trời thật tốt mà.” Bạch Ngọc Đường giãn tay ra, nhưng ánh mắt hãy còn lưu luyến trên mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu không nói lời nào, chỉ yên lặng bước đi.

“Nè, người nói hôm nay chúng ta đi Điểm Thương sơn hay là đi Thiên Tầm tháp?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vừa nãy không phải đã nói rồi sao? Ngày hôm nay đi Thiên Tầm tháp.” Triển Chiêu thản nhiên nói.

Bạch Ngọc Đường nín thình, dạo này không hiểu vì sao mà ở trước mặt mèo này mình dĩ nhiên một chút cũng không oai nổi (bộ xưa nay có oai được hử?), chết tiệt hơn lại là, mình một chút cũng không thấy khó chịu. (*vỗ vai* đội vợ lên đầu là sống lâu đó chú)

“Cái kia... hơn hai tháng đi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên thốt ra một câu như vậy, lời vừa ra khỏi miệng, liền sững sờ. Bạch Ngọc Đường, người bị ngu hử.

Triển Chiêu đứng lại, xoay người, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, chúng ta ra ngoài, là đi điều tra, không phải nói chuyện phiếm.”

“Đúng, điều tra.” Bạch Ngọc Đường vội vàng đáp trả, cây quạt vung lên, tự mình đi về phía trước, quay đầu lại cười, “Điều tra.”

Phía trước chính là Thiên Tầm tháp.

Quả là một tòa tháp kỳ lệ, hiên dày hình vuông, cao mười sáu tầng, tương tự Tây An Tiểu Nhạn tháp, hẳn là kiến trúc đời Đường, đỉnh tháp bốn phía đều có một con thủy quái dùng để trấn áp Nhĩ Hải trong truyền thuyết.

Ngay trước cửa tháp có bốn chữ lớn cứng cáp hữu lực, “Vĩnh trấn sơn hà! Hảo tự!” Triển Chiêu nhẹ giọng khen.

Dứt lời, đã thấy cửa tháp mở rộng.

Một nam tử đứng trước cửa, trang phục khá giống với Đoàn Nguyên Tư, đôi khâm trắng khoác ngoài hắc quái, phía dưới, là một chiếc quần đen ống rộng, tay gã cầm một thanh hắc thiết trường đao, mà lưỡi đao lại sáng như tuyết.

“Nam hiệp Triển Chiêu và Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, ta đã chờ các người lâu lắm rồi.” Tiếng Hán hẳn nói cũng không chân chính.

“Thì ra đại danh Bạch gia đã truyền tới tai các người.” Bạch Ngọc Đường khẽ cười nói.

“Bớt phí lời.” Người kia trái lại gọn gàng dứt khoát, “Thứ các người muốn nằm trên tháp, có bản lĩnh thì lấy từ trong tay ta, không có bản lĩnh, để mạng các người lại.”

Bạch Ngọc Đường cười than: “Lẽ nào tộc người các người nói chuyện đều trực tiếp như vậy sao?” Lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt đã thay đổi, “Có điều, Bạch gia ta thích người thoải mái như vậy. Ngược lại ta muốn xem xem, người có bản lĩnh lấy mạng của ta hay không.” Dứt lời, phi người lên trước.

“Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu chỉ cảm thấy có gì đó không đúng, không ngờ còn chưa nói Bạch Ngọc Đường đã xông lên trước, người này, làm sao cũng không đổi được cái tật xấu kích động đó.

Bạch Ngọc Đường phi thân đến cửa tháp, người kia lại đột nhiên lùi lại, trong cửa tháp lại xuất hiện thêm hai người, nhất thời, ba người đem Bạch Ngọc Đường vây lại.

“Hừ, chỉ là tiểu kế, có thể làm gì Bạch gia ta.” Bạch Ngọc Đường cười khê, mũi kiếm ra khỏi vỏ.

Bốn người chém giết thành một đoàn.

Vô công Bạch Ngọc Đường tất nhiên là không cần nói, nhưng lần này đối mặt với ba người lại có chút khó chịu, vô công của chúng cũng không thâm thúy, nhưng mà, mỗi một chiêu đều rất kỳ quái, khiến cho Bạch Ngọc Đường mỗi lần ra tay đều cảm thấy không triển khai được, khó chịu vô cùng.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, cuối cùng thấy rõ, hóa ra hai người trong đó lại học công phu của Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường sử dụng chiêu thức gì, bọn chúng liền sử dụng chiêu thức giống y vậy mà đánh trả. Còn người kia lại sử dụng một loại đao pháp kỳ quái, chưa từng thấy ở Đại Tống, hẳn là võ công truyền thống của bốn tộc gã.

Nhìn rõ ràng, Triển Chiêu phi thân qua, tách một người học chiêu thức của Bạch Ngọc Đường ra.

“Triển Chiêu, người tới làm cái gì? Bạch gia ứng phó.” Bạch Ngọc Đường cau mày, mèo này.

“Triển mỗ không phải là giúp người, Triển mỗ chỉ muốn lấy được thứ chúng ta muốn sớm một chút.” Triển Chiêu nói, lại nghênh đòn, người kia cũng không nghĩ rằng Triển Chiêu lại đột nhiên gia nhập, nhất thời biến ảo không kịp, bị Triển Chiêu đâm thương tay, rơi mất đao.

Triển Chiêu nhân cơ hội điểm huyết gã, hiện tại, chỉ còn hai đôi một chọi một, chỉ một lát sau, hai người đều chế trụ được bọn chúng.

“Nói, các người có phải người của Dương Thành Khánh không?” Bạch Ngọc Đường tra hỏi, ba người kia liếc mắt nhìn nhau, miệng nói một câu kỳ quái. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy trong mắt chúng lóe lên quyết tâm quyết tử, còn chưa kịp phản ứng, ba người đã miệng phun máu tươi, ngã xuống. Bạch Ngọc Đường cạy miệng chúng ra, là cần lưỡi tự sát.

“Thực sự không ngờ, Dương Thành Khánh lại có thuộc hạ như vậy.” Bạch Ngọc Đường than thở, “Đi thôi, chúng ta lên tháp.”

Hắn quay đầu lại, đã thấy sắc mặt Triển Chiêu lại thay đổi, cuống quýt tới gần.

“Triển Chiêu, người làm sao?”

“Ta không sao.” Triển Chiêu nhẹ giọng nói, vừa nãy nhìn thấy máu, lại cảm thấy đầu óc choáng váng khó nhìn. Haizz, cũng không biết tình cảnh này có phải là muốn kéo dài đến khi hài tử xuất thế không, “Chúng ta lên lầu đi.”

Theo cầu thang hình chữ Tĩnh () đi lên trên, phút chốc đã đến tầng cao nhất, tầng gác nhỏ hẹp chỉ kê một cái ghế dựa lớn, trên ghế cột một người, Triển Chiêu vừa nhìn đã kinh hãi, người kia cúi đầu, nhưng rõ ràng là Bát vương gia.

“Bát vương gia!” Triển Chiêu vội vàng tiến lên đón.

“Triển Chiêu!” Lần này đổi lại là Bạch Ngọc Đường kêu.

Nhưng Triển Chiêu đã chạy đến bên cạnh cái ghế, còn vô ý để lộ kẽ hở trước ngực.

“Bát vương gia” kia đột nhiên thoát khỏi dây thừng, trong tay áo trượt ra một cây đao, đâm về phía Triển Chiêu.

Mắt thấy lưỡi đao đâm thẳng vào ngực Triển Chiêu.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cây quạt trong tay Bạch Ngọc Đường vung lên, vừa vặn đánh trúng lên tay của người nọ, tay người kia mềm nhũn, lưỡi đao giảm tốc độ hạ xuống, nhưng vẫn vung về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu lúc này đã không cách nào ra chiêu, chỉ có thể giơ tay ra chặn lại.

Máu tươi trào ra.

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường trong lòng căng thẳng.

Mà người kia lại thừa dịp này phi ra ngoài cửa sổ tháp, Bạch Ngọc Đường đuổi tới bên cửa sổ, thì ra đỉnh tháp đã sớm giấu một sợi dây thừng, người kia theo dây thừng bay xuống tháp.

Quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu nắm chặt cánh tay bị thương trượt tới, Bạch Ngọc Đường vọt đến trước mặt y, vết thương biến thành màu đen, trên đao có độc.

Bạch Ngọc Đường kinh hãi, vội vàng điểm mấy đại huyệt của Triển Chiêu, phòng độc lan ra.

“Bạch huynh, ta cũng bất cần rồi.” Triển Chiêu cười khẽ, nhắm nghiền mắt lại.

“Mèo Con,” Bạch Ngọc Đường ôm choàng lấy Triển Chiêu, “Người lo lắng cho Bát vương gia, Bạch mỗ không cười người.” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa lao ra khỏi cửa sổ, bay xuống tháp theo sợi dây thừng, chạy về biệt viện Đoàn phủ.

13. Chương 13

Khi Bao Chứng chạy tới phòng Triển Chiêu, Công Tôn Sách và Đoàn Nguyên Tư đang trị liệu cho Triển Chiêu,

Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên, lo lắng nhìn Công Tôn Sách cùng Đoàn Nguyên Tư.

Trên giường, Triển Chiêu đã rơi vào hôn mê.

Một lúc sau, Công Tôn Sách và Đoàn Nguyên Tư đứng lên.

“Thế nào?” Giọng Bạch Ngọc Đường hơi run run.

“Không tốt.” Đoàn Nguyên Tư nói trực tiếp ngắn gọn, cau mày.

“Vậy rốt cuộc là thế nào?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột, nắm chặt bả vai hấn.

“Độc Triển hộ vệ trúng, là Đại Lý kỳ độc, tuy nói Đoàn thiếu hiệp có thể phối thuốc giải, nhưng thuốc giải kia quá mạnh, e là sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng và tâm mạch của y, tình huống của Triển hộ vệ bây giờ, chỉ sợ không chịu được.” Công Tôn Sách nói.

“Giờ đã thế này rồi, còn quân đứa bé kia làm gì?” Bạch Ngọc Đường buột miệng gào lên.

“Bạch thiếu hiệp người bình tĩnh đi, lẽ nào người đã quên lời Đoàn thiếu hiệp đã từng nói sao? Nếu thai nhi trong bụng Triển hộ vệ có mệnh hệ gì, Triển hộ vệ cũng sẽ chết.” Công Tôn Sách nói.

“Vây, vậy, theo như các người nói, không uống thuốc giải cũng chết, uống thuốc giải cũng chết.” Bạch Ngọc Đường cuống lên, “Các người cứ không được, ta gọi đại tẩu đến.”

“Bạch huynh bình tĩnh đã.” Đoàn Nguyên Tư nói, “Ta nói không tốt, chứ không nói nhất định không thể cứu được, thuốc giải tuy mạnh, nhưng nếu vào lúc độc được có hiệu lực có người dùng nội lực bảo vệ tâm mạch và thai nhi của Triển huynh, chỉ cần có thể kiên trì đến khi được hiệu hoàn toàn phóng thích thì có thể bảo đảm an toàn cho Triển huynh.”

“Huynh nói sớm không được sao.” Bạch Ngọc Đường vỗ vai Đoàn Nguyên Tư một cái, “Để ta!”

“Huynh nghĩ kỹ chưa?” Đoàn Nguyên Tư lại nói, “Thời gian giải được này có hiệu lực ngắn thì một khắc, lâu là nửa ngày, vào khoảng thời gian đó, nếu huynh dừng lại, Triển huynh sẽ... coi như huynh không dừng lại, nếu giải được này có thời gian hiệu lực quá dài, huynh cũng sẽ...” Hấn không nói hết câu, chỉ là nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường biết hấn muốn nói gì, nếu dừng lại, Triển Chiêu hấn phải chết; nếu như liên tục, thời gian quá dài, chính mình sẽ kiệt sức mà chết.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Triển Chiêu, lúc ngẩng đầu lên, chỉ nói duy nhất một câu: “Đoàn huynh, làm phiền huynh phối thuốc giải.”

Không lâu sau, tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Bạch Ngọc Đường nâng Triển Chiêu dậy để y ngồi khoanh chân, mình cũng ngồi vào sau lưng Triển Chiêu, hấn nghĩ rất lung, đột nhiên cảm thấy muốn nói với Triển Chiêu rất nhiều điều, thế nhưng, hấn chỉ nhẹ nhàng thì thào: “Mèo Con, lần này, chúng ta và hài nhi của chúng ta phải cùng nhau xông Quỷ Môn quan.”

Dứt lời, phiên chuyển vận khí, chuyển, vỗ vào bối tâm Triển Chiêu, nội lực, chậm rãi chảy vào cơ thể Triển Chiêu.

Đoàn Nguyên Tư bỏ thuốc giải vào miệng Triển Chiêu.

Công Tôn Sách than nhẹ, đứa trẻ đáng thương này, lúc nào cũng là y phải gánh chịu khổ cực khôn cùng.

Một khắc trôi qua, trán Bạch Ngọc Đường chậm rãi toát mồ hôi.

Nhưng Triển Chiêu không mấy may có động tĩnh gì.

Hai khắc trôi qua, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy thể lực dần trôi đi mất, tay hơi run, hấn đề khí, ổn định lại một lần nữa.

Triển Chiêu vẫn không có động tĩnh.

Nửa canh giờ trôi qua, Bạch Ngọc Đường đã bắt đầu run rẩy, nội lực trôi đi như thế này, vẫn là lần đầu tiên, thế nhưng, không thể ngừng lại a, hấn nhắm chặt hai mắt, lại vỗ một chuyển.

Sắc mặt Triển Chiêu dần hồng hào hơn.

Đoàn Nguyên Tư trong lòng vui vẻ, phản ứng như thế, nói rõ thuốc giải đã bắt đầu phát động.

Bạch Ngọc Đường lúc này chỉ thấy như rơi vào mây mù, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghĩ nổi, chỉ có duy nhất một thanh âm xoay quanh đầu hấn, không thể buông ra.

Khóe môi Triển Chiêu chậm rãi chảy ra máu, là máu đen.

Đoàn Nguyên Tư hưng phấn mở to mắt, chỉ một chút nữa thôi.

Cuối cùng, máu bên khoe môi Triển Chiêu chuyển thành đỏ tươi.

“Được rồi!” Đoàn Nguyên Tư đại hỉ, “Bạch huynh, được rồi.”

Chân trời như thối qua một thanh âm, là Đoàn Nguyên Tư, hắn nói cái gì? Triển Chiêu được rồi? Ừm, được rồi, được rồi... Bạch Ngọc Đường muốn mở mắt, nhưng làm thế nào cũng không mở ra được, muốn nói chuyện, nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Hắn từ từ ngã xuống.

14. Chương 14

Khi Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, đã là tối ngày hôm sau, hắn mở mắt ra, liền nhìn thấy Đoàn Nguyên Tư ngồi ở bên giường hắn, thấy hắn tỉnh rồi, cao hứng nói: “Bạch huynh, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi.”

Bạch Ngọc Đường vươn mình ngồi dậy, tuy bây giờ đầu vẫn hơi cháng váng, thế nhưng thể lực đã khôi phục không ít: “Đoàn huynh, huynh có chuẩn bị đồ ăn cho ta không, tiểu đệ hiện tại vô cùng đói bụng.”

“Ha ha, xem huynh có thể nói giỡn, tất là khỏe rồi.” Đoàn Nguyên Tư cười nói, “Ăn đương nhiên không thể thiếu được.” Vừa nói ngón tay vừa chỉ về hướng bàn.

Trên bàn bày đầy đồ ăn.

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Vẫn là Đoàn huynh hiểu rõ ta.” Hắn xuống giường đứng dậy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Triển Chiêu giờ thế nào?”

“Độc trên người Triển huynh đã giải, sáng sớm nay tỉnh rồi, còn tới thăm huynh, giờ có lẽ còn nghỉ ngơi.” Đoàn Nguyên Tư nói.

“Vậy thì tốt.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Đến, Đoàn huynh, bồi ta uống rượu.”

“Được!” Đoàn Nguyên Tư cười nói.

Một đêm không mộng.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường ngủ no mắt dậy, liền ra vườn luyện kiếm, luyện chơi một bộ kiếm pháp, vẫn là một hơi thở dốc, xem ra để công lực khôi phục lại tốt nhất vẫn cần một ít thời gian.

Thu kiếm liền nhìn thấy Triển Chiêu đứng bên đình, hôm nay y vận thường phục lam sắc, đai lưng bạch lĩnh, nền nã khoáng đạt, nội liễm hàm súc.

Lúc này, y đã phát hiện Bạch Ngọc Đường đang nhìn mình, nhẹ nhàng mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy như có gì đó nghèn nghẹn, đáp lại bằng một nụ cười.

“Bạch huynh.” Triển Chiêu lững thững đi tới bên người Bạch Ngọc Đường, thân thiết nói, “Công lực của Bạch huynh khôi phục sao rồi?”

“Ha ha, Bạch gia là ai chứ, đương nhiên là khôi phục không tồi a.” Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Bạch huynh,” Triển Chiêu ôm quyền vái, “Triển mỗ đa tạ ân cứu mạng của Bạch huynh.”

“Tạ cái gì?” Bạch Ngọc Đường quay mặt đi, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, tiến đến trước mặt Triển Chiêu, “Mèo Con, ta cứu ngươi, ngươi có phải là nên báo đáp một hồi.”

Triển Chiêu ngẩn ra, gật đầu.

“Vậy... Gọi Ngọc Đường nghe chút coi.” Bạch Ngọc Đường cười nói.

Triển Chiêu sững sờ, đột nhiên nện một quyền vào vai Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, đừng cho là người có ba màu thì mở được phường nhuộm.” Nói thì nói thế, nhưng trên mặt Triển Chiêu lại mang vẻ “Thật là hết cách với người”.

“Ai da!” Bạch Ngọc Đường làm bộ bị trúng đòn, “Triển Chiêu, ta thấy người, thực sự là khỏe lắm rồi đó.”

Triển Chiêu cúi đầu, ôn nhu cười khẽ.

Mấy ngày sau, Triển Chiêu khỏi bệnh, lại muốn bắt tay vào tìm kiếm Bát vương.

Dựa theo lời giải thích của Đoàn Nguyên Tư, nếu Triển Chiêu không nhìn lầm, người kia thực sự là Bát vương gia, ngài ám sát Triển Chiêu chỉ có một khả năng, đó chính là, Bát vương gia đã trúng Hàng Đầu, bị không chế tâm trí.

Người nói phong cảnh Đại Lý đẹp, ai biết nơi này lại là một nơi linh kỳ quỷ dị như vậy, Triển Chiêu đứng trước cửa sổ, than nhỏ, đến đây mấy tháng, dĩ nhiên phát sinh nhiều sự tình kỳ quái trước giờ chưa từng trải qua như thế, kỳ quái nhất, không gì bằng, dĩ nhiên lại mang dòng dõi của Bạch Ngọc Đường.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu khẽ vuốt bụng, động tác này, gần đây càng lúc xuất hiện càng nhiều lần.

Một cơn đau lại truyền đến từ nơi bàn tay đang vuốt ve, giống như đang lôi kéo nội tạng của chính mình, Triển Chiêu cau mày, nắm lấy bệ cửa sổ, khẽ run. Đạo này, đau đớn như vậy càng lúc càng bắt đầu tăng lên. Có điều Công Tôn tiên sinh đã xem qua, nói không có vấn đề gì, đây chỉ là vì thai nhi đang dần dần lớn lên.

“Triển hộ vệ.” Sau lưng truyền đến thanh âm của Công Tôn Sách, Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy Công Tôn Sách lại bưng được bước vào phòng, “Tới giờ uống thuốc rồi.”

Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, những ngày gần đây, thừa dịp Triển Chiêu dưỡng thương ở trong phủ không đi ra ngoài, Công Tôn Sách nghĩ hết biện pháp điều trị thân thể cho y, ngày hôm nay xem, tuy rằng vẫn hơi gầy ốm, nhưng sắc mặt đã không còn nhợt nhạt giống như lúc trước, xem ra, hiệu quả vẫn có.

Công Tôn Sách thoả mãn gật gù.

Triển Chiêu nhìn Công Tôn Sách bưng được tới, mùi vị đó khiến cho y nổi cơn buồn nôn, nhíu mày: “Công Tôn tiên sinh.”

“Uống nhanh đi, hôm nay các người lại phải ra ngoài điều tra... Ai.” Công Tôn Sách khẽ thở dài một hơi.

Nhắc mắt, Triển Chiêu đã uống hết sạch thuốc, đưa lại chiếc bát không.

Triển Chiêu lau miệng, y biết, như vậy mới có thể làm cho Công Tôn Sách hơi hơi yên tâm một chút.

Công Tôn Sách cúi đầu: “Có lúc, học sinh thật hận không thể cùng các người vào sinh ra tử.”

“Tiên sinh không nên nói như vậy.” Triển Chiêu cười khẽ, “Tiên sinh mưu trí, thiên hạ có mấy người có thể sánh kịp? Kỳ thực, tuy những việc tiên sinh và Triển Chiêu làm không giống nhau, nhưng đều vì một chuyện.”

Vì một mảnh thanh thiên trên đầu này.

15. Chương 15

Mặt trời hôm nay có chút chói mắt, Triển Chiêu bước ra ngoài biệt viện Đoàn phủ, giơ tay lên che lại ánh nắng chói chang.

Mấy ngày trước Bạch Ngọc Đường quay về Hãm Không đảo, nói là muốn về chúc thọ đại ca, trước khi đi hần nhẩn lại với Bao đại nhân rằng chừng nào xong việc sẽ lập tức trở lại.

Thời gian qua đều là ra ngoài làm việc cùng Bạch Ngọc Đường, mấy ngày này rốt cuộc lại quay trở về một mình, trong lòng không biết vì sao lại có một cảm giác khó nói nên lời.

Tuy người kia lúc nào cũng lẩm miệng lại đáng ghét, thế nhưng những lúc mẩu chốt vẫn luôn dốc lòng tương trợ.

Cơn đau quặn dưới bụng lại truyền tới, Triển Chiêu nhú chặt lồng mày, nắm chặt kiếm, đau đớn đối với y mà nói đã không còn là chuyện gì ly kỳ, thế nhưng, chưa từng có loại đau đớn nào giống như thế này, có thể khiến cho y khó nhịn, rồi lại chờ mong như vậy.

Chỉ là, ngày hôm nay, có thể đừng đau có được không?

Ngày hôm nay, vốn là muốn đi Điểm Thương sơn.

Nhưng vào giờ điểm tâm lại đột nhiên nhận được một phong thư, trong thư đề tên là Dương Thành Khánh, hẳn lại hẹn Bao đại nhân giờ Hợi đến Thiên Tầm tháp gặp mặt, đến, thả vương gia, không đến, vương gia chết.

Mọi người đương nhiên là tận lực khuyên Bao đại nhân không nên đi, nhưng Bao đại nhân cuối cùng vẫn quyết định thực hiện ước định đó.

Đã lâu như vậy tới giờ mà sự tình không có quá nhiều tiến triển, hiện tại, thật vất vả mới có được một cơ hội có thể giao chiến cùng Dương Thành Khánh, mặc kệ lời nói của tặc nhân kia có thể tin hay không, nếu vì không đi mà khiến vương gia có bất kỳ nguy hiểm gì, đó đều là không thể.

“Nếu đổi lại là bất kỳ ai trong các người, các người cũng đều sẽ đi.” Bao đại nhân cuối cùng chỉ nói một câu này.

Mọi người liền trầm mặc.

Bây giờ cách giờ Hợi còn nửa ngày.

Lần này, chỉ có một mình mình bảo vệ đại nhân, bắt đầu từ thời khắc biết đại nhân muốn đi, y liền quyết định, dù cho là chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, cũng phải tận lực bảo đảm an toàn cho Bao đại nhân.

Ông trời bao giờ cũng không theo ý người nguyện, trước đây muốn thời gian trôi qua nhanh một chút, nhưng nó cứ một mực chậm chậm rì rì; đến lúc này hi vọng nó qua nhanh một chút, thì lại cực nhanh như gió.

Trời tối.

Đã đến giờ.

Một chiếc xe ngựa từ biệt viện Đoàn phủ chạy ra, lái xe, là Triển Chiêu.

Bên trong xe, là Bao Chứng.

Công Tôn Sách thỉnh cầu muốn theo Bao Chứng một đoạn, nhưng bị Bao Chứng ngăn lại.

Công Tôn Sách nghĩ một lát, rõ ràng ý tứ của Bao Chứng, mình chẳng qua chỉ là một kẻ trói gà không chặt, đi theo chẳng phải là gây thêm phiền phức cho Triển hộ vệ cùng Bao đại nhân.

Mình không đi, Triển hộ vệ mới có thể toàn tâm toàn ý bảo vệ Bao đại nhân.

Chỉ là, chỉ là, ông hy vọng nhường nào, mình có thể, đồng thời, trải qua tất cả những việc này.

Là thư sinh thật cực kỳ vô dụng! Nhìn theo chiếc xe ngựa chậm rãi đi xa, ông ngửa mặt lên trời thở dài...

Đến nơi.

Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn tòa Thiên Tầm tháp trong đêm tối.

Thiên Tầm tháp.

Vẫn cao to uy nghiêm như vậy.

Chỉ là đêm nay, nó còn có thể trấn trụ tiểu nhân yêu nghiệt kia sao?

Sùng Thánh tự.

Vẫn u tĩnh trang nghiêm như vậy.

Chỉ là đêm nay, chư thiên thần Phật trong chùa, còn có thể che chở cho Bao đại nhân sao?

Chỉ mong... Chỉ mong...

Trong mắt Triễn Chiêu dần dần toát ra khí thế bức nhân, uy lực khiếp người.

Quyết tâm, đã định ra, thì, không thể thay đổi.

Cửa tháp mở ra, trong cửa, không có ai.

“Đại nhân, thuộc hạ đi trước, ngài đi theo phía sau thuộc hạ, đừng đi xa.” Cầm kiếm, Triễn Chiêu thấp giọng nói.

“Triễn hộ vệ, người phải cẩn thận.” Bao Chứng nhìn bóng lưng quen thuộc phía trước, đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào, mình đã sai rồi sao? Nếu như sai rồi, vì sao y lại không phản đối? Nếu như không sai, tại sao lại luôn khiến y thân hăm hiểm cảnh?

Thiên Tầm tháp, tầng mười sáu, từng bước từng bước đi kinh tâm.

Chưa từng có lần nào đi lên lầu cẩn thận như vậy, chưa từng có lần nào đến nơi hẹn lại tâm kinh đảm chiến như vậy. Mỗi một bước chân của Triễn Chiêu đều vô cùng cẩn thận, chỉ vì, người phía sau, không thể có bất kỳ tổn thất nào.

Tầng mười sáu, gần như tốn mất nửa canh giờ.

Cuối cùng cũng đến được đỉnh tháp.

Trên căn gác nhỏ hẹp, đặt một cái ghế, trên ghế cột một người, tuy rằng cúi đầu, nhưng rõ ràng là Bát vương gia.

16. Chương 16

Bao Chứng biến sắc, có điều có kinh nghiệm Triễn Chiêu bị thương lần trước, ngài không dám tới gần, chỉ thất thanh kêu lên: “Bát vương gia.”

Người trên ghế khẽ ngẩng đầu lên, từ từ mở mắt ra, quả nhiên là Bát vương gia. Ngài thấy rõ hai người trước mắt, bỗng như đột nhiên tỉnh táo lại mà hô to: “Bao Chứng, Triễn Chiêu, các người đi mau, bọn chúng có mai phục.”

Vừa dứt lời, sáu, bảy người từ ngoài cửa sổ bay vào, mỗi người đều mặc bạch quái hắc khố, tay cầm trường đao.

Triễn Chiêu rút Cự Khuyết ra khỏi vỏ, lùi tới bên tường, bảo vệ Bao Chứng.

Những người kia, chậm rãi áp sát Triễn Chiêu, vung đao sáng loáng, chiêu thức giống hệt với lần trước đánh nhau cùng Bạch Ngọc Đường, là đao pháp bốn tộc.

Triễn Chiêu nhớ lại lúc trước khi xuất phát Đoàn Nguyên Tư nói với mình, đao pháp của chúng gọi Xuân Thu đao, đao pháp này là đao pháp đời đời tương truyền của Bạch tộc, cương nhu đều đủ, đánh tới lúc căng thẳng thì kẻ múa đao như ở trong một vòng tròn đao ảnh, khiến người hoa mắt rối loạn, mắt không kịp nhìn.

Triễn Chiêu bình tĩnh vững vàng, mắt sáng như đuốc.

Đao pháp dù có hoàn mỹ đến đâu cũng đều có phương pháp hóa giải, đao trận dù hỗn loạn nhường nào cũng đều có đường phá.

Chỉ là, phải chờ đợi một cơ hội, chỉ là, phải xem người có thể nắm lấy cơ hội đó hay không.

Nhưng vào lúc này!

Triển Chiêu phi thân lên, đâm thẳng vào dưới sườn một tên, đòn này, thế như chẻ tre, cực chuẩn cực ác, người kia còn không kịp la lên thì đã thành vong hồn dưới kiếm Cự Khuyết.

Kiếm này vốn không phải kiếm sát sinh, nhưng hôm nay không thể không giết.

Người này vốn là người yêu trăm dân thiên hạ, tiếc rằng trăm dân thiên hạ không yêu y.

Những kẻ còn lại xông tới giết.

Triển Chiêu rơi vào một loạt đao trận.

Bao Chửng không cách nào thấy rõ Triển Chiêu bên trong hỗn chiến, chỉ thấy được lấp loé bóng đao ánh kiếm.

“Bao Chửng.” Bên tai có người gọi mình, Bao Chửng vừa quay đầu, chỉ thấy Bát vương gia vùng vẫy muốn đứng dậy, lại bị dây thừng trói lại.

Bao Chửng bước nhanh tới trước mặt Bát vương gia, cởi dây thừng ra, đã thấy Bát vương gia suy yếu không đứng lên nổi, liền nâng Bát vương gia dậy.

“Triển hộ vệ!” Bao Chửng biết lúc này không nên gọi Triển Chiêu, nhưng tuy là đã được cứu Bát vương gia, một mình ngài cũng không thể cứ thế này đưa Bát vương gia đi.

Ánh kiếm lấp loé, lại thêm ba bạch y nhân ngã xuống. Đám người còn lại thấy tình hình này, đột nhiên chớp cái lao ra ngoài cửa sổ.

Triển Chiêu lấy kiếm chống đỡ, thở dốc nặng nề, đao trận này thật quá nhanh.

Áo lam trên người đã rách, đai lưng bạch sắc nhiễm máu, đập vào mắt đỏ nhức nhối.

“Triển hộ vệ, người bị thương.” Bao Chửng xúc động nói.

“Không quan trọng lắm, chỉ là chút thương ngoài da.” Triển Chiêu ngửa đầu hít sâu một hơi, chống kiếm muốn đứng lên, nhưng lại ngã khuỵu xuống.

Thương, đúng là bị thương ngoài da.

Nhưng cơn đau bụng kịch liệt kia lại bóp nghẹt y.

Lấy tay che bụng, cơn đau như xé rách, như cào cào... Mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu từ vầng trán lăn xuống, Triển Chiêu cắn răng, sắc mặt trắng bệch.

“Triển hộ vệ!” Bao Chửng đã không đành lòng tiếp tục nhìn.

“Đại nhân!” Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Bao Chửng, ánh mắt này, luôn khiến y nghĩ tới phụ thân, chỉ cần thấy được ánh mắt này, thì trong lòng y lại có niềm tin vô hạn, “Đại nhân, ngài dìu vương gia xuống tháp, thuộc hạ đi sau.”

Đi xuống lầu, tất cả sẽ tốt lên.

Bao Chửng đỡ Bát vương gia đã suy yếu không nhúc nhích nổi, bước từng bước một thật cẩn thận. Triển Chiêu cầm kiếm đi ở phía sau, y cắn chặt răng, bụng đau, đã kịch liệt đến mức không thể chịu đựng nổi, nhưng, Triển Chiêu, người không thể cứ như vậy mà ngã xuống, nếu đại nhân có sơ xuất gì, người then với chính là Khai Phong phủ, là Đại Tổng.

Chín tầng, tám tầng, bảy tầng, sáu tầng, năm tầng...

Nhanh lên, sắp tới rồi... Đột nhiên, một trận khói đặc từ dưới tầng bốc lên, Bao Chửng dừng bước.

Triển Chiêu ngẩn ra, một bước vọt lên trước Bao Chửng, ngó xuống phía dưới tìm kiếm, hoàn toàn biến sắc: Có người phóng hỏa thiêu thang.

“Triển hộ vệ!” Lúc này, Bao Chửng cũng hơi rối loạn, đầu đầy mồ hôi.

“Đại nhân.” Triển Chiêu nhìn bốn phía, ngoài cửa sổ, dây thừng kia đang đung đưa, chỉ có thể như vậy. Kéo một sợi thừng vào chặt đứt, Triển Chiêu đem một đầu dây thừng buộc vào thang lầu, một đầu kia ném xuống, “Đại nhân, nhanh, thuộc hạ thả các ngài xuống.”

“Triển hộ vệ.” Bao Chứng nhìn khuôn mặt tái xám của Triển Chiêu, thân thể run rẩy, một dòng nước ầm trong lòng dâng lên.

“Đại nhân, nhanh.” Triển Chiêu đem dây thừng quấn vào người một chút. Nhìn về phía Bao Chứng, ánh mắt kiên định mà trong veo.

Bao Chứng kéo đai lưng công Bát vương trên lưng, kéo căng dây thừng, một khắc này, ngài sâu sắc nhìn Triển Chiêu một chút, cái nhìn này, thiên ngôn vạn ngữ.

Sau đó, dây thừng rơi xuống, kéo theo Triển Chiêu chống đỡ bên cửa sổ, dây thừng kia mài vào làm thương cổ y, tay y, nhưng lại mài trái tim y càng thêm kiên cường.

Cuối cùng, dây thừng cũng buông lỏng, Triển Chiêu nhìn xuống, Bao Chứng cùng Bát vương gia đã bình an đáp xuống đất.

Mới hơi an tâm một chút, ánh mắt thoáng nhìn, từ xa một chiếc xe ngựa chạy đến, tìm Triển Chiêu lại treo lên. Quay đầu lại, lửa đã cháy tới tầng này, kéo dây thừng, phi thân xuống tháp, vừa xuống đất, dây thừng đứt đoạn.

Đột nhiên, cửa tháp mở ra, ba người vừa nãy bay đi múa đao vọt ra.

Triển Chiêu sững người, lấy kiếm chống đỡ, nửa quỳ, lúc này chính mình đã không còn khí lực lại tranh đấu gì nữa, quay đầu lại: “Bao đại nhân, mau lên xe ngựa.”

Bao Chứng đỡ Bát vương gia dìu lên xe ngựa, chính mình cũng lên xe.

Đang ngồi xuống, xe ngựa lại tự mình đi, một người từ dưới ngựa nhảy lên, xe chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Bao Chứng đang định nổi giận, tên còn lại trong buồng xe đứng lên, hần cười ôm Bát vương gia xuống xe ngựa, nói: “Ta nói rồi, người đến, thả vương gia.”

Bao Chứng ngây ra, Dương Thành Khánh!

Triển Chiêu sau khi kêu Bao Chứng lên xe, lại nghe thấy tiếng ngựa hí, quay đầu nhìn lại, kinh hãi, chạy như bay vài bước, muốn đuổi theo xe ngựa.

Lại bị một người đánh ngã.

Triển Chiêu vươn mình quỳ dậy.

Thấy người kia cười đến quỷ dị: “Vương gia cho người, Bao Chứng, ta mang đi.” Lời vừa dứt, loáng một cái đã chạy xa mấy thước.

“Dương Thành Khánh!” Triển Chiêu gào thét, muốn đề khí đuổi theo, thế nhưng vừa phát nội lực, cơn đau bụng lại không kìm được nhún chìm y.

Lúc này, ba người trong đao trận kia đã đến sau lưng y, một người bay lên tung một cước, nhằm thẳng vào bụng Triển Chiêu. Triển Chiêu tránh không được, chỉ có thể xoay người bảo vệ bụng, một cước dùng hết sức kia mạnh mẽ đá trúng sau hông y.

Ngã nhào xuống đất, Triển Chiêu đã không còn khí lực mà bò dậy, nhưng, không được, không được, đại nhân.

Giữa giữa đứng dậy, lại nghe thấy sau lưng lại là phong thanh một cước nữa, một cước kia, lại nhè bụng Triển Chiêu mà tấn công...

Đại nhân!

17. Chương 17

Đại nhân!!! Ngọc Đường!!!!!!!!!!

“Á

“

Một tiếng hét thắm.

Triển Chiêu chậm chạp quay đầu lại, chỉ thấy nam nhân vừa đá mình đang ôm chân nằm trên đất, gào thét lẫn lộn. Trên đùi gã cắm một thanh kiếm nhỏ.

Xảy ra chuyện gì? Triển Chiêu ngoảnh đầu, một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, trên xe, vọt xuống một thân ảnh màu trắng, vội vã lao về phía mình.

Thân ảnh ấy, vô cùng giống người nồng nhiệt ôm lấy mình đêm đó;

Thân ảnh ấy, vô cùng giống người đỡ lấy khi mình ngã đi ở cửa động;

Thân ảnh ấy, vô cùng giống người đã vì trừ độc cho mình mà tiêu hao hết nội lực;

Thân ảnh ấy, vô cùng giống người ở vườn hoa treu ghẹo muốn mình gọi hắn là Ngọc Đường...

Ngọc Đường... Nghĩ đến cái tên này, trong lòng Triển Chiêu chợt dâng lên một cảm giác âm ỉ không nói nên lời, thì ra, một lần nói đùa, lại được mình ghi nhớ trong lòng sâu đến vậy; thì ra, có rất nhiều điều vào khi mình còn chưa ý thức được thì đã phát sinh; thì ra, mình cũng thích gọi cái tên ấy: Ngọc Đường

~~Triển Chiêu vươn tay muốn gạt mấy lọn tóc ngắn ngang trước trán, muốn nhìn thật rõ bóng người kia, nhưng mà, không có khí lực a, thật không có khí lực, trong lòng than nhẹ, y hơi giãy giụa

~~Trong bóng tối, lam y nhân kia vùng vẫy trong vũng máu, y ngẩng mặt lên, vươn tay về phía mình, giống như đang gọi gì đó...

Bạch Ngọc Đường phi kiếm đâm thương tặc nhân kia, ngồi trên xe ngựa nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy, tình cảnh này, càng khiến trái tim hắn như bị thứ gì đó bóp nghẹt, khiến cho hắn không thở nổi.

Lam y nhân này, chính là người mình đã ôm vào lòng cuồng nhiệt thương yêu đêm đó;

Lam y nhân này, chính là người lúc nào cũng bị mình chọc giận không nói thành lời;

Lam y nhân này, chính người miệng cười dịu dàng nhưng chết cũng không chịu gọi mình là Ngọc Đường;

Lam y nhân này, chính là người đã vì mình mà mang thai hài nhi kia...

Mèo con, đột nhiên một ngọn lửa vô danh xông lên đầu, Bạch Ngọc Đường cảm giác mình sắp bạo phát, trở về đảo thì phát hiện mình lúc nào cũng lo lắng cái gì đó không bỏ xuống được chỉ muốn vội vã chạy về, trở lại biệt viện thì vọt thẳng vào gian phòng của người kia, nhưng mà, nhưng mà, mình vẫn quay về chậm...

Mèo con...

Phi xuống xe ngựa, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng phóng hai bước đến bên người Triển Chiêu, đập vào mắt: máu, thương, bàn tay vô lực vươn ra, còn có, ánh mắt đã mờ mịt kia. Bạch Ngọc Đường quỳ xuống đất, ôm chầm lấy thân thể run rẩy kia, thân thể này, từng không chỉ một lần nằm trong lòng ngực mình, một lần, nóng bỏng hùng hực, một lần, yếu ớt vô lực, mà lần này, lại nhẹ đến mức khiến người ta tưởng như ngay cả sinh mệnh cũng đã trôi đi...

“Mèo con, Triển Chiêu!” Hắn lay mạnh, giọng càng lúc càng nheo lại.

Triển Chiêu mở mắt ra, chỉ yếu ớt đưa mắt nhìn hắn, rồi lại nhắm lại.

Xe ngựa chạy đến gần, lái xe chính là Đoàn Nguyên Tư: “Bạch huynh, nhanh, ôm Triển huynh lên xe.”

Bạch Ngọc Đường tung người lên xe, bước vào trong xe, chỉ thấy Công Tôn Sách đã dìu Bát vương gia lên xe ngựa.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận từng li từng tí một đặt Triển Chiêu nằm lên lớp nệm lót màu trắng mềm mại, Công Tôn Sách kinh hãi, thất thanh kêu lên: “Triển hộ vệ!”

Trận chiến này khốc liệt ra làm sao, lại khiến cho Triển Chiêu bị thương nặng đến vậy.

Kéo tay Triển Chiêu, tỉ mỉ bắt mạch, trên đầu Công Tôn Sách toát ra mồ hôi đầm đìa, kéo vạt áo của y ra, Công Tôn Sách lại càng hoảng loạn, dòng máu, đã utor ắm y phục của y.

“Triển hộ vệ.” Công Tôn Sách gọi tên Triển Chiêu, thi ngân châm.

Triển Chiêu yếu ớt tỉnh lại, thân thể tựa hồ đã không phải là của mình, nhưng bụng vẫn cảm thấy đau đớn quằn quại.

“Triển Chiêu, Mèo con, ta đã trở về.” Bạch Ngọc Đường ôm chặt y nói.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu nắm lấy tay Bạch Ngọc Đường, trong không gian nhỏ hẹp, hai người dựa vào gần như vậy, bỗng dưng Triển Chiêu cảm thấy có thật nhiều điều muốn nói, nhưng y chỉ có thể nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại gật đầu, bao nhiêu năm mèo chuột tương đấu, hiểu ngầm giữa nhau đã là không ai bằng, mấy tháng qua ở chung, càng khiến trong lòng có cảm giác với nhau.

Nam nhi tình thâm không nói thâm, tình đến nồng nàn thì tình phai nhạt.

Đột nhiên, đau đớn một trận kéo tới. Triển Chiêu nắm chặt tay Bạch Ngọc Đường, đốt ngón tay trắng nhợt, cựa quậy thân thể: “Ngọc Đường, cứu, cứu Bao đại nhân.”

“Mèo Con, đừng cử động, người đang chảy máu” Bạch Ngọc Đường ôm chặt y.

“Ngọc Đường, cứu Bao đại nhân!” Triển Chiêu nhìn sâu vào mắt Bạch Ngọc Đường.

Xe ngựa phi nước đại về Đoàn phủ.

Xa xa đằng sau lưng, Thiên Tầm tháp chìm trong ánh lửa ngút trời.

18. Chương 18

Biệt viện Đoàn phủ, đêm nay không người ngủ.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Bạch Ngọc Đường đã bế Triển Chiêu nhào vào đại môn, bước chân hần vô cùng vội vã, vội vã như thể muốn giành giật thời gian với tử thần.

Triển Chiêu lúc này đã không còn một động tĩnh gì, mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi từng giọt lớn như hạt đậu vã ra trên trán.

Nhẹ nhàng đặt Triển Chiêu xuống giường, Bạch Ngọc Đường chậm rãi vén những sợi tóc rối bời trên trán y qua, đôi mày y nhíu chặt, là bởi đau sao? Hay là bởi những sự tình vẫn không bỏ xuống được trong lòng? Phải, trong lòng y còn quá nhiều điều không bỏ xuống được, vì vậy mà y mới nắm chặt tay Bạch Ngọc Đường đến vậy, chặt như vậy, chặt đến mức làm sao cũng kéo không ra.

Cửa mở, Công Tôn Sách cùng Đoàn Nguyên Tư vọt vào, chạy vội tới bên giường, Công Tôn Sách bắt mạch cho Triển Chiêu, vội vã kê đơn, rồi sai người đi mua thuốc.

Đoàn Nguyên Tư xé y sam Triển Chiêu ra, vết thương trên người Triển Chiêu khiến Bạch Ngọc Đường hít vào một hơi lạnh. Từng vết từng vết rách đang chảy máu, tựa như đang xé rách chính tâm can mình, nắm chặt tay Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quỳ xuống bên giường.

“Thương nhẹ mười nơi, trọng thương ba nơi, nhìn có vẻ là do lưỡi dao sắc, dây thừng và quyền cước gây thương tích.” Đoàn Nguyên Tư nhẹ nhàng báo, hán tử vốn rất bình tĩnh này hiện tại tựa hồ cũng đang run rẩy, thương như vậy, gây ra trên cơ thể một người đang mang thai, tặc nhân kia phải hiểm độc cỡ nào, trận chiến phải khốc liệt cỡ nào.

Bạch Ngọc Đường dường như đã không nghe được những thứ này, hắn chỉ lẳng lặng kéo tay Triển Chiêu, nhìn y, yên lặng, tiếp cho y sức mạnh.

Công Tôn Sách cởi quần Triển Chiêu, chỉ thấy dưới thân y, đã là một biển máu. Công Tôn Sách kìm không nổi mà nóng cả viên mắt, tình huống thế này, thai nhi kia chỉ sợ là không chịu nổi, hài tử Triển hộ vệ đáng thương này, đang vật lộn nắm giữ hai sinh mạng a.

Ngân châm phong huyết, ngừng xuất huyết.

Lại xem mạch, nhưng kinh ngạc phát hiện, nhịp đập của thai nhi kia tuy hơi chậm, nhưng mỗi một lần đập, vẫn có lực. Công Tôn Sách khẽ thở dài, thai nhi này, quả nhiên là hài tử của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, có khí khái của hai vị cha anh hùng, làm sao cũng không thể khuất phục. Đối lại là người khác, e sợ đã không trụ nổi.

Từng chậu từng chậu nước nóng được bưng vào, Đoàn Nguyên Tư và Công Tôn Sách rửa sạch vết máu trên người Triển Chiêu, bôi thuốc, băng bó... Bạch Ngọc Đường chỉ chăm chú nắm tay Triển Chiêu, nhìn khuôn mặt y đang mê man, hắn không dám, không dám liếc tới một chậu nước đã bị tiên huyết của Triển Chiêu nhuộm thành màu đỏ, hắn chỉ sợ hắn đụng vào, sẽ không nhận được mà xông ra giết người.

“Thuốc đến rồi.” Gia nô đứng ngoài cửa khẽ gọi, Công Tôn Sách bước nhanh qua nhận thuốc, nhưng Triển Chiêu giờ đã hôn mê như thế này, làm sao có thể uống thuốc được.

Công Tôn Sách đang lo lắng, Bạch Ngọc Đường đã nhận lấy thuốc, bưng bát lên, uống một hơi cạn sạch.

“Bạch thiếu hiệp người!” Công Tôn Sách kinh hãi, nhưng thấy Bạch Ngọc Đường lại ôm ngang Triển Chiêu lên, hôn lên đôi môi tái nhợt của y, truyền thuốc vào trong miệng y một cách chậm rãi hết mức ...

Bạch Ngọc Đường chậm rãi nhắm mắt lại, lần trước, đứng, ở trong rừng rậm, ta đã từng ném trái bờ môi nhu hòa của người, ngày hôm nay, hãy để ta sưởi ấm cho người. Mèo Con, Mèo Con, mau tỉnh lại đi, chúng ta còn phải đi cứu Bao đại nhân, chúng ta còn phải đưa Bát vương gia hồi cung, Mèo Con! Người tỉnh lại đi, ta còn muốn nghe người gọi ta Ngọc Đường.

Đôi mắt Công Tôn Sách nóng lên.

Phu quân như vậy, còn mong cầu gì hơn?

...

Đến khi hết thấy đầu vào đáy, chân trời đã bừng sáng

“Bây giờ, chúng ta phải làm gì đây?” Đoàn Nguyên Tư lặng lẽ thở dài một hơi.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Triển Chiêu: “Chờ y tỉnh lại.”

19. Chương 19

Màn đêm sâu thăm thẳm.

Triển Chiêu bước đi trong một không gian tăm tối.

Tối đen như mực.

Loại tối đen ấy không phải tầm mắt có thể xuyên thấu, thậm chí không phải đốt đèn có thể rọi sáng được, đó là một loại hoảng sợ sâu tận xương tủy, lại như rắn độc chiếm giữ trong lòng. Y muốn hét to, nhưng cổ

họng như có gì đó chặn lại, y muốn thoát khỏi thứ đang giam hãm y, nhưng lại nhìn không thấy, sờ không được.

Y lảo đảo trong bóng tối. Sau đó, ầm một tiếng, ngã vào nước.

Nước cũng tối đen, giống như là đã có sinh mệnh, tóm chặt lấy y, y giãy giụa, nhưng rồi dần dần mất đi khí lực. Y đau buốt, toàn bộ cơ thể, toàn bộ linh hồn.

Y giơ tay ra, muốn bắt lấy thứ gì đó có thể giúp cho mình cảm thấy an toàn.

Nhưng lại không có gì cả.

Đột nhiên, có một bàn tay vươn ra, chăm chú, ầm ắp nắm lấy y, bàn tay ấy, chậm rãi kéo y ra khỏi đáy nước lạnh buốt thấu xương, bàn tay ấy, nhẹ nhàng vuốt qua vầng trán đầm mồ hôi của y, bàn tay ấy vẫn nắm thật chặt tay y, bàn tay ấy, dần dần sưởi ấm đêm đen lạnh lẽo...

Người là ai? Triển Chiêu bước lên trước, muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng mà, bàn tay ấy đã từ từ buông y ra.

Chờ đã, Triển Chiêu cuống lên... hãy chờ ta...

Chờ ta...

Mở mắt ra, Triển Chiêu phát hiện mình đang nằm ở trên giường, trên người là lý y khô mát. Trong đầu có một thoáng chốc trống không, y từ từ suy nghĩ lại chuyện đã xảy ra, Thiên Tầm tháp, Bát vương gia, Bao đại nhân, còn có... Bạch Ngọc Đường.

Y nhìn quanh, quay đầu liền nhìn thấy một người đang ngủ bên giường, tóc dài phiêu dật, y sam bạch sắc, rõ ràng chính là Bạch Ngọc Đường.

Thì ra, cuối cùng, Bạch Ngọc Đường đã thật sự về rồi.

Trên người đau nhức không chịu nổi, Triển Chiêu muốn ngồi dậy, vừa động dậy lại phát hiện, tay của mình nắm chặt lấy tay Bạch Ngọc Đường, chặt như vậy, chặt như vậy, đột nhiên y nhớ lại giấc mộng vừa nãy, không khỏi ngẩn ra, bàn tay trong giấc mộng kia, chính là bàn tay này sao?

Đang lúc suy tư, đã thấy Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên mở mắt ra.

Bạch Ngọc Đường mở mắt, dùng bàn tay trống dụi dụi con mắt, liền nhìn thấy Triển Chiêu mở to mắt, nụ cười trẻ con tỏa ra trên mặt hắn: “Mèo Con, người tỉnh rồi. Người rút cuộc cũng tỉnh rồi. Ha ha, thật nhiều ngày. Người rút cuộc cũng tỉnh rồi.”

Bạch Ngọc Đường như một đứa trẻ đạt được đồ chơi, vô cùng phấn khởi, lớn tiếng la lên: “Công Tôn tiên sinh, Đoàn huynh, Triển Chiêu tỉnh lại rồi.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn trời, đen kịt, nói: “Người đừng kêu nữa, hơn nửa đêm rồi, đánh thức hết người ta bây giờ.”

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Không quan trọng, bọn họ đã bảo, bất luận người tỉnh lại lúc nào, đều phải gọi bọn họ.” Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt Triển Chiêu, “Người có biết, người đã mơ mơ màng màng ngủ như thế mười mấy ngày.”

“Mười mấy ngày.” Triển Chiêu lặp lại.

“Đúng vậy, lúc đó, người bị thương rất nặng.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Thương rất nặng.” Triển Chiêu lăm bắm, trong đầu dần hiện ra từng cảnh hôm đó, đột nhiên, y nhớ ra cái gì, tay đặt lên bụng mình.

“Nó rất tốt.” Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng nói, “Người sờ xem, có phải là đã có thể sờ thấy nó.”

“Ừ.” Triển Chiêu cảm thấy khỏe mạnh đột xuất một cách kỳ quái, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, “Làm sao người biết có thể sờ thấy? Người sờ rồi?”

“A!” Bạch Ngọc Đường sững người, giơ tay gãi gãi đầu, “A, mấy ngày qua, đều là ta giúp người thay quần áo, vì vậy nên... Vì vậy nên...”

“Bạch Ngọc Đường người!” Triển Chiêu sầm mặt, hất tay của hắn ra.

“Đó là ta giúp người!” Bạch Ngọc Đường vội vã biện hộ, “Ai, thực sự là, sớm biết như vậy thì không muốn cứu tỉnh người, lúc người còn hôn mê, gọi Ngọc Đường Ngọc Đường đến là thân thiết.”

“Bạch Ngọc Đường!!” Triển Chiêu giận không chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là quay mặt qua chỗ khác.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ liếc y một cái, ai, vẫn là con mèo hôn mê kia hiểu phong tình, này vừa tỉnh, lại bắt đầu giả bộ chính kinh.

Lúc này, Công Tôn Sách cùng Đoàn Nguyên Tư một trước một sau đi vào phòng.

“Triển hộ vệ, người cuối cùng tỉnh rồi.” Công Tôn Sách lộ ra nụ cười mấy ngày qua hiếm thấy, kéo tay Triển Chiêu rồi xem mạch, “Ừm, mạch tượng đều đặn, chỉ hơi yếu một chút.”

“Công Tôn tiên sinh, Đoàn huynh, mấy ngày nay, đa tạ các người đã chăm sóc.” Triển Chiêu vĩnh viễn là nho nhã lễ độ.

“Mấy ngày nay, vẫn chăm sóc Triển huynh, không phải chúng ta, là Bạch huynh.” Đoàn Nguyên Tư nói, “Từ hôm ôm huynh về tới nay, hầu như đêm nào huynh ấy cũng ngủ bên giường huynh.”

Triển Chiêu vừa nghe, trong lòng ấm áp, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường như bị nói trúng tâm sự gì, nhìn trái ngó phải, ập a ập ứng.

Triển Chiêu cúi đầu, lại đột nhiên ý thức được cái gì: “Bao đại nhân đâu?”

Bạch Ngọc Đường yên lặng, Đoàn Nguyên Tư trầm mặc, Công Tôn Sách chậm rãi nói: “Từ hôm đại nhân bị bắt đi, vẫn không có tin tức.”

“Tại sao lại như vậy.” Triển Chiêu nôn nóng, định chống người ngồi dậy, Bạch Ngọc Đường vội vàng tới đỡ, lại bị Triển Chiêu bắt lấy tay, “Không phải ta đã bảo người đi tìm Bao đại nhân sao? Người vì sao không đi? Vì sao không đi? Bảo vệ ta làm cái gì, ta bảo người đi cứu Bao đại nhân.” Triển Chiêu vội la lên, chưa có ai từng thấy y gấp thành bộ dáng này.

“Mèo Con, Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường liên thanh gọi y muốn nói, nhưng chen không lọt lời, rốt cục hô to một tiếng, “Triển Chiêu.”

Triển Chiêu trừng Bạch Ngọc Đường một cái, quay mặt qua chỗ khác.

“Ta tìm rồi, ta tìm rồi, nhưng mà, ta không tìm được.” Bạch Ngọc Đường không vui nói.

“Không tìm được thì tiếp tục tìm a!” Lời vừa ra khỏi miệng, Triển Chiêu ngẩn người, sao mình lại nói ra những lời cổ tình gây sự như thế chứ.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, cẩn thận nhìn Triển Chiêu một chút: “Được, ta đi tìm.” Dứt lời, đi ra khỏi phòng.

“Triển hộ vệ, người thật sự đã trách lầm Bạch thiếu hiệp.” Công Tôn Sách khẽ thở dài một hơi nói, “Bạch thiếu hiệp mỗi ngày trời chưa sáng liền đi ra ngoài điều tra tung tích Bao đại nhân, trời gần tối mới chạy về, vừa về liền đến phòng chăm sóc người.”

Triển Chiêu cúi đầu không nói.

“Chúng ta biết người và Bao đại nhân tình như phụ tử, thế nhưng, Bạch thiếu hiệp thật sự đã tận lực.” Công Tôn Sách nói.

Triển Chiêu gật đầu: “Ngày mai ta sẽ xin lỗi Bạch huynh, sau đó cùng hắn đi tìm đại nhân.”

“Không được!” Công Tôn Sách vừa nghe, trong lòng lại thầm kêu không tốt, “Thân thể người vẫn đang cần tu dưỡng, không thể ra ngoài bốn ba, lần này chúng ta vất vả lắm mới lôi về được hai cái mạng của người và hài tử người, lẽ nào người lại muốn vứt đi hay sao?”

“Nhưng mà...” Triển Chiêu vội la lên.

“Không có nhưng nhị gì hết, chỉ cần trong bụng đệ là cháu ta, thì ta nhất quyết không thể thả đệ ra khỏi cái cửa này.” Ngoài phòng đột nhiên truyền đến thanh âm của một nữ nhân.

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng đã đoán được mười phần.

Theo tiếng nhìn lại, chính là nương tử của lão đại ngũ nghĩa Lư Phương —— Lư phu nhân.

20. Chương 20

“Lư phu nhân.” Triển Chiêu ôm quyền khề vái.

“Được rồi được rồi, Triển Chiêu, đệ cẩn thận nằm xuống, hành cái gì lễ a” Lư phu nhân là giang hồ hiệp nữ, nói chuyện làm việc tất nhiên là mang theo vài phần hào khí, “Ừm, hôm nay khí sắc không tệ, xem ra Ngũ đệ ta chăm sóc đệ rất tốt.”

Triển Chiêu cười hòa nhã, nhưng nhìn thấy ánh mắt Lư phu nhân lưu luyến trên người mình, cúi đầu, y sững sờ, cái bụng hơi nhô lên bên dưới lý y nhìn qua một cái là chẳng sót gì cả, vội vàng kéo nhẹ chăn che kín lại.

“Ha ha ha ha” Lư phu nhân cười nói, “U, người nói Nam hiệp Triển Chiêu là quân tử hiệp trung, ta thấy, quả nhiên không giả, có điều quân tử hơi bảo thủ. Đại tẩu ta lại không phải chưa điều trị cho người có thai, đến, để cho ta xem. Hơn bốn tháng rồi phải không?”

Triển Chiêu gật đầu, y thuật của Lư phu nhân trên giang hồ đúng là số một số hai.

Lư phu nhân kéo tay Triển Chiêu bắt mạch, lại vén chăn lên sờ sờ bụng y, nói: “Triển Chiêu, không phải đại tẩu ta nói đệ, đệ đối với đứa nhỏ này thực sự là quá không tốt.”

Triển Chiêu ngẩng đầu: “Có phải là hài tử có vấn đề gì?”

“Hiện tại thì không có, có điều, nếu như đệ lại không nghỉ ngơi thật tốt, ta thấy sẽ có vấn đề lớn.” Lư phu nhân nghiêm mặt nói, “Từ khi có hài nhi này, đệ không biết nghiêm túc cẩn thận chăm sóc tốt thân thể, thậm chí lần trước suýt nữa khó giữ được thai nhi, hơn một tháng tới đệ nhất định phải đàng hoàng nằm trên giường nghỉ ngơi, không có sự cho phép của ta và Công Tôn tiên sinh, không được đi lung tung.” Lư phu nhân ra lệnh cũng đúng là quyết tuyệt.

“Nhưng mà Lư phu nhân...” Triển Chiêu nói.

“Gọi đại tẩu!” Lư phu nhân nói chuyện như chặt đinh chém sắt.

Hả? Triển Chiêu vừa nghe, nghẹn lời, nếu như kêu đại tẩu, chẳng phải là không thể vứt bỏ được quan hệ mập mờ với Bạch Ngọc Đường hay sao?

“Triển Chiêu!” Lư phu nhân hạ thấp giọng, “Đại tẩu biết đệ đang lo lắng gì, đệ yên tâm ở lại đàng hoàng tĩnh dưỡng, chuyện tìm Bao đại nhân cứ giao cho Ngũ đệ cùng bốn ca ca của nó đi.”

“Hầm Không đảo Ngũ Nghĩa cũng đến?” Triển Chiêu sững sờ.

“Đương nhiên, nếu không thì làm sao mà ta đứng ở chỗ này!” Lư phu nhân nhìn chằm chằm Triển Chiêu, “Lúc Ngũ đệ chạy về đã thúc chúng ta đồng loạt đến, nói là vì tiểu chất tử vì Bao đại nhân nhất định phải tới giúp việc này, Đại gia hỏa vừa nghe đương nhiên là mừng rỡ, chỉ là chẳng qua chúng ta không có nóng ruột như hắn mà thôi.”

Triển Chiêu trong lòng lại nóng lên, nghĩ Bạch Ngọc Đường kia, cũng thật là một người có tâm, vậy mà mình lại đối với hắn như vậy, không khỏi tự trách.

Lư phu nhân thấy bộ dạng kia của y, trong lòng đoán được mấy phần, bèn trấn an y: “Được rồi Triển Chiêu, Ngũ đệ cũng không phải kẻ hẹp hòi, đệ bây giờ, cẩn thận ở lại dưỡng cho tốt thân thể, chính là an ủi lớn nhất đối với bọn họ.”

“Lư phu nhân!” Triển Chiêu nói nhỏ, vẻ cảm kích lộ rõ trên mặt.

“Gọi đại tâu!!” Lư phu nhân cười nói.

Triển Chiêu cúi đầu cười khẽ, bắt đầu có chút hơi ngại ngùng.

Lại nói Ngũ Nghĩa vừa bắt đầu tìm kiếm Bao đại nhân, cả đám Dương Thành Khánh kia lại mất tích hết như lần trước.

Việc điều tra lại lâm vào tình trạng không có manh mối.

Điểm tâm hôm đó, Triển Chiêu rút cuộc được phép ra khỏi phòng ăn cơm, rời giường rất sớm. Bụng hơi nhô lên khiến y hơi ngượng, có điều Đoàn thiếu hiệp đã điều hết đầy tớ tạp vụ trong biệt viện đi, chỉ còn dư lại Ngũ Thử và người Khai Phong phủ. Cũng không có gì kiêng kỵ.

Hôm nay y đổi một bộ thường phục mới màu lam, bộ lần trước bị xé nát nát, bộ này, Công Tôn tiên sinh nói là Bạch Ngọc Đường mua về cho y, mặc quần áo xong, cầm lấy đai lưng, quần quần mấy vòng, nhìn đáng vẻ kỳ quái của mình trong gương, Triển Chiêu khẽ thở dài.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa.

“Bạch huynh.” Triển Chiêu cười nói.

“Há, ta tới xem một chút, xem... y phục này có vừa người không.” Bạch Ngọc Đường gãi đầu một cái, cười nói.

“Thì ra Bạch huynh biết trước, biết Triển mỗ hôm nay sẽ mặc bộ y phục này.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, nói.

Bạch Ngọc Đường ngậy ra, ấp úng: “A a, Đoàn huynh, Đoàn huynh, đi ăn cơm sao? Chờ ta cùng đi.” Vừa nói vừa chạy biến.

Triển Chiêu cười cười, xem ra, Bạch Ngọc Đường xác thực không có giận mình.

Trên bàn cơm, lần đầu tiên náo nhiệt như vậy.

Hàn huyền một trận, đề tài lại chuyển tới điều tra chuyện Bao Chứng.

Hôm nay Bát vương gia cuối cùng cũng tới cùng ăn bữa sáng, mọi người liền hỏi thăm tình huống của ngài liên quan với Dương Thành.

Đáng tiếc Bát vương gia vì trúng Hàng Đầu của Dương Thành Khánh, rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ, chỉ nhớ hình như mình bị mang tới một cái sơn động rất lớn rất lớn.

Sơn động, Triển Chiêu ngẫm lại lời Bát vương gia, sơn động.

Y vừa ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sáng ngời của Bạch Ngọc Đường, hai người nhìn nhau nở nụ cười: “Điểm Thương sơn.”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta cơm nước xong lập tức xuất phát.” Thần kinh nhạy cảm của Triển Chiêu được huy động lên, ánh mắt lóe sáng, lớn tiếng nói.

“Không được!” Một bàn người đột nhiên trầm miệng một lời, “Người không được đi!”

21. Chương 21

Bị mọi người phản đối, Triển Chiêu đành phải ngoan ngoãn ở lại trong phủ.

Tuy rằng có Công Tôn tiên sinh cùng Lư phu nhân vẫn trấn an mình, nhưng dù sao trong lòng vẫn lo lắng lạ thường. Không biết Bao đại nhân hiện tại thế nào? Ngọc Đường bọn họ có thể tìm được Dương Thành

Khánh hay không? Đợi cả ngày rồi, bọn họ làm sao vẫn chưa về? Không biết có phải lại gặp một trận ác đấu không.

Triển Chiêu tản bộ trong viện, chỉ hận mình không thể cùng mọi người đi điều tra, nhưng mà...

Cúi đầu, tay y lại xoa xoa cái bụng, mấy ngày gần đây, hình như hài nhi lại lớn thêm chút rồi, bụng cũng dần dần hiện ra.

Y thở dài ngồi trong đình viện, Bao đại nhân, thuộc hạ lần này không cách nào tận lực vì ngài.

Mang theo một thân mỗi mết, Bạch Ngọc Đường nhảy vào cửa viện.

Vừa vào cửa viện, liền nhìn thấy Triển Chiêu đang ngồi dựa ở trong lương đình mà ngủ.

Không biết vì sao lại thấy đau lòng, nhưng ngoài miệng vẫn trách cứ, mèo thối này, tại sao lại ngủ ở đây, cũng không để Bạch gia bớt lo.

Cởi áo choàng ra, nhẹ nhàng đắp lên người Triển Chiêu, sau đó khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh y. Lần đầu tiên ngắm nhìn Triển Chiêu kỹ như vậy. Kiếm mi nhập tấn lúc này nghiêng nghiêng nhu hòa, khuôn mặt tao nhã như ngọc. Hắc, không nghĩ tới Mèo Con này còn rất thanh tú. Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ người, bị ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong lòng mình dọa sợ hết hồn, rằm một cái đứng dậy.

Triển Chiêu khẽ động, mở mắt ra, liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh mình, trên người, là áo choàng gió bạch sắc của hắn.

“Về rồi.” Triển Chiêu ngồi dậy nói, trong lòng chảy qua một dòng ấm áp.

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường vì ý nghĩ vừa nảy của mình nên có chút không tự nhiên, “Về rồi.”

“Thế nào? Có thu hoạch gì?” Ánh mắt Triển Chiêu khôi phục lại vẻ trong trẻo cùng nhạy cảm.

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường chỉnh đốn tâm tình một chút, cau mày nói, “Thu hoạch không lớn, Điểm Thương sơn kia có mười chín ngọn, cao ngàn thước, đỉnh núi quanh năm bị băng tuyết bao phủ, lại cứ hai ngọn giáp một con suối, tổng cộng có mười tám suối, cuối cùng chảy ra Nhĩ Hải. Trên núi rừng rậm vô số, sơn động vô số, muốn tìm từng ngọn từng ngọn, sợ là tìm cả đời cũng không xong.” Bạch Ngọc Đường nói dứt lời, đã thấy trên mặt Triển Chiêu lộ ra lo lắng vẻ, vội vã đổi đề tài, “Có điều bằng thông minh tài trí của Bạch gia, nhất định sẽ tìm ra được.”

Lông mày nhíu chặt của Triển Chiêu hơi giãn ra, rồi lại than thở: “Ta chỉ lo lắng cho an nguy của Bao đại nhân, nếu như hôm đó ta không kêu ngài lên xe, có lẽ ngài sẽ không bị bắt.”

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường vững vàng nhìn chăm chú vào Triển Chiêu nói, “Hôm đó, người thật sự đã dốc hết toàn lực. Bao đại nhân sẽ không trách người, người cũng đừng tự trách mình quá. Chúng ta nhất định sẽ tìm ra Bao đại nhân.”

Triển Chiêu gật đầu, ánh mắt Bạch Ngọc Đường kiên định bình tĩnh, khiến cho lòng mình cũng vui đi phần nào: “Kỳ thực ta vẫn nghĩ không thông, Dương Thành Khánh kia tại sao lại muốn bắt Bao đại nhân, nếu thật sự muốn bắt người làm con tin, Bát vương gia là hoàng thân cao quý, không phải so với Bao đại nhân càng hữu dụng hơn?”

“Ai mà biết được tên tặc nhân kia nghĩ cái gì.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nói, “Mỗi lần chúng ta muốn tìm hắn, hắn đều không xuất hiện, đến lúc hắn muốn hành động thì nhất định sẽ cho chúng ta biết hắn muốn làm gì, trái lại thật ra ta nghĩ, lần này có lẽ sẽ giống như lần trước, tự hắn chạy tới nói cho chúng ta.”

Triển Chiêu gật đầu: “Chỉ là như vậy, quá mức bị động. Bao đại nhân ở trong tay bọn họ nhiều một ngày, liền thêm một phần nguy hiểm.” Y ngẩng đầu nhìn hướng về Bạch Ngọc Đường, lại nhận ra Bạch Ngọc Đường một thân bụi bặm, thân sắc mỗi mết, “Bạch huynh, người cực khổ rồi, nghỉ sớm một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng hơi động, rồi lại khó chịu, mèo thối này, còn gọi Bạch huynh, hài tử cũng sắp sinh rồi: “Mèo Con, để ta sờ một cái được không?” Hắn đột nhiên cười nói.

Triển Chiêu hơi ngẩn ra chút, nghiêm mặt nói: “Bạch Ngọc Đường, không được vô lễ.”

“Vô lễ!” Bạch Ngọc Đường như nghe được điều hoang đường nhất trên thế giới, “Vô lễ? Ngày nào người cũng để Công Tôn tiên sinh sờ, để đại tẩu ta sờ, Bạch Ngũ gia ta tốt xấu cũng là cha của hài nhi này, người không để ta sờ! Còn nói ta vô lễ.”

“Ta...” Triển Chiêu đứng lên, rồi lại nhú mào ngồi xuống, bụng đau giống như bị đá.

“Mèo Con, người làm sao?” Bạch Ngọc Đường lo lắng đỡ lấy y, đã thấy Triển Chiêu nở một nụ cười.

“Nó đang đập.” Triển Chiêu cười nói, ngược đầu lên đã thấy ánh mắt hiếu kỳ lại nghi hoặc của Bạch Ngọc Đường, “Ta nói, nó đang đập chân.”

Lần này Bạch Ngọc Đường cũng chẳng lo hỏi, duỗi tay ra xoa, vừa vặn, hài nhi kia lại đá búp một cái, cảm giác kỳ diệu chuyển động loạn lên trong lòng Bạch Ngọc Đường, hắn cười lên ha ha hết như bị ngốc: “Nhi tử đá ta này.”

Triển Chiêu bị hắn vuốt ve thế này, có chút không tự nhiên, nhưng trông thấy hắn cười hài lòng đến vậy, cũng cúi đầu cười khẽ.

22. Chương 22

Sáng sớm, có gió.

Khi Triển Chiêu tỉnh dậy, trời đã sáng choang.

Ngồi dậy, giãn cánh tay một cái, tinh thần không tồi.

Theo thói quen sờ sờ bụng, hài tử hình như đang ngủ yên, chỉ là hơi động. Mấy ngày nay, nó lớn nhanh hơn. Có thể là vì tâm tình mình không tốt, liên lụy khiến cho nó về như cũng buồn bực bất an, tối hôm qua, nó còn đập tỉnh mình từ trong mộng. Không dễ dàng yên tĩnh, lại đột nhiên đá chân lợi hại, may là Bạch Ngọc Đường bắt chợt xuất hiện giúp mình xoa bóp, mới dần dần chịu ngủ yên ổn.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường có lẽ lại đang trên đường điều tra Bao đại nhân đi.

Triển Chiêu nghĩ, đột nhiên trong lòng ấm áp.

Từ hôm đó ở đình nghỉ mát Bạch Ngọc Đường cố tình sờ soạng bụng y, quan hệ giữa hai người đã thân mật hơn một chút. Bạch Ngọc Đường thường xuyên đi dạo chung quanh cùng y, chỉ là, mỗi lần Triển Chiêu đề xuất muốn đi tìm Bao đại nhân, hắn liền nhú lông mày lại: “Lẽ nào người không tin Bạch Ngũ gia?”

Không phải không tin, chỉ là, không có tận lực, không cam tâm a.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu than nhẹ.

“Sáng sớm ngày ra, thử dài cái gì?” Người chưa tới tiếng tới trước, không phải Lư phu nhân thì là ai, “Triển Chiêu, hôm nay thấy thế nào?” Vừa nói, Lư phu nhân vừa kéo tay Triển Chiêu xem mạch.

Triển Chiêu cười nói: “Làm phiền Lư phu nhân, hôm nay cảm giác cũng tốt.”

“Ừ!” Lư phu nhân tinh tế chẩn mạch, ôn hòa mạnh mẽ. Vén chăn lên lại sờ sờ cái bụng nhô cao của Triển Chiêu, “Được rồi, bắt đầu từ hôm nay, đệ có thể hoạt động nhiều nhiều một chút.”

Triển Chiêu nở nụ cười, đang định mở miệng, lại bị Lư phu nhân trừng lại: “Có điều, chuyện đi điều tra Bao đại nhân là tuyệt đối không thể!”

“Lư phu nhân, Triển mỗ cẩn thận một chút một chút là tốt rồi.” Triển Chiêu vội kêu lên.

“Nói không được thì không được, đệ và đứa nhỏ này là mệnh của Ngũ đệ, nếu như các người đã xảy ra chuyện gì, chỉ sợ là hắn sẽ giết ta mất. Lại nói, muốn đi ra ngoài, trước tiên đệ đi thuyết phục Ngũ đệ rồi hãy tới tìm ta.”

Triển Chiêu thở dài, thuyết phục Bạch Ngọc Đường? Vậy còn không bằng đừng nói cho rồi.

“Được rồi,” Lữ phu nhân thấy đáng vẻ đau khổ của y, cười nói, “Đến, đây là bộ đồ mới hôm nay Ngũ đệ mua giúp đệ, mấy bộ y phục của đệ sợ là mặc chật rồi.” Vừa nói, vừa đưa một bộ bố sam màu đen.

Triển Chiêu nhận lấy, trong lòng hơi động.

Đến hoàng hôn.

Triển Chiêu lén lút lấy kiếm ra, ngồi ở trong viện cẩn thận lau chùi, đã lâu, không trò chuyện cùng hảo hữu lâu năm này.

Rút kiếm, bạch quang lóe lên, Cự Khuyết phát ra một tiếng vang trầm.

Múa vài đường kiếm, phi hoa trục nguyệt; thu kiếm, gọn gàng nhanh chóng.

Triển Chiêu cười khê, tuy rằng bước chân nặng nề, thân hình cũng vụng về hơn, có điều, tay dù sao vẫn ổn.

Nhìn bảo kiếm, trong mắt Triển Chiêu lại khôi phục ánh hào quang kiên định bình tĩnh.

Đột nhiên, bên tai có tiếng gió, giống như có thứ gì đó bay tới.

Triển Chiêu xoay người đưa tay ra, cũng bắt được đồ vật bay tới, vừa nhìn kỹ, hóa ra là một tờ giấy buộc vào viên đá.

Cảnh giác nhìn khắp chung quanh, không một bóng người.

Vừa mở giấy ra đọc, lập tức Triển Chiêu biến sắc.

“Muốn cứu Bao Chứng, ngày mai giờ Dần đến Thiên Tầm tháp, kính thỉnh một mình đến đây, không đến, Bao Chứng chết, có người khác, Bao Chứng chết.”

Kí tên: Dương Thành Khánh.

Tay Triển Chiêu hơi run, y nhớ lại kẻ đêm đó bắt cóc Bao Chứng và cũng đá mình, Dương Thành Khánh, chỉ tiếc hôm đó mình bị thương quá nặng, không nhìn rõ ràng, nhưng từ cú đá kia mà nhìn, võ công của hắn không kém mình.

Lần này, hắn lại muốn ta đến làm gì? Đi đến, hắn sẽ thả Bao đại nhân sao? Triển Chiêu cau mày, trầm tư.

“Triển hộ vệ.” Chợt nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh của Công Tôn Sách, Triển Chiêu không chút biến sắc giấy tờ giấy vào ống tay áo.

Xoay người, Công Tôn Sách cùng Bát vương gia đã bước đến trước mặt y: “Triển hộ vệ, người dĩ nhiên chạy ra đây luyện kiếm!! Nếu bị Lữ phu nhân nhìn thấy, học sinh cũng không cách nào cầu xin cho người.” Công Tôn Sách có chút bất đắc dĩ tức giận.

“Bát vương gia, Công Tôn tiên sinh.” Triển Chiêu ôm quyền nói, “Hôm nay Lữ phu nhân nói, ta đã có thể hoạt động một chút.”

“Nàng nói hoạt động, e rằng không phải luyện kiếm đi.” Công Tôn Sách vuốt vuốt râu, “Triển hộ vệ, người lại phạm vào bệnh cũ không nghe lời.”

“Ha ha. Công Tôn tiên sinh nói phải, Triển hộ vệ, ngày hôm nay xem ra khí sắc không tệ.” Bát vương gia từ sau khi trở về, kinh hãi quá độ, ngoại trừ điểm tâm hôm đó, mỗi ngày đều trốn ở trong phòng không ra.

“Tạ vương gia quan tâm.” Triển Chiêu cung kính đứng trang nghiêm.

“Vậy thì tốt, lần này, bản vương nhận ơn cứu giúp của Triển hộ vệ, chờ sau khi về kinh, bản vương nhất định tâu rõ với thánh thượng, hảo hảo báo đáp.” Bát vương gia cười nói, nhưng ánh mắt loáng thoáng đánh giá bụng Triển Chiêu.

“Đây là bốn phen của ty chức.” Triển Chiêu ôm quyền khê vái.

“Được rồi, Triển hộ vệ, mau thu kiếm đi, nếu bị Lữ phu nhân nhìn thấy, ngay cả học sinh cùng Bát vương gia cũng không cách nào xin tha cho người.” Giọng Công Tôn Sách mang chút oán trách.

Triển Chiêu mỉm cười: “Công Tôn tiên sinh đến tìm ta có việc?”

“Có việc, việc lớn!” Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, trong lòng thầm than, cũng là người sắp làm cha rồi, làm sao vẫn là như vậy: “Nên ăn cơm.”

23. Chương 23

Dạ hắc phong cao.

Giờ Sửu vừa qua, Triển Chiêu liền lén lút đứng dậy.

Cẩn thận mặc y phục tử tế, y phục này, là Bạch Ngọc Đường hôm qua mới mua cho mình. Hôm nay, nếu không may, chính là áo liệm của mình.

Choàng chiếc áo gió màu đen lên, khe che đi cái bụng đã không còn giấu được, lấy kiếm, đi ra ngoài.

Sát vách, chính là gian phòng của Bạch Ngọc Đường.

Cửa sổ không đóng, Triển Chiêu bắt giắc dừng lại bên cửa sổ.

Trong phòng, người kia đang ngủ say. Hắn đang nằm mơ gì? Trên mặt lại mang theo một nụ cười trẻ con.

“Người mỗi ngày để Công Tôn tiên sinh sờ, để ta đại tấu sờ, Bạch Ngũ gia ta tốt xấu cũng là cha của hài nhi này, người lại không để ta sờ!”

Triển Chiêu trong lòng âm áp, cúi đầu khe vuốt bụng, Ngọc Đường, người đang mơ thấy nó sao?

Hôm nay nếu như ta có thể trở về, nhất định sẽ để người sờ cho đủ.

Ngẩng đầu lên, Triển Chiêu nắm chặt Cự Khuyết trong tay, trong mắt đã đổi thành kiên định và chân thành chưa bao giờ từng thay đổi kia.

Thề vì một mảnh thanh thiên trên đầu, lời thề đã nói ra thì nhất định phải bảo vệ, cho dù có phải dùng cả tính mạng.

Thiên Tầm tháp, cao ngàn thước, trang nghiêm túc mục, giờ khắc này, trong màn đêm đen đặc lại có một thứ khí thế giết người.

Cửa tháp mở rộng, nghênh tiếp bồ đề thiện chúng, nhưng lúc này, lại giống như miệng một con ác thú, muốn nuốt chửng hết tất cả.

Triển Chiêu bước chân vững vàng, ánh mắt bình tĩnh, đứng trước tháp.

“Nam hiệp Triển Chiêu quả nhiên coi trọng chữ tín.” Là âm thanh nghe được đêm đó, Triển Chiêu run lên, nhưng thấy một bạch y nam nhân đứng ở cửa tháp, ôm quyền, vái sâu, “Tại hạ Dương Thành Khánh.”

“Bớt nói thừa.” Triển Chiêu chân trái hơi bước lên trước, cất cao giọng nói, “Bao đại nhân ở đâu?”

“Người gấp cái gì?” Ánh mắt Dương Thành Khánh đảo qua cái bụng nhô lên của Triển Chiêu, trên mặt lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa, “Triển Chiêu quả nhiên võ công cao cường, thể chất khác hẳn với người thường, đứa nhỏ này dĩ nhiên có thể lớn tốt như vậy.”

“Chuyện không liên quan đến người.” Triển Chiêu nâng kiếm bảo vệ bụng, ánh mắt sắc bén bắn về phía Dương Thành Khánh. Trong lòng cảm giác nặng nề, y nhớ ngày đó người hạ cổ chính là Dương Thành Khánh phải, lẽ nào, hắn cố ý.

“Liên quan hay không liên quan, sau này, người tự nhiên biết.” Dương Thành Khánh cười nói.

Quả nhiên, Triển Chiêu trong lòng căng thẳng, không muốn cùng hắn tốn nhiều thời gian: “Bao đại nhân đâu?”

Dương Thành Khánh cười khê: “Người muốn Bao đại nhân, ta cho người.” Quay đầu đi, trong tháp đi ra ba người, người đi đằng trước bị dây thừng trói lại chính là Bao Chứng, tuy rằng quần áo lam lũ, nhưng ánh mắt kia vẫn kiên định bình tĩnh.

“Đại nhân!” Triển Chiêu không nhịn được nhảy tới trước một bước, kích động nói.

“Triển hộ vệ.” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu, trong lòng run lên, không khỏi cao giọng gọi.

Triển Chiêu trong lòng nóng lên, cắn chặt hàm răng: “Dương Thành Khánh, mau mau thả Bao đại nhân, nếu không, Triển mỗi ngày hôm nay coi như máu tươi ba thước, cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

“Thật không?” Dương Thành Khánh cười lạnh nói, “Có điều, ngày hôm nay ta lại không muốn dính nửa giọt máu tanh.” Hắn chậm rãi nói, “Bao Chứng cho người, có điều, người, phải ở lại.”

“Triển hộ vệ, không thể.” Bao Chứng nghe xong lời này, vội la lên.

“Được, nếu người thả Bao đại nhân, ta có thể lưu lại.” Triển Chiêu cao giọng đáp.

“Ha ha ha, thoải mái, người Dương mõ ta kính trọng chính là anh hùng thoải mái như vậy.” Dương Thành Khánh vung tay lên.

Hai bạch y nhân cưỡi sợi dây trên người Bao Chứng, ngoài tháp, đã sớm có người chuẩn bị xong ngựa. Bọn họ đem Bao Chứng ném lên ngựa, quát mạnh một roi, ngựa sợ hãi hí lên, nhanh chân lao vút đi.

Triển Chiêu nhìn theo khoái mã rời đi, dần dần biến mất trong bóng tối.

Quay đầu lại, đã thấy Dương Thành Khánh chấp tay chậm rãi đi tới trước mặt y. Triển Chiêu giơ tay, giờ kiếm, nếu hắn tiến thêm một bước nữa, nhất định rút kiếm lấy thủ cấp của hắn.

“Triển Chiêu, tình hình của người lúc này, thật sự không thích hợp cầm kiếm.” Dương Thành Khánh cười lạnh nói, một đám bạch y nhân không biết từ đâu nhô ra vây y lại, “Ta nói rồi, đêm nay, ta không muốn nhìn thấy máu, lẽ nào, người nhẫn tâm để hài tử nhọc nhằn khổ sở bảo vệ này, còn chưa mở mắt đã chết đi. Hả?”

Triển Chiêu ngẩn ra, trong mắt loé ra một tia đau đớn cùng không cam lòng, buông xuống bàn tay đang mạnh mẽ siết chặt, tay cầm kiếm cũng chậm rãi buông.

Biệt viện Đoàn phủ.

Bạch Ngọc Đường bị ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ đánh thức, đêm đó, hắn ngủ vô cùng ngon, trong mộng, hắn cùng Triển Chiêu ôm hài tử cười trong đình viện. Nghĩ tới đây, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn mình xuống giường, liền đi tới sát vách.

“Mèo Con, rời giường đi.” Đẩy cửa đi vào, hắn cao giọng kêu, không có ai.

Ừm, tám phần mười là đi lại hoạt động trong sân rồi Nghĩ, hắn bước nhanh ra sân, không có ai.

Bạch Ngọc Đường trong lòng nghi hoặc, Mèo con này, chạy đi chỗ nào rồi? Chẳng lẽ lại một mình bỏ ra ngoài, hừ, nếu thật như vậy, Bạch gia ta nhất định phải lột da mèo của người.

Đang nghĩ, chợt nghe thấy cửa trước có người hô: “Người tới đây mau, Bao đại nhân trở về rồi.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng căng thẳng, hình như có linh cảm gì không lành, vọt vào đại sảnh. Chỉ thấy Công Tôn Sách đang đỡ Bao Chứng thở hồng hộc ngồi xuống. Đám người còn lại cũng vây kín xung quanh.

“Bao đại nhân, sao ngài lại được thả.” Bạch Ngọc Đường nôn nóng hỏi, “Triển Chiêu đâu?”

Mọi người nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng nghĩ vì sao hắn sẽ hỏi Triển Chiêu?

“Đêm qua Dương Thành Khánh hẹn Triển hộ vệ đến Thiên Tầm tháp, ” Bao Chứng trầm giọng gấp gáp, “Nói muốn Triển hộ vệ lưu lại mới thả ta trở về...”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường đã nhún mũi chân, lướt ra khỏi đại môn.

Mèo Con...

24. Chương 24

Thiên Tâm tháp, cao ngàn thước.

Bạch Ngọc Đường chạy đi không ngừng không nghỉ, đến nơi thì, nơi này đã trống không không còn một bóng người.

Nơi này, ngay ở nơi này, lần trước, hắn thiếu chút nữa đã mất đi Mèo Con, lần này, hắn thật sự đã mất Mèo Con rồi.

Tìm kiếm khắp nơi, Bạch Ngọc Đường gần như muốn lật tung tất cả lên, nhưng mà, thậm chí ngay cả một dấu vết có người từng đi qua cũng đều không có. Bạch Ngọc Đường không nhận được chán nản, tặc nhân này, lại có thể biến mất sạch sẽ như vậy.

Bay lên đỉnh tháp, xa xa Điểm Thương sơn đứng sừng sững, đẹp dễ mê người, nhưng trong lòng Bạch Ngọc Đường lại giống như gió tuyết trên đỉnh núi kia, bặt bặt lạnh lẽo. Đột nhiên một cơn đau đớn vì lực bất tòng tâm lan tràn ra khắp toàn thân, Bạch Ngọc Đường có chút đứng không vững, Mèo Con, vì sao lúc nào người cũng tự chủ trương? Người đối với người nào cũng tốt, nhưng một mực trừ chính người ra.

“Mèo Con, Triển Chiêu!”

Tháp tự vô ngôn, chỉ có một tiếng gọi kia vang vọng tha thiết.

Sau khi bị bắt Triển Chiêu liền bị bịt hai mắt lại, hai người hai bên trái phải giải y đi, không biết đi bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Cởi dải vải bịt mắt ra, Triển Chiêu nhìn khắp bốn phía, không khỏi run lên trong lòng.

Nơi này là một sơn động thiên nhiên, ước chừng có thể chứa được 500 người, trong động âm lãnh khô ráo, bốn phía có vô số dạ minh châu tỏa điểm chiếu sáng. Sân trong động, là một thần đàn tứ phương, bốn cây cột đứng vững bốn góc, trên thần đàn, không hề có thứ gì, rồi lại giống như đang đợi thứ gì được đặt lên đó.

“Nhìn thấy rồi sao?”

Triển Chiêu xoay người, Dương Thành Khánh đang cười đứng trước mặt y.

“Người muốn ta đến đây, đến tột cùng là muốn làm gì?” Triển Chiêu cao giọng trách hỏi, mắt sáng như đuốc.

“Không phải ta muốn người đến.” Dương Thành Khánh cười lạnh, “Là thần chủ của chúng ta muốn người đến.”

“Thần chủ?” Triển Chiêu sững sờ, đã thấy Dương Thành Khánh đi thẳng tới trước thần đàn.

“Mười năm, chúng ta nỗ lực đã mười năm, thần chủ cuối cùng cũng đưa người đến trước mặt chúng ta, chúng ta đã đợi ngày thành công này quá lâu rồi.” Dương Thành Khánh tự nhủ, nhưng trong mắt lại ngập vẻ hồi tưởng, “Càn Khôn đảo nghịch, trần lý bất tồn. Ngay từ khi bắt đầu thần chủ đã viết hết tất cả, chờ chúng ta thực hiện từng thứ một.” Dương Thành Khánh đột nhiên xoay người nhìn chòng chọc Triển Chiêu, trong mắt là tham lam cùng hưng phấn, “Người, chính là minh chứng tốt nhất cho Càn Khôn đảo nghịch. Chỉ cần người xuất hiện, tin đồn của chúng ta sẽ biết, thần chủ đã đến, đại ngôn của thần chủ đã ứng nghiệm. Diệt Đại Lý, con trai của người, chính là Thần quân của tân quốc chúng ta. Ha ha ha ha!!” Dương Thành Khánh cuồng loạn cười to, giống như đã mất đi lý trí.

Triển Chiêu choáng váng, mặc dù mình thân kinh bách chiến, nhưng chưa từng trải qua chuyện như thế này.

“Hiện tại, đại ngôn của thần chủ đã lan truyền, thời gian sắp đến, Triển Chiêu, thời gian sắp đến.” Nụ cười của Dương Thành Khánh đã kinh biến đến mức vặn vẹo.

“Thời gian sắp đến gì cơ?” Triễn Chiêu hơi bước lên trước một bước, tay bắt giắc bảo vệ bụng.

“Biết thần đàn kia tại sao lại để trống không?” Dương Thành Khánh nhìn chăm chăm Triễn Chiêu, Triễn Chiêu chưa bao giờ từng thấy một ánh mắt mờ mịt mà khát vọng đến như vậy, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, “Nơi đó, là chuẩn bị cho người, khi thời gian đến, Thần quân của chúng ta, sẽ ở nơi đó, hiện ra trước mắt chúng ta.”

“Vì sao lại là ta?”

“Bởi vì người là sự lựa chọn của thần chủ.” Sắc thái trong mắt Dương Thành Khánh biến ảo, cuối cùng nuốt chửng tất cả hắc ám, như thể muốn nuốt chửng luôn cả Triễn Chiêu vậy, “Chúng ta đưa lên nhiều người như vậy, nhưng những nam nhân vô dụng đó không thể thai nghén được Thần quân của chúng ta, chỉ có người, người sống sót, Người cũng sống sót. Ha ha ha ha, Triễn Chiêu, tất cả những thứ này, đều là thần chủ hoàn hảo viết ra, người, còn có thể phản kháng sao?”

Triễn Chiêu cảm thấy lòng nặng nề, nghĩ đến những nam nhân vì thế mà chết đi, trong lòng trào lên một cảm giác bi thương không nói được thành lời. Cắn chặt răng, cúi đầu, hài tử trong bụng như cảm nhận được sự đau lòng của y, nhẹ nhàng đá y một cước.

Ngẩng đầu, Triễn Chiêu nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng ánh mắt vô cùng kiên nghị: “Dương Thành Khánh, người quá khinh thường Triễn mỗ, tuy rằng hôm nay bị bắt, nhưng Triễn mỗ tuyệt đối không phải người sợ chết, để người khác bài bố.”

Lời nói chưa dứt, Triễn Chiêu đột nhiên di chuyển thân hình đến bên người một bạch y nhân, trượt theo cánh tay của gã vuốt một cái, liền đoạt đao trong tay gã.

Tất cả những thứ này, chỉ xảy ra trong chớp mắt, đợi đến lúc tên kia phản ứng lại, Triễn Chiêu đã vọt xa mấy thước, y khẽ mỉm cười, nâng đao đâm về phía bụng mình.

25. Chương 25

“Triễn Chiêu!” Dương Thành Khánh không ngờ Triễn Chiêu lại có hành động như thế, hoàn toàn biến sắc, lao đến trước mặt Triễn Chiêu định đoạt đao. Hắn quỳnh lên, bộ pháp hơi có chút lộn xộn, vừa vận để lộ ra kẻ hở trước ngực.

Triễn Chiêu mừng thầm trong bụng, vung tay lại, đao kia thẳng tắp đâm về phía ngực Dương Thành Khánh.

Mắt thấy lưỡi đao đã chạm vào vạt áo Dương Thành Khánh, Dương Thành Khánh kia lại ngoài dự đoán của mọi người mà né đi, đao sượt chéo qua ngực, mà người hắn đã trượt tới sau lưng Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu kinh hãi, không nghĩ rằng người này vậy mà lại có công phu thượng thừa cỡ đó. Y nhảy tới một bước đứng vững, lại nghe thấy chưởng phong sau lưng.

Nếu là bình thường, Triễn Chiêu tất có thể tránh thoát chưởng này, thế nhưng hiện tại, y xoay người ngăn cản không kịp, bối tâm liền mạnh mẽ trúng một chưởng. Triễn Chiêu chỉ cảm thấy trong lồng ngực dường như có một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, thất kinh bát mạch đều chấn động, khí tức bị nghẹt lại, nhiệt huyết dâng lên, vừa lên tiếng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Chạm rãi chống đao quỳ xuống, Triễn Chiêu chỉ thấy trời đất quay cuồng, thân thể mình lúc này không có cách nào chịu đựng được một chưởng bình thường như vậy. Hình như kháng nghị y liều mạng như vậy, bào thai trong bụng càng ra sức quỳên đâm cước đá, Triễn Chiêu chỉ thấy một trận đau đớn cào cào, ôm bụng từ từ ngã xuống đất.

Trước khi ngất đi, chỉ nghe âm thanh lạnh lùng của Dương Thành Khánh: “Kéo xuống, trói lại, đem đi nhốt.”

Trước khi ngắt đi, Triển Chiêu phảng phất nhìn thấy thân ảnh bạch sắc tiêu sái kia, phảng phất tìm thấy một đôi tay ấm áp, phảng phất nghe thấy tiếng người kia cất tiếng gọi “Mèo Con”.

Ngọc Đường...

Bạch Ngọc Đường kéo lê bước chân nặng nề tìm kiếm trong rừng, bỗng dừng trong lòng căng thẳng, không hiểu vì sao lại thấy sống lưng lạnh buốt.

“Mèo Con.” Miệng không tự chủ thốt ra cái tên đó, Bạch Ngọc Đường cuồng loạn, linh cảm không lành ùn ùn kéo đến đè nặng xuống.

Một ngọn lửa vô danh bất ngờ xông lên đầu, Bạch Ngọc Đường rút kiếm múa tung một trận, chỉ một thoáng cỏ cây đều ngã rạp, lá bay tán loạn. Cái gì phong lưu thiên hạ một mình ta! Cái gì Cẩm Mao Thử! Bạch Ngọc Đường, người thật sự chỉ là một con chuột, ngay cả người mình thích cùng hài nhi mình đều không bảo vệ nổi.

Thu kiếm, hần thở dốc nặng nề, một quyền đâm vào thân cây, khiến lá cây chấn động rụng rơi lả tả.

“Mèo Con!” Người không thể có chuyện, lòng chợt dâng lên một nỗi sợ hãi khôn cùng, Bạch Ngọc Đường thốt nhiên ngã quỵ xuống mặt đất.

“Bạch huynh!” Rất xa nghe như có người gọi tên mình, Mèo Con, Bạch Ngọc Đường giật mình ngẩng đầu, nhưng là Đoàn Nguyên Tư, “Bạch huynh, chúng ta biết tại sao Dương Thành Khánh muốn bắt Triển huynh rồi.”

Biệt viện Đoàn phủ.

Trong đại sảnh, tụ đầy người.

Trên tay mỗi người đều cầm một tờ giấy, tờ giấy này, trong một đêm, phát khắp toàn cảnh Đại Lý.

Trên giấy, dùng một phù hiệu kỳ lạ vẽ nên một hình vẽ, giữa hình vẽ, là dùng văn tự dị tộc viết xuống.

“Đây là cái trò quỷ gì?” Bạch Ngọc Đường lúc này tâm phiền ý loạn.

“Càn Khôn đảo nghịch, trần lý bất tồn. Hữu nam nhâm tử, quý vi Thần quân.” Đoàn Nguyên Tư chậm rãi nói, “Đây là một kinh văn tà giáo của Đại Lý, bản kinh thư này, có người nói là thần chủ tà giáo kia lưu truyền nhân gian, những việc nhắc đến, đều là quái lực loạn thần. Nhưng, không biết vì sao, giáo này có tín chúng rất rộng, mười năm trước, giáo này phát sinh một đợt đại bạo động, tín đồ bức thẳng tới hoàng cung, nói là muốn kiến tân quốc. Bệ hạ rất vất vả mới làm lắng lại bạo động, tức thì cấm sách này, diệt giáo này. Mười năm nay, tà giáo vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, không nghĩ tới, lần này dĩ nhiên tro tàn lại cháy.”

Ngừng lại một chút, Đoàn Nguyên Tư thấy mọi người đăm chiêu, nói tiếp: “Từ xưa chỉ có nữ nhân sinh con, nam nhân sinh con, chính là Càn Khôn đảo nghịch. Theo kinh văn, Càn Khôn cũng làm trái thì, chính là lúc Đại Lý quốc diệt vong. Lần này tà giáo lại bắt đầu, có lẽ muốn mượn việc Triển huynh mang thai, hiệu lệnh giáo chúng, bạo động diệt quốc.”

Mọi người trầm mặc, không ngờ rằng, chuyện Triển Chiêu thai nghén, sau lưng dĩ nhiên có bối cảnh như thế.

“Nhưng.” Bạch Ngọc Đường cảm giác mình sắp nói không ra lời, “Vì sao lại là Triển Chiêu?”

“Kỳ thực, Triển huynh cũng không phải người đầu tiên.” Đoàn Nguyên Tư nói, “Hôm qua, trong một hang động trên Điểm Thương sơn, phát hiện mấy thi hài nam nhân, mà những nam nhân này, đều có mang thai.”

Mọi người vừa nghe, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường gần như nghẹn ngào.

“Nguyên nhân những nam nhân này chết, đều là bởi không thể chịu đựng được nỗi khổ nghịch thiên thai nghén.” Đoàn Nguyên Tư than thở.

Trầm mặc.

“Dương Thành Khánh!” Bạch Ngọc Đường cắn chặt răng, “Nếu không chém chết người thì ta không phải Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường.” Quay đầu lại nhìn Đoàn Nguyên Tư, “Chúng ta nên làm sao?”

“Chờ!” Đoàn Nguyên Tư nói.

“Chờ?” Bạch Ngọc Đường một chưởng vỗ xuống bàn, giận dữ hướng về Đoàn Nguyên Tư nói, “Triển Chiêu nằm trong tay đám tặc nhân kia, không biết an nguy, người lại muốn ta chờ!”

“Bạch thiếu hiệp đợi một chút, đừng sốt ruột.” Công Tôn Sách đột nhiên nói, “Nếu Triển hộ vệ quan trọng đối với đám người kia như vậy, hẳn là tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, hiện tại tà giáo đã bắt đầu trắng trợn tuyên truyền, tin rằng không bao lâu nữa sẽ có hành động.”

“Chờ, cũng không phải ngồi chờ chết, mà là phải chờ đợi thời cơ tốt nhất, đi cứu Triển Chiêu.” Lư Phương lúc này cũng lên tiếng, “Ngũ đệ, chúng ta cũng không phải chưa từng đi kiếm Dương Thành Khánh kia, đệ không phải không biết, bọn chúng ẩn náu kín đáo như thế nào.”

“Đúng đấy, Ngũ đệ.” Tưởng Bình nói, “So với bây giờ mò kim dưới đáy biển, không bằng dùng khỏe ửng mệt...”

“Chờ chờ chờ!” Không đợi hắn nói xong, Bạch Ngọc Đường đã hất tung cả cái bàn lên, cả giận nói, “Triển Chiêu giờ đang gặp nạn, thế mà các người lại chỉ biết chờ. Các người không đi tìm, ta đi.”

“Ngũ đệ.” Tứ Thử còn lại hô lên.

“Ai cũng đừng hòng cản ta.” Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người chung quanh, quay đầu, nhanh chân bước ra đại môn.

26. Chương 26

Gió thu lên, trăng tròn sáng.

Bạch Ngọc Đường chán nản quăng mình lên giường, bốn ba mấy ngày, thật sự rất muốn ngủ thiếp đi một giấc.

Nhưng hắn không sao dám nhắm mắt lại, cứ hễ nhắm mắt, nụ cười thanh thiển của người kia làm sao cũng không gạt ra được khỏi trí óc.

Hơn một tháng, Mèo Con giống như đã biến mất khỏi thế gian này vậy, làm thế nào cũng không tìm được.

Chỉ là, những lời đồn đại tà giáo kia tung ra ngày càng nhiều, bỗng nhiên có người nói ở đỉnh tuyết phía Bắc Đỉnh Thương sơn phát hiện một thi thể nam tử hắc y mang thai, mấy ngày sau lại có người nói vừa nhìn thấy một nam tử thai nghén xuất quan ở quốc cảnh...

Như đã an bài tốt, địa phương mà mỗi lần tin tức nhắc đến đều cách nhau rất xa, giống như cố ý khiến người ta hối hả ngược xuôi.

Mặc dù biết tất cả đều là kế sách Dương Thành Khánh cố ý sử dụng để lao binh, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn không sao nhịn được lần lượt đuổi theo điều tra tìm hiểu, chỉ vì, đó là Mèo Con của chính mình.

Điểm tâm hôm trước, Công Tôn Sách vô ý nhắc tới, thai nhi trong bụng Mèo Con đã hơn bảy tháng, nếu không được đối xử tốt, với thân thể lúc này của y, lúc nào cũng có thể động thai khí.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường buồn bực vươn mình ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ, nguyệt hoa như nước, hoàn toàn yên tĩnh. Bạch Ngọc Đường nhớ đêm đó trong rừng rậm, Mèo Con của hắn, hỏa nhiệt chúc người; nhớ tối ngày ấy ở Thiên Tầm tháp, Mèo Con của hắn, cứng cỏi yếu ớt; nhớ tối khi ấy trong viện, Mèo Con của hắn, ôn nhuận như ngọc; hắn thậm chí tưởng tượng ra đêm ly biệt ấy, Mèo Con của hắn, nhất định là vô cùng dứt khoát quyết tuyệt...

Nhưng, Mèo Con, người có biết, lần này người ra đi, không chỉ mang theo hai người, lần này người đi, ngay cả Bạch Ngọc Đường ta, cũng đã mang theo mất rồi.

Triển Chiêu bị một cơn lạnh đánh thức, liền cảm thấy bụng đau đốn không thôi.

Tay không thoát khỏi dây trói sau lưng được, y chỉ có thể cứng còng cuộn mình lại, cắn chặt răng, mặc cho cơn đau kia chậm rãi tấn đi.

Hơn một tháng, y có thể cảm giác, tay chân hài tử càng ngày càng mạnh mẽ, mỗi một lần đạp đều khiến y đau đến chết đi sống lại, Triển Chiêu nghĩ đến dáng vẻ thai nhi gương nanh múa vuốt, thật giống như Bạch Ngọc Đường kia.

Trong lòng lướt qua một dòng nước ấm, Triển Chiêu nhắm mắt lại, nhưng đã tỉnh ngủ, trong đầu, thân ảnh bạch y nhân kia càng thêm rõ nét.

“Ha ha, vị khách quan kia càng là buồn cười, Đại Lý lại không phải hậu viện nhà người, người có thể tới, ta liền không thể tới?”

“Mèo Con thôi, hôm nay người rõ ràng không khỏe, làm gì còn muốn cùng Bạch gia ra ngoài, người còn sợ ta hành sự không tốt? Đừng có ép Bạch gia phát hỏa!”

“Được rồi, mèo thôi, đừng bày cái mặt thôi đó ra cho Bạch gia... cho Bạch mỗ xem, nhanh lên một chút, Công Tôn tiên sinh đã dặn, muốn ta coi chừng người ăn hết mấy thứ này.”

“Ai, thực sự là, sớm biết như vậy, liền không muốn cứu tính người, lúc người hôn mê, gọi Ngọc Đường Ngọc Đường đến là thân thiết.”

“Vô lễ? Ngày nào người cũng để Công Tôn tiên sinh sờ, để đại tẩu ta sờ, Bạch Ngũ gia ta tốt xấu cũng cha của hài nhi này, người lại không để ta sờ! Còn nói ta vô lễ.”

“Mèo Con! Bây giờ người còn muốn ta làm quân tử sao?”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, Ngọc Đường...

“Triển Chiêu, tối qua ngủ có ngon giấc không?” Cách đó không xa có người nói chuyện, lòng sững lại, Triển Chiêu ngẩng đầu, ánh mắt hết sức lạnh lùng, Dương Thành Khánh cười khê, “Xem dáng vẻ người cười, ta còn thực sự không đành lòng đánh thức người.”

“Dương Thành Khánh, người lại muốn làm cái gì?” Triển Chiêu lạnh lùng nói.

“Ngày hôm nay, khí trời rất tốt. Ta muốn mang người ra ngoài, đi dạo một chút.” Dương Thành Khánh nói từng chữ một, nhưng trên mặt lại nụ cười ý vị thâm trường.

Một đêm không chớp mắt, trời vừa sáng thì Bạch Ngọc Đường rốt cục không chống cự nổi cơn mỏi mệt, dần thiếp đi. Khi nhắm mắt, lại nghe thấy ngoài sân trên đường một trận ồn ào, mở mắt, trời đã sáng choang.

Bạch Ngọc Đường vươn mình ngồi dậy, ngày hôm nay, lại phải tiếp tục tìm kiếm Mèo Con, lấy kiếm ra khỏi phòng, đã thấy Đoàn Nguyên Tư vội vã đi tới trước mặt hắn.

“Bạch huynh, có tin tức của Triển huynh.” Đoàn Nguyên Tư hình như chạy đến đây rất gấp, thở dốc không ngớt.

“Y ở đâu?” Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy tim như bị treo lên, một phát bắt lấy cánh tay Đoàn Nguyên Tư.

“Ở trên đường, Dương Thành Khánh lôi Triển huynh ra dạo phố.” Đoàn Nguyên Tư vội nói.

Bạch Ngọc Đường thấy lòng nặng trĩu, một ngọn lửa xộc lên, nắm chặt kiếm, lao ra cửa như bay.

Trên đường, giấy vàng khắp chốn, đều là kinh văn của tà giáo kia. Rất nhiều đại môn mở rộng, cũng đã không còn bóng người, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn ra xa, âm thanh nào động kia đang dần khuất. Mèo Con, Bạch Ngọc Đường đề khí nhảy một cái, nhảy lên nóc, tìm kiếm âm thanh vụt qua.

Gần tới rồi, càng lúc càng gần.

Đã thấy đám người sôi sục, đã nghe thấy tiếng niệm chú ồn ào, Bạch Ngọc Đường trở nên kích động, đáp xuống nóc một căn nhà, ánh mắt quét qua, chính giữa đội ngũ, có một chiếc xe, nam tử bị trói hai tay đứng thẳng trên xe, chính là Triển Chiêu.

Chỉ một thoáng, Bạch Ngọc Đường thấy tim mình bị bóp nghẹt lại, đau không thở nổi.

27. Chương 27

Hơn một tháng không gặp, Mèo Con lại bị hành hạ thành hình dạng này.

Bạch Ngọc Đường đau xót trong lòng, ánh mắt như dính chặt lên người Triển Chiêu, làm sao cũng không muốn rời.

Gầy gò, cũng chịu không nổi y bào, tiểu tụy, khoe mắt đuôi mày tất cả đều là một mỗi, cái bụng cao cao kia, cùng thân hình gầy yếu so với nhau, lại có loại cảm giác không chịu nổi gánh nặng.

Chỉ là, vẻ dứt khoát trong ánh mắt kia, lại hiện ra rõ ràng như vậy.

Mèo Con!

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy mạch máu căng tràn, giận không thể nói, một luồng tinh lực xông lên não, rút kiếm, liền muốn phi người tới.

“Ngũ đệ chậm đã!” Đang muốn nhảy lên, nhưng có người ôm lấy hắn, còn chưa kịp phản ứng lại, liền bị điểm huyết.

Bạch Ngọc Đường định thần nhìn lại, là bốn người Lư Phương.

“Đại ca, đừng can thiệp.” Bạch Ngọc Đường nhíu chặt lông mày, ánh mắt đã lộ ra sát khí.

“Ngũ đệ, chúng ta không phải muốn ngăn đệ cứu Triển Chiêu, chỉ là ngăn đệ hại Triển Chiêu.” Tướng Bình nắm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường nói.

“Tứ ca huynh nói cái gì? Đệ làm sao sẽ hại Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường gầm nhẹ.

“Nếu đệ không muốn hại Triển Chiêu, thì đệ sẽ không tùy tiện xông lên như vậy.” Tướng Bình khẽ động râu mép, tay liền chỉ về phía lớn, “Thuộc hạ của Dương Thành Khánh canh xe kiên cố như vậy, coi như đệ có thể xông vào, lúc này quần tình mãnh liệt, nếu làm mọi người tức giận, cùng nhau ủa lên, chẳng lẽ đệ muốn giết cả những bách tính tay không tác sát ấy? Coi như đệ quyết tâm tàn nhẫn, nhưng bọn họ đã mất đi lý trí, vạn nhất mất khống chế, trở nên hỗn loạn, chỉ sợ Triển Chiêu một thì hai mệnh!” Tướng Bình nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng.

Bạch Ngọc Đường chấn động, Tướng Bình không phải là không có đạo lý. Quay đầu, hắn nhíu mày cắn răng, cắn đến chảy máu.

Cầm thật chặt kiếm trong tay, ánh mắt lại trở về trên người Triển Chiêu, đã thấy Triển Chiêu mặt lộ vẻ thê lương chết, dứt khoát kiên quyết.

Bạch Ngọc Đường giật mình đau xót.

Mèo Con! Mèo Con!

Triển Chiêu đứng ở trên xe, cắn chặt răng.

Cảm giác nhục nhã, giống như con kiến, từ lỗ chân lông trên khắp mình y chui vào thân thể, gặm nuốt ngũ tạng lục phủ y. Như độc rắn, ngấm vào huyết mạch cốt tủy, tê dại toàn bộ thần kinh.

Bản thân mình một đời nhận hết khuất nhục, nhưng chưa có lần nào như lần này.

Bên tai, là ngôn ngữ dị tộc nghe không hiểu, nhưng kinh ngạc, xem thường, cuồng nhiệt cùng căm ghét trong giọng nói kia, cứ như từng nhất từng nhất kiếm sắc bén, mạnh mẽ đâm vào lòng y.

“Xem đi, đây chính là đại ngôn của thần chủ hiển hiện.” Đột nhiên đội ngũ phía trước hô to một tiếng, Triển Chiêu giương mắt, đã thấy Dương Thành Khánh chỉ vào mình, trên mặt và vẻ đắc ý cùng thâm độc.

Những tiếng tụng kinh ở một góc đoàn người vang lên, dần dần, giống một cục đá rơi vào trong nước, gây nên từng làn sóng gợn, thanh âm kia lan ra khắp đám người, tất cả mọi người, tất cả mọi người, giống như ma, niệm một cách mê dại, niệm một cách cuồng nhiệt.

Triển Chiêu nhìn về phía mọi người, trong lòng đau đớn, những người này, vốn đều là bách tính thuần lương, vậy mà lúc này như trúng phải ma chướng, mặt mũi si cuồng dữ tợn, tùy tiện vung tay làm xằng làm bậy, hồ đồ mất cảm giác mà niệm chú.

Triển Chiêu run lên trong lòng, nếu nói Dương Thành Khánh kia là người thi ma, mình và hài nhi trong bụng, nhưng lại là lợi khí làm sống dậy ma chướng trong lòng mọi người.

Nếu như không còn lợi khí này, có hay không, có thể ngăn cản yêu nhân làm bậy?

Triển Chiêu rối bời, cúi đầu, chăm chú nhìn bụng đã nhô cao, hài nhi này, bởi mình đã hơn bảy tháng, lúc này, cũng đã biết tâm ý của mình, nhẹ nhàng, đá một cước. Trong lòng Triển Chiêu lướt qua một tia mềm mại, ngẩng đầu, rồi lại đối ánh mắt quyết tuyệt.

Nếu như không còn lợi khí này, có hay không, có thể giải cứu chúng sinh?

Hạ quyết tâm, Triển Chiêu âm thầm thôi thúc nội lực, một luồng hỏa nhiệt tụ lại trong cơ thể, đầu óc căng ra, tim đập tăng nhanh, huyết dịch như muốn sôi trào, bước kế tiếp, nội lực sẽ cắt đứt thất kinh bát mạch.

Ngọc Đường, Triển Chiêu xin lỗi người cùng hài nhi, chỉ là, Triển Chiêu không thể nhìn thấy yêu ma này tàn phá.

Ngẩng đầu, trước mắt hình như có một bóng trắng thoáng qua, Triển Chiêu sững sờ, mình hoa mắt sao? Vì sao như nhìn thấy Bạch Ngọc Đường? Định thần nhìn lại, trong lòng nóng lên, thân ảnh bạch sắc trên nóc nhà kia, không phải Bạch Ngọc Đường thì là người nào?

Mà người kia, đang tha thiết nhìn mình, trên mặt, là vui sướng, là đau lòng, là nhớ nhung, là tự trách.

Ánh mắt chạm vào nhau, giằng co, làm sao cũng không buông ra nổi.

Mèo Con, Ngọc Đường vô dụng, một tháng tìm khắp nơi không thấy người, bây giờ còn để người chịu nhục như vậy.

Ngọc Đường, đừng nói vậy, thể lực tà giáo, không thể xem thường.

Mèo Con, người muốn làm gì? Vì sao ánh mắt kiên quyết như vậy?

Ngọc Đường, Triển Chiêu không thể, để cho mình trở thành công cụ cho tà giáo lợi dụng.

Mèo Con, đừng thương tổn tới mình, đừng làm chuyện khiến Ngọc Đường thương tâm, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ cứu người và hài nhi ra.

Ngọc Đường...

Bạch Ngũ gia ta hành sự, lẽ nào Mèo Con người vẫn chưa yên tâm?

Ngọc Đường!

Lúc này, hoàng cung Đại Lý.

“Khởi bẩm bệ hạ, Đại Tổng Bát Hiền vương yết kiến.”

Đại Lý vương một đêm chưa ngủ, tà giáo này xuất quỷ nhập thần, hôm nay du hành, đang chuẩn bị mang binh đi tiêu phạt, nhưng không nghĩ, nhúu mây, hấn cần thận suy tư chốc lát, cất cao giọng nói, “Thay y phục cho trầm, truyền chỉ, đêm nay thiết yến, khoản đãi Bát vương gia.”

28. Chương 28

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Chân núi Điểm Thương được đuốc rọi sáng, đoàn người chuyển động tán loạn, lảo nháo niệm chú, càng khiến chốn thanh sơn tú thủy này thêm phần u tối quỷ dị.

Trong sơn động, thánh hỏa đã châm lửa, cổ sư Miêu Cương ngồi ngay ngắn bên tế đàn, nhắm mắt bấm đốt ngón tay, miệng lầm bầm, chiếc đỉnh trước mặt lượn lờ bốc lên những ngọn khói lam.

Trên bốn cây cột bên rìa tế đàn, đồ đằng phù điêu trong ánh lửa giống như đang sống, gào thét, nhe răng trợn mắt, hung hăng bổ nhào xuống tế đàn.

Dương Thành Khánh chậm rãi đi tới tế đàn, trong mắt như có một cây đuốc, gắt gao tập trung vào bốn phía tế đàn.

Trên tế đàn, Triển Chiêu đã bị trói chặt tay chân, không thể động đậy, y nhìn chăm vào khuôn mặt dữ tợn của Dương Thành Khánh, lòng càng thêm căm hận cùng xót xa, người này, đã kinh biến đến mức điên cuồng, mặc kệ hần cuối cùng có lập được tân quốc hay không, thời khắc này, hần đã chìm sâu vào địa ngục.

“Triển Chiêu, người nghe, nghe thấy đại ngôn của thần chủ không?” Dương Thành Khánh cúi đầu nhìn về phía Triển Chiêu, trên mặt nở ra một nụ cười ngẩn ngơ, “Người nghe, ngay trong đêm nay, tất cả, ngay trong đêm nay.”

Tới gần một bước, hần đưa tay ra, nhẹ nhàng lướt qua đường cong cái bụng trợn trợn của Triển Chiêu, trong mắt, là tham lam, là khát vọng, là yêu dị. Triển Chiêu chỉ thấy toàn thân run lên, từng cơn ớn lạnh theo sống lưng truyền tới tứ chi.

“Ngay trong đêm nay, ngay trong đêm nay, mười năm của chúng ta, ngay trong đêm nay.” Xoay người, Dương Thành Khánh cười lớn vung tay lên, tiếng tụng kinh trong động nổi dậy.

Triển Chiêu quay đầu, nhìn, những ánh mắt si mê đó, những vẻ mặt cười ngớ ngẩn đó... Triển Chiêu yên lặng nhắm hai mắt lại, trong lòng tự dưng hồ thẹn đau đớn, nếu như hôm nay kiên quyết một chút, phải chăng...

Đột nhiên, một cơn đau bụng kịch liệt ngắt đứt dòng suy tư của y, cơn đau kia, không giống như thai nhi đâm đá thường ngày, mà như có một luồng sức mạnh khổng lồ, muốn đem bụng y xé toạc ra. Xảy ra chuyện gì? Tại sao, đau thế này? Không nhìn được oằn cong thân thể cứng ngắc lên, Triển Chiêu gắt gao nắm lấy dây thừng, nhứu mày nhắm mắt, cắn chặt răng, mồ hôi lớn như hạt đậu lăn đầy trán.

“Đau đớn sao?” Bên tai, âm thanh như ma quỷ kia lại vang lên. Triển Chiêu mở mắt ra, cơn đau dữ dội đã khiến y nói không ra lời, đã thấy Dương Thành Khánh nở một nụ cười quỷ dị, “Người đau, Thần quân của chúng ta, sắp giáng lâm rồi.”

Triển Chiêu cả kinh, mở to mắt nhìn hần, đêm nay? Mặc dù thân thể mình vẫn chưa chữa trị khỏi, thể nhưng, thai nhi mới hơn bảy tháng... Ngẩng đầu lên, y muốn hỏi cho rõ, thể nhưng đau đớn khiến y vừa lên tiếng thì chỉ có thể bật ra một tiếng rên nặng nề, cắn chặt răng, y nặng nề thở dốc.

“Triển Chiêu, đau, thì kêu lên đi.” Biểu tình trên mặt Dương Thành Khánh đã gần đến lờ lợc, “Lẽ nào Bát vương gia không nói cho người biết, hần đã hạ cổ trùng vào bụng cho người sinh, đêm nay sẽ bị thúc, mà Thần quân của chúng ta, sẽ vào đêm nay, tự mình, phá bụng chui ra!”

Lòng Triển Chiêu chìm xuống, kinh hãi đến biến sắc, Bát vương gia? Sau khi cứu Bát vương gia, mới chỉ gặp mặt có hai lần, lẽ nào là điểm tâm hôm đó, ngài ấy đem cổ trùng hạ vào trong bụng mình? Thai nhi yếu ớt vô lực kia, sẽ tự mình phá bụng mà ra? “Dương Thành Khánh!” Triển Chiêu gian nan ngẩng đầu, cắn ra từng chữ từng chữ, “Người, làm gì Bát vương gia? Người làm gì hài tử?”

“Không có gì?” Dương Thành Khánh đột nhiên quay đầu lại mỉm cười, “Bát vương gia, có lẽ giờ đang ở yến tiệc của quốc vương Đại Lý, chờ tín chúng của chúng ta xông vào hoàng cung, sẽ giết chết hôn quân kia.

Còn hài tử...” Hấn nhìn chòng chọc vào mặt Triễn Chiêu, chậm rãi nói, “Nó là hài tử thần chủ đã chọn lựa, nó có sức mạnh của thần chủ!! Triễn Chiêu, người đau, thì kêu lên đi, kêu thêm mấy tiếng, để ta hảo hảo nghe một chút, bởi vì, một khi nó sinh ra, người sẽ vĩnh viễn không còn kêu được nữa!” Điên cuồng cười phá lên, tiếng tụng kinh kia, đột nhiên cao vút.

“Người!” Triễn Chiêu giấy giụa, dây thừng nơi cổ tay, đã bị máu tươi nhiễm đỏ, lại một cơn đau bụng kéo tới, y không nhận được cứng người lại, run rẩy, mồ hôi, ướt đầm quần áo, ý thức đã mơ hồ, đau như muốn ngất đi.

Trong lúc hoảng hốt, trong đầu, chỉ có một cái tên lướt qua.

Ngọc Đường...

Đột nhiên một tiếng nổ vang trời, đất rung núi chuyển, đá bay loạn xạ.

Tiếng tụng kinh đột nhiên ngừng lại, đổi thành hỗn loạn ồn ào.

Triễn Chiêu mở mắt ra, đã thấy cửa động ngập đầy bụi bặm, một đám người tụng kinh kia nhao nhao kêu gào chạy tán loạn ra khỏi động.

Trong lòng cả kinh, đã thấy trong lớp bụi bay mù mịt, thoáng qua một thân ảnh bạch y, ánh kiếm trong tay lóe lên, phi thân lao tới đâm về phía Dương Thành Khánh trên tế đàn.

29. Chương 29

Đuối theo lâu như vậy, chờ đợi lâu như vậy, cũng nhẫn nhịn lâu như vậy, chỉ đợi thời khắc này, đem thù mới hận cũ mạnh mẽ thanh toán một phen.

Bạch Ngọc Đường lẫn trong đám người, nhìn Dương Thành Khánh cười ngông cuồng, tức đỏ cả mắt, chỉ hận không thể dùng một chiêu kiếm mà găm hấn vào tế đàn.

Triệt Địa Thủ Hàn Chương chôn lời hỏa đạn xuống lòng đất trong động, cho nổ, một tiếng vang động trời.

Thừa dịp đất đá tứ tung, đoàn người nhốn nháo, Bạch Ngọc Đường phi thân nhảy lên tế đàn, nhún mũi chân, liền đâm một kiếm về phía Dương Thành Khánh.

Dương Thành Khánh thấy mọi người dồn dập chạy khỏi động, đang lúc kinh hãi, chỉ thấy một thanh kiếm nhắm thẳng ngực mình mà tới. Hấn xoay người trong chớp mắt, trong tay đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm, còn chưa chờ Bạch Ngọc Đường tới gần người, kiếm phong trong tay đã biến ảo.

Thân hình Bạch Ngọc Đường dờ đi, liền lướt sang bên người Dương Thành Khánh, ánh kiếm lóe lên, đâm thẳng qua, chiêu kiếm này, như băng cứng trong trời đông giá rét, không chút kiêu cách, trực tiếp lấy tính mạng người.

Dương Thành Khánh điểm mũi chân, cơ thể hơi lướt lên trước, lấy ngực chặn lại, chỉ nghe “Keng” một tiếng kiếm vang lên, liền cản lại Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngã ra sau, chân trụ vững, cầm kiếm ở ngực, mạnh mẽ tiếp cận Dương Thành Khánh, ánh mắt, như lưỡi đao đâm người, cũng như hỏa diễm chực người.

Dương Thành Khánh cười khẩy, tay nắm chặt lại, nhuyễn kiếm kia vang một tiếng “Tranh”, mũi kiếm như càn liễu trong gió tấp.

Một đợt giao thủ vừa rồi, song phương thăm dò thực lực của đối phương.

Hoàng cung Đại Lý, một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình.

Đại Lý vương nâng chén mời rượu, Bát Hiền vương cười đáp lại, uống rượu, chén vang, khách và chủ dung hợp.

Bỗng nhiên một đại thần vội vã chạy vào đại điện, bước nhanh đến bên người Đại Lý vương, thấp giọng nói: “Bệ hạ, Đông, Tây cung môn có một đám bạo dân muốn xông vào.”

“Tái tham.” Đại Lý vương thấp giọng nói, phất tay cho người đến lui ra, hướng về phía Bát vương nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bát vương gia cười khê gật đầu, ánh mắt lại quay về ca vũ.

Triển Chiêu nhọc nhằn ngẩng đầu lên, ngừng thần tĩnh khí, nhìn Bạch Ngọc Đường và Dương Thành Khánh không chớp mắt.

Bạch Ngọc Đường quay lưng về phía y, tạo thành tư thế đối lập với Dương Thành Khánh.

Vừa nãy tuy chỉ một tiếng kiếm vang lên, nhưng hai người hẳn đã giao thủ mười mấy chiêu.

Kiểm pháp của Dương Thành Khánh thay đổi thất thường, quỷ dị khó lường, mà trong lòng Bạch Ngọc Đường lúc này dường như hơi nôn nóng, mỗi lần ra tay, mặc dù nhanh chuẩn tàn nhẫn, thế nhưng quá mức rõ ràng, khiến Dương Thành Khánh liếc qua là thấy rõ chiêu thức của hắn.

Nếu Bạch Ngọc Đường không bình tĩnh lại...

Cơn đau quặn chột kéo tới cắt đứt suy nghĩ của Triển Chiêu, sức mạnh kinh khủng kia giống như muốn xé rách bụng mình ra vậy, Triển Chiêu nghiêng rặng, trên người, mồ hôi lạnh đã ứa ra ròng ròng, nắm chặt dây thừng, đau đến co giật, cũng không dám phát ra một tiếng rên rỉ.

Nếu bị Ngọc Đường nghe thấy, chắc chắn sẽ quấy rối tâm thần của hắn, nếu như hắn quay đầu lại, Dương Thành Khánh sẽ lấy mạng hắn mất.

Nhưng tất cả những điều đó, không tránh được con mắt của Dương Thành Khánh, hắn nhíu mày cười khê: “Bạch Ngọc Đường, ngươi không phải tới cứu Triển Chiêu sao? Làm sao đều không liếc y một cái, y, nhưng là đau gần chết rồi.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu hoảng loạn, một tia đau lòng thoáng qua, tay cầm kiếm siết chặt, nhin xuống kích động quay đầu lại.

Triển Chiêu bắt đầu lo lắng, hai bên đối chọi, công tâm là thượng sách, Dương Thành Khánh này rất nham hiểm, thấy thân hình Bạch Ngọc Đường nhaoáng một cái, sợ là trong lòng lại rối loạn mấy phần, nghĩ tới đây, Triển Chiêu hít sâu một hơi, đè nén lại cơn đau như xé, chậm rãi nói: “Ngọc Đường, ta không có chuyện gì, đừng nghe lời hắn, phải, bình tĩnh.”

Nói xong một câu, mà giống như bị tra tấn, hàm răng Triển Chiêu cắn chặt, chỉ thấy miệng đầy mùi máu tanh.

Bạch Ngọc Đường khê run lên, siết mạnh tay cầm kiếm, hắn nghe sao không biết, Triển Chiêu lúc này nhất định là đau đớn khôn cùng, thế nhưng, một tiếng “Ngọc Đường” kia, dần dần vỗ về nôn nóng bất an trong lòng hắn.

Hàn quang trong mắt lóe lên, hắn vùng kiếm đâm tới.

Chỉ hơi động, Dương Thành Khánh kia liền giật kiếm nghênh đón.

Kiếm vang lên, cắt vào không khí, như hổ gầm long ngâm.

Kiếm khí, tạo nên một trận bụi bặm, cát bay đá chạy.

Song kiếm tương giao, nhanh như chớp giật, chỉ thấy được từng đạo từng đạo bạch quang.

Hoàng cung Đại Lý, đèn đuốc sáng ngời.

Tiếng ca vũ, đã không che giấu nổi tiếng ồn ào truyền đến từ đằng xa, Bát vương gia cúi đầu uống rượu, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Đại Lý vương.

Lúc này, lại một đại thần lao vào điện, chạy về phía Đại Lý vương: “Bệ hạ, bạo dân đã xông vào cửa cung.”

“Tái tham.” Đại Lý vương hình như có chút bồn chồn không yên.

Bát vương gia nhẹ nhàng nở nụ cười, uống một hơi cạn sạch chén rượu, đứng dậy vái nói: “Bệ hạ, bản vương có một bảo vật, muốn trình hiện bệ hạ.”

“Ồ? Bát Hiền vương hà tất khách khí như thế, không bằng mọi người cùng nhau xem xét một phen.” Đại Lý vương đổi lại vẻ mặt bình tĩnh.

Bát vương cười nhanh chân bước lên trước, đột nhiên mặt trầm xuống, từ ống tay áo móc ra một cây chủy thủ, đâm về phía Đại Lý vương.

Đúng lúc này, một vỏ kiếm bỗng dưng bay ra, bắn trúng vào tay Bát Hiền vương, Bát vương bị đau buột lỏng, đao rơi xuống mặt đất, còn chưa hoàn hồn, liền bị chúng hộ vệ bắt giữ. Ngài quay đầu, đã thấy Đoàn Nguyên Tư từ sau màn che đi ra, “Bát vương gia, ngài bị Dương Thành Khánh khống chế rồi.”

Triển Chiêu đau đến nhú chặt lông mày, nhìn hai người đang giao chiến.

Lúc này, hai người đã tiến vào bạch nhiệt, thắng bại, phải xem ai tìm được sơ hở của đối phương trước.

Đột nhiên bước chân Dương Thành Khánh dao động, tựa hồ là không đứng vững, mềm nhũn xuống.

Bạch Ngọc Đường tin là thật, nhảy tới trước một bước, đâm thẳng tới.

“Ngọc Đường cẩn thận.” Triển Chiêu kinh hoảng la lên, tiếng còn chưa hạ, mũi kiếm Dương Thành Khánh đã xoay một cái, chém vào y phục trước ngực Bạch Ngọc Đường.

Máu, tràn ra, nhuộm đỏ bạch y.

30. Chương 30

“Bạch Ngọc Đường, người thua rồi.” Dương Thành Khánh thu kiếm, nhẹ nhàng xóa đi vết máu trên mũi kiếm, nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường chống kiếm quỳ xuống đất, che vết thương, may mà, vết thương không sâu, ngẩng đầu, mồ hôi đã đầy trán. Khẽ cười: “Dương Thành Khánh, đừng tưởng rằng như vậy thì thắng được Bạch gia người.”

“Ngũ đệ!” Đang nói, lại nghe thấy một tiếng hô hoán, Lư Phương, Từ Khánh, Tưởng Bình ba người đã giải quyết xong đám người tà giáo, nhảy lên tế đàn, bao vây Dương Thành Khánh.

Dương Thành Khánh cười: “Thực sự là không nghĩ tới, lão tử đều tới cứu miêu.”

Lư Phương giơ ngang đao trước ngực, đứng trước người Bạch Ngọc Đường, nhìn thẳng vào Dương Thành Khánh, nói: “Họ Dương, ngày hôm nay Ngũ Thử chúng ta sẽ xối tung sào huyệt của ngươi.”

“Chỉ bằng các ngươi?” Dương Thành Khánh cười to, trong mắt lóe lên hàn ý, “Cũng quá không biết tự lượng sức mình đi.”

Vừa nói, hắn đã xuất kiếm lao thẳng tới Lư Phương, Lư Phương hét lớn một tiếng, nghênh tiếp. Tam Thử còn lại cũng nhào tới, chỉ nghe một trận thanh âm đoản binh tương tiếp, ánh đao bóng kiếm, đốm lửa tung toé, một mảnh hỗn chiến trên tế đàn.

Dương Thành Khánh vừa tranh đấu cùng Bạch Ngọc Đường đã tiêu hao thể lực, lúc này động tác dần chậm lại. Nhưng chiêu thức của hắn lại càng quỷ dị quái lạ, Tứ Thử mãnh công nhưng trước sau vẫn không thể không để lộ sơ hở, ngược lại còn bị Dương Thành Khánh nắm lấy cơ hội, tránh thoát một kiếm của Bạch Ngọc Đường, mũi kiếm trong tay phải hư lắc một cái, tay trái trở tay một chưởng đánh vào ngực Lư Phương.

Lư Phương bay ra ba thước, ngồi dậy, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đại ca!” Tam Thử còn lại hô to một tiếng, xông tới.

Dương Thành Khánh đứng lại, tranh đấu liên tục, khí tức đã bất ổn, gương mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta khuyên các người, vẫn là không cần đánh nữa. Bốn người đã bị thương hai... Các người, không phải Ngũ Thủ sao? Còn một tên nữa, lẽ nào đã sớm bị dọa chạy?”

Lên cơn giận dữ, Bạch Ngọc Đường cầm kiếm muốn xông lên.

“Gia gia người ở đây!” Một tiếng hét to từ dưới nền đất sau lưng Dương Thành Khánh truyền ra, chính là Triệt Địa Thủ Hàn Chương, một tiếng vang thật lớn, tể đàn vỡ tung một lỗ, mặt đất lún xuống dưới.

Dương Thành Khánh không ngờ còn có một chiêu này, thầm giật mình, muốn nhảy lên nhưng không có chỗ dùng sức, ngược lại bị thiết trảo của Hàn Chương tóm chặt lấy hai chân, tránh thoát không được.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Bạch Ngọc Đường phi thân chạy tới, một kiếm đâm vào ngực Dương Thành Khánh.

Dương Thành Khánh chỉ thấy ngực đau buốt, không thể tin được trọn tròng hai mắt, giơ tay lên, hần muốn tóm lấy thứ gì đó, nhưng chỉ có thể tóm lại bả vai Bạch Ngọc Đường. Đột nhiên, hần nở nụ cười: “Bạch Ngọc Đường, ta chết rồi, có Triển Chiêu chôn cùng ta, cũng không tệ.”

Dứt lời, vận khí tung một chưởng, đẩy Bạch Ngọc Đường ra, lao đảo, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hàn Chương nhảy ra khỏi địa động, lấy thuốc nổ đã châm ngòi nhét vào đai lưng Dương Thành Khánh, bay lên một cước đạp hần xuống dưới tể đàn.

Một tiếng nổ chấn thiên, kết thúc tính mạng yêu nhân đó.

Hàn Chương nở nụ cười, đang định đi về phía Bạch Ngọc Đường, lại nghe thấy một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy đất rung núi chuyển, đá từ đỉnh đầu dồn dập rơi xuống, trong lòng giật mình, hô to: “Mọi người đi mau, sơn động sắp sập rồi.”

Bạch Ngọc Đường run lên, vung kiếm cắt đứt dây trói Triển Chiêu, nâng Triển Chiêu dậy, rồi chạy ra ngoài động.

Không biết chạy bao xa, Bạch Ngọc Đường thở hồng hộc quay đầu lại, chỉ thấy bụi đá ngất trời, hang núi kia, và cả tà giáo kia, bị ngọn núi sập xuống niêm phong lại, từ đây, biến mất khỏi nhân gian.

“Ngọc Đường...”

Bạch Ngọc Đường buông lỏng tâm tình, lại nghe thấy một tiếng gọi nỗ lực bên tai, quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu trắng bệch, nhú chặt lông mày, ôm lấy bụng, thân thể vô lực ngã nhào xuống đất.

“Mèo Con.” Trái tim vừa thả xuống lại bị treo lên, Bạch Ngọc Đường đưa tay đỡ lấy Triển Chiêu, mới phát hiện y phục của y đã bị mồ hôi ướt sũng.

“Để ta nằm xuống.”

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu nằm xuống, lòng thất lại đau đớn, Mèo Con này, lại nhẹ như không còn trọng lượng vậy, dìu y dựa vào ngực mình, vội vàng hỏi, “Mèo Con, người thế nào?”

“Ta.” Triển Chiêu vừa muốn mở miệng, bụng lại đau thắt, lần này, giống như là muốn đem cả người xé thành hai nửa, nắm chặt tay Bạch Ngọc Đường, run rẩy, mắt hoa, càng là đau muốn ngất đi.

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường nắm chặt tay Triển Chiêu, tay xoa nhẹ cái bụng tròn tròn của y, chỉ cảm thấy thai nhi trong bụng động lợi hại, ngờ ngợ lại có thể tìm thấy đường viền tay chân, “Mèo Con, có phải là bụng đau lắm không? Ta lập tức đưa người xuống núi tìm đại tẩu cùng Công Tôn tiên sinh.” Bạch Ngọc Đường vội nói, liền muốn đứng dậy.

“Không.” Triển Chiêu ghì chặt hần, đã đau nói không ra lời, cắn chặt răng nói, “Không kịp, Bát vương gia, hạ cổ trùng trên người ta, đêm nay, hài tử sẽ, tự mình phá bụng chui ra.”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, trong lòng cảm giác nặng nề, chưa từng nghe nói sẽ có hài tử chính mình phá bụng chui ra, nếu là như vậy, trong giây lát trong đầu xẹt qua di ngôn của Dương Thành Khánh, Mèo Con sẽ chết! Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường ôm chặt lấy thân thể run rẩy trong lòng.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu nắm tay Bạch Ngọc Đường, giống như là muốn bám vào trong thịt hân, “Người phải giúp nó đi ra. Nếu không, ta sợ...”

Thai chết trong bụng, một thi hai mệnh, Triển Chiêu chưa hề nói ra lời này, Bạch Ngọc Đường đã rõ ràng. Giúp nó? Làm sao giúp nó?

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu, đã thấy mắt Triển Chiêu nhìn trân trân Họa Ảnh trong tay mình.

31. Chương 31

Trong đầu nổ vang một tiếng, tay Bạch Ngọc Đường cầm kiếm không ngừng run lên lấy bầy.

Chỉ có thể như vậy thôi sao?

Nhìn người run rẩy trong lòng, Bạch Ngọc Đường đại loạn, nhưng thấy Triển Chiêu đã điểm mấy đại huyết trên người mình, có lẽ sợ rằng lát nữa chảy máu quá nhiều.

Chậm rãi cỡi y phục Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn cái bụng tròn tròn đang cựa quậy, làm thế nào cũng không hạ thủ được.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu chỉ thấy đau đớn quằn quại, như thể đứa bé kia sắp không đợi được nữa, thấy Bạch Ngọc Đường ngậy người không nhúc nhích, trong lòng hơi cuống lên: “Ta tự mình làm.”

Giơ tay liền đoạt kiếm, rút ra, nhắm vào bụng định rạch xuống.

“Mèo Con.” Ánh kiếm lóe lên, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên tỉnh lại, đoạt kiếm, Mèo con này, là đang lấy mạng mình, đổi mạng hài nhi, trong lòng đau xót, không nhận được kích động, “Để ta!”

Hít sâu một hơi, thân kiếm hơi động trên bụng Triển Chiêu, liền có máu trào ra.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy đau cắt, hít vào một hơi lạnh, lỗ chân lông toàn thân đột nhiên sít chặt, đầu vầng mắt hoa, cắn chặt răng, nhưng không nhận được hỏi: “Nhìn thấy chưa?”

“Nhìn thấy rồi.” Bạch Ngọc Đường nóng lên, cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trong bụng Triển Chiêu, thai nhi kia bọc trong một lớp nhau thai nhu động, lớp nhau thai kia, mỏng như cánh ve, gần như trong suốt, cẩn thận nhìn thật kỹ, dường như đã nứt ra một vết.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, nếu nhau thai kia bảo vệ thai nhi, sao lại mỏng như vậy? Nghĩ đến, trước đây có lẽ không phải như vậy, chỉ là bởi cổ trùng thúc sinh kia, mới sẽ trở nên như thế.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu lo lắng, cũng may Mèo Con quyết định thật nhanh, bằng không, nhau thai kia rách ở trong bụng, nếu như hài tử đập, tất tổn thương đến nội tạng Mèo Con.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường đưa tay, đem cả hài tử lẫn nhau thai cùng lấy ra, vừa mới lấy ra, nhau thai kia liền vỡ tan.

Đứa bé kia mất đi che chở, bị gió đêm thổi, “Oa” một tiếng khóc văng lên.

Tiếng khóc ấy, xé toang núi rừng yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường trong lòng nóng lên, mắt cũng ướt ướt.

Đứa nhỏ này, nhắm chặt hai mắt, da dẻ trên người nhẵn nhúm, bé bỏng đáng thương như vậy, nhưng lại có sức sống kiên cường. Ở trong bụng Mèo Con trải qua bao thăng trầm, bây giờ, lại chưa đủ tháng đã sinh ra, tay chân tuy vô lực, mà lại khóc lớn tiếng như vậy.

Khá lắm, thật không hổ là hài nhi của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu mê man, chỉ thấy bụng mình nổi lõng, không bao lâu sau thì nghe được tiếng khóc của hài tử, lòng vui mừng thanh thản. Cả người vừa buông lỏng, thì thấy sức cùng lực kiệt.

Thân thể, càng lúc càng nhẹ, âm thanh của hài tử và Bạch Ngọc Đường, cũng càng bay càng xa...

Gắng sức mở mắt, chỉ muốn hảo hảo, nhìn lại bạch y kia một chút, nhưng vì sao trước mắt hoàn toàn mờ nhạt?

Gian nan vươn tay ra, chỉ muốn nắm chặt lấy tay áo màu trắng kia, nhưng vì sao tay càng lúc càng vô lực?

Chậm rãi mở miệng, chỉ muốn lại một lần nữa gọi, cái tên đã nghĩ đến trăm ngàn lần, nhưng mà vì sao, không thể thốt ra lời nào?

Ngọc Đường... Ngọc Đường...

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường cúi y phục ra bọc lấy hải tử, quay đầu lại kêu, nhưng giật mình sửng sốt, lòng như đao cắt.

Trước mắt, khuôn mặt kia tái nhợt không có chút hồng hào, bàn tay duỗi ra, chậm chậm rơi xuống.

“Mèo Con!” Một tiếng thét kinh hãi, Bạch Ngọc Đường ôm chặt lấy thân thể run rẩy kia, quấn chặt miệng vết thương ở bụng y, nắm lấy đôi tay lạnh như băng. Lay lay, nhưng không nghe được bất kỳ tiếng đáp nào. Mèo Con, cố gắng chịu đựng, đừng buông bỏ.

Ngọc Đường... Chăm sóc thật tốt hải nhi, hảo hảo thay ta, bảo vệ Bao đại nhân.

“Mèo Con.” Bạch Ngọc Đường đề khí đem chưởng đặt vào sau lưng Triển Chiêu, chậm rãi truyền nội lực vào thân thể y, làm cách nào cũng không làm ấm được thân thể lạnh lẽo này.

Mèo Con, nếu như người khỏe mạnh trở lại, Ngọc Đường sẽ không tiếp tục tranh luận với người nữa, cũng không tiếp tục bắt nạt người.

Ngọc Đường... Nếu như quay về một lần nữa, Triển Chiêu chỉ hy vọng, chúng ta đừng là mèo chuột, đừng đầu đến đầu đi.

“Mèo Con, người không được phép có chuyện! Bạch gia không cho người có chuyện!” Bạch Ngọc Đường sợ hãi vô ngần, ôm chặt, nhưng không bắt được, sinh mệnh trôi đi kia. Lần đầu tiên, cảm giác vô lực che ngợp bầu trời.

Ngọc Đường... Ngọc Đường...

“Mèo Con!”

32. Chương 32

Triển Chiêu lại rơi vào bóng tối vô tận một lần nữa.

Bốn phía, là một màn sương mù dày đặc đến mức không sao tan được, tựa như có một loại sức mạnh không tên nào đó, hấp dẫn chính mình, nhảy vào.

Nhảy vào, liền nhảy vào địa ngục lạnh lẽo.

Lần này, Triển Chiêu nhẹ nhàng thở dài, thản nhiên cười lại.

Bởi vì, lần này, có một đôi tay ấm áp, vẫn lôi kéo mình, để cho mình không còn lảo đảo nữa, chậm rãi, tìm kiếm lối thoát trong bóng tối.

Lần này, có một thanh âm, nhẹ nhàng, gọi tên mình, “Mèo con” “Mèo con”, kéo mình, thoát khỏi màn sương kia...

Đôi tay này, kiên định như vậy, chưa từng thả ra; thanh âm này, rõ ràng như vậy, chưa từng dừng lại.

Mãi đến khi mình, nhìn thấy ánh sáng...

Mở mắt ra, Triển Chiêu liền nhìn thấy một đôi con ngươi vằn vện tơ máu mang theo mừng rỡ, nhìn thấy khuôn mặt phong lưu tiêu sái kia, nhìn thấy vạt áo màu trắng kia...

“Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường trong lòng nóng lên, viền mắt ướt lệ, khe khẽ cười nói: “Mèo Con. Người có biết, người đã ngủ thật nhiều ngày rồi.”

“Triển mồ hơi mệt chút, để Bạch huynh đợi lâu.”

Ngọc Đường, ta thật sợ mình vẫn chưa tỉnh lại.

“Người con mèo thối này, hiện tại còn gọi Bạch huynh, muốn ăn đòn!”

Mèo Con, Ngọc Đường đã nói, có ta ở bên, thì không cho người có chuyện.

“Bạch Ngọc Đường, đừng bắt nạt bệnh nhân... ..”

Một bờ môi ấn xuống, làm rối loạn hô hấp...

Vĩ thanh

Đêm, hạo nguyệt giữa trời, nơi nơi sáng tỏ.

Trong viện, lá rụng như tàn, tung bay vờn trong gió.

Lá này rụng, không phải là bị gió thổi rơi, mà là bị kiếm khí rung động làm rơi xuống.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cầm kiếm đối mặt, trong mắt thoáng hiện sát khí, thân chưa động, nhưng đã lưu ý niệm đại chiến mấy trăm hiệp.

“Mèo Con, nội lực của người khôi phục không tồi.” Bạch Ngọc Đường cất cao giọng nói.

“Nhờ có đại tẩu cùng Công Tôn tiên sinh.” Triển Chiêu cười khẽ, giờ kiếm khẽ vái, “Bạch huynh, mời xuất kiếm.”

“Không xuất.” Bạch Ngọc Đường khó chịu, thu kiếm, đi vào nhà.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu thở dài, bước nhanh tới bên người Bạch Ngọc Đường, không hiểu nói, “Người lại làm sao? Người đã đáp ứng, theo ta luyện kiếm.”

“Người vừa nãy gọi ta là gì?” Bạch Ngọc Đường cau nhàu, hài tử đã sinh, còn mồ với chả huynh.

“Luyện kiếm đương nhiên phải chăm chú mới được,” Triển Chiêu than thở, “Ta chỉ muốn nhanh về Khai Phong một chút.”

Lại nói Triển Chiêu tỉnh lại không lâu, Tứ Thủ Hãm Không đảo liên hộ tống Bao đại nhân cùng Bát vương gia về kinh phục mệnh.

Bát vương gia vì bị cổ khổng chế, nên Đại Lý vương miễn tội cho ngài, còn gọi Đoàn Nguyên Tư hộ tống bọn họ ra khỏi Đại Lý.

Đoàn Nguyên Tư kia, hóa ra là hộ vệ Đại Lý quốc, ngay từ đầu, cũng là Đại Lý vương bày mưu đặt kế để hấn phối hợp với nhóm người Bao Chứng.

Tính toán một chút, bọn họ đã đi được một tháng, trước khi đi, Bao Chứng dặn dò, muốn Triển Chiêu dưỡng cho tốt thân thể rồi cùng Công Tôn tiên sinh đồng thời về Khai Phong.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu một mặt không vui, trong lòng mềm nhũn, song ngoài miệng vẫn không chịu mềm mỏng, trầm mặc không nói.

“U, lại làm sao?” Một thanh âm sang sảng vang lên, Lư phu nhân ôm hài tử nằm trong tã từ trong nhà đi ra, “Thụy Nhi buổi tối ngủ không được, ta dẫn nó đến xem hai người cha giận đối.”

Triển Chiêu ôn hòa cười, đón lấy.

Bạch Ngọc Đường nhếch miệng nở nụ cười, cũng đi lên phía trước.

Đứa trẻ mới sinh trong tã lót mở thật to hai mắt, vừa trông thấy Triển Chiêu, liền bật cười. Triển Chiêu trong lòng ấm áp, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt bé.

“Nhìn khuôn mặt Thụy Nhi này, giống Triển huynh đệ như đúc ra từ một khuôn, thanh tú vô cùng.” Lư phu nhân thẳng thắn thoải mái.

“Đại tẩu! Sao tẩu chỉ khen y!” Bạch Ngọc Đường cuống lên, đi tới bên người Lư phu nhân, “Đệ lại cảm thấy Thụy Nhi giống đệ.”

“Đúng, giống đệ!” Lư phu nhân lườm Bạch Ngọc Đường một cái, “Cái sức hoạt bát hiếu động, nghịch ngợm gây sự cực kỳ giống đệ.”

“Đại tẩu!” Bạch Ngọc Đường ghen lời, lại nghe Triển Chiêu đứng bên bật cười.

“Mèo Con, người nói Thụy Nhi có cô đơn không?” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, tiến đến bên tai Triển Chiêu nói.

“Có nhiều người thương nó như vậy, Thụy Nhi sao cô đơn được?” Triển Chiêu không rõ ý.

“Ta là nói, đệ đệ muội muội gì gì đó.” Bạch Ngọc Đường chạy vài bước, cười trộm.

“Ngọc Đường!” Sau lưng, truyền đến âm thanh thân thiết của Triển Chiêu.

“A?” Bạch Ngọc Đường ngoảnh đầu lại, phát hiện mũi kiếm Cự Khuyết đã chĩa vào mũi mình.

“Ấy, ấy, Mèo Con, Mèo Con, đừng, người bình tĩnh một chút, nghe ta nói, Mèo Con!... Đây, Triển Chiêu, mèo thối, Ngủ gia trở mặt a!... Đây... Mèo Con, ta sai rồi còn không được sao?”

...

Trăng, đã tròn.

Người, cũng vẹn.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nguyet-thien-ly>